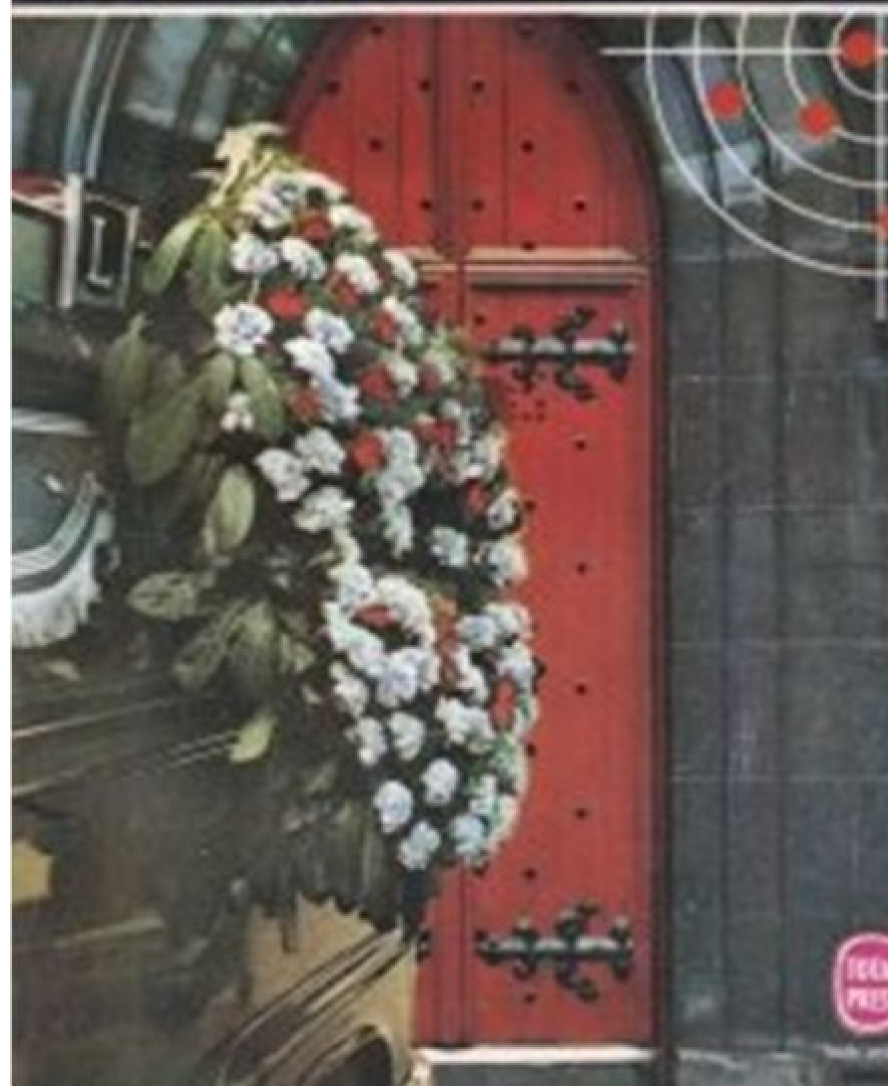
SIDNEY SHELDON

IRLANDEZUL

JACK HIGGINS

IRLANDEZUL

Coperta de: GÎRLEA DORU
EDITURA TOTAL PRES
IAŞI, 1995

Capitolul I

FALLON

Când maşina poliţiei dădu colţul străzii, Fallon se retrase în mod instinctiv în cadrul unei uşi aşteptând ca ea să treacă. După două, trei minute, îşi continuă drumul ridicându-şi gulerul hainei căci începuse să plouă.

Coborî în port atingând în treacăt pereţii, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele trenciului său bleumarin. Acest omuleţ brunet – el nu măsura mai mult de un metru şaizeci şi cinci – părea mai degrabă că alunecă decât că merge.

Un vapor aluneca pe apă, prin pâcla deasă într-un mod nostalgic, sinistru – s-ar fi spus că ultimul dintre dinozauri traversa vreo mlaştină antediluviană, singur, într-o lume străină. Zgomotul se potrivea perfect cu dispoziţia lui Fallon.

La capătul străzii, cu faţa la celălalt mal al fluviului, se afla un antrepozit. Pe firmă scria Janos Kristou,

importator. Fallon deschise uşiţa portalului principal şi intră.

Clădirea era ticsită cu baloturi şi lăzi de toate felurile. Era întuneric dar în celălalt capăt era o lumină către care Fallon se îndreptă. Un om stătea la o masă, sub un bec electric şi scria de zor într-un registru mare şi vechi. Firele rare de păr ce-i rămăseseră erau ridicate într-un mic breton de un alb murdar. Purta o vestă veche din piele de oaie şi mănuşi de lână.

Fallon mai făcu un pas prudent. Bătrânul întrebă fără să întoarcă capul:

— Martin, tu eşti?

Fallon înaintă în raza de lumină şi se opri lângă masă.

— Salut, prietene.

Pe jos, era o ladă cu capacul deschis. Fallon îl ridică şi scoase o puşcă automată, marca Sterling, acoperită de unsoare protectoare.

— Tot timpul cu comisioane, după câte văd. Pentru cine e asta? Pentru izraelieni sau pentru arabi, ai început într-adevăr să te hotărăşti?

Kristou întinse braţul, îi luă Sterlingul şi-l puse înapoi în ladă.

— Nu eu am făcut lumea aşa cum e, spuse el.

— Poate că nu, dar tu ai ajutat mult ca ea să devină astfel, răspunse Fallon aprinzându-şi o ţigară. Se pare că vroiai să mă vezi?

Kristou îşi aşeză peniţa şi-l analiză, cu un aer calculat. Avea o faţă de bătrân, cu pielea ridată de culoarea unui

manuscris vechi, însă ochii lui albaştri erau vii şi inteligenţi.

— N-ai o înfăţişare prea plăcută, Martin.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine, îl asigură Fallon. Aşadar? Paşaportul meu?

Kristou zâmbi amabil.

— Mi se pare că ai nevoie să tragi o duşcă. (Luă dintr-un sertar o sticlă şi două pahare din carton). Whisky irlandez, cel mai bun. Doar pentru ca tu să te simţi ca la tine acasă.

Fallon ezită, apoi luă un pahar. Kristou îl ridică pe celălalt.

— Să poţi să mori în Irlanda. Nu aşa se spune?

Fallon înghiţi whiskyul şi zdrobi paharul de carton în mână.

— Paşaportul meu, repetă el încet.

— Într-un fel nu mai e de competenţa mea, Martin. Aud că acum eşti atât de solicitat în anumite anturaje şi asta schimbă totul.

Fallon înconjură masa şi rămase un moment cu capul plecat şi cu mâinile vârâte în buzunarele trenciului său bleumarin. Apoi, foarte lent, îşi ridică ochii goi, arzători pe figura sa palidă.

—Dacă încerci să urci preţul, bătrân ramolit, îţi pierzi timpul; ţi-am dat tot ce am avut.

Inima lui Kristou tresări. Simţi o mişcare ca de ceva rece în stomac.

—Dumnezeu să mă ierte, Martin, cu o glugă, ai semăna cu moartea în persoană.

Fallon rămase nemişcat, cu ochii lui negri fixaţi aiurea. Dintr-odată, se întoarce ca să plece.

—Există un mijloc, spuse vioi Kristou.

Fallon ezită.

— Şi care ar fi aceasta?

—Paşaportul tău, o cuşetă la bordul unui cargou părăsind Hull pentru Australia duminică seara... Şi două mii de lire în buzunarul tău ca să porneşti de la început.

Fallon îi strigă.

— Ce trebuie să fac?! Să omor pe cineva?!

— Exact.

Fallon râse sec.

— Nu încetezi să faci progrese, Kristou. Ţi-o jur, într-adevăr.

Luă sticla de whisky, goli pe jos paharul lui Kristou şi îl umplu din nou. Bătrânul îl studia, aştepta. Ploaia bătea în geamuri, ca şi cum cineva vroia să intre. Fallon merse să arunce o privire în strada pustie.

O maşină staţiona la intrarea într-o străduţă, pe stânga. Nicio lumină, ceea ce era interesant. Picăturile de ploaie se făceau încă auzite.

— O noapte mizerabilă pentru asta, spuse el întorcându-se. Dar potrivită.

— Pentru ce, Martin?

— Oh, pentru tipi ca tine şi ca mine.

Goli paharul dintr-o înghiţitură, se întoarse spre masă şi îl aşeză în faţa lui Kristou, cu grijă.

— Foarte bine, spuse el. Ascult.

Kristou surâse.

— Ah, devii rezonabil.

Deschise o mapă, luă o fotografie şi o aruncă pe masă.

— Aruncă o privire la asta.

Fallon o ridică şi o duse la lumină. Fusese făcută într-un cimitir şi în prim-plan se vedea un monument destul de ciudat. O statuie de bronz a unei femei pe cale să se ridice din fotoliul ei, ca şi cum se pregătea să treacă prin uşa întredeschisă, şi încadrată de două coloane de marmură, în spatele ei. Un bărbat în pardesiu de culoare închisă, cu capul descoperit, stătea într-un genunchi în faţa ei.

— Şi acum aceasta, spuse Kristou arătând o altă poză.

Decorul era acelaşi, cu un detaliu în plus. Bărbatul cu pardesiul de culoare închisă era în picioare, cu faţa la aparat, cu pălăria în mână. Era bine făcut, cu bustul şi umerii largi şi măsura cel puţin un metru optzeci şi şapte sau un metru nouăzeci. Avea trăsături puternice de tip slav, cu pometi înalţi şi plaţi şi cu ochi înguşti.

— Îmi pare un tip cu care nu ai chef să-ţi pierzi vremea, observă Fallon.

— Mulţi oameni ar fi de acord cu tine.

— Cine e?

— Se numeşte Krasko. Jan Krasko.

— Polonez?

— De origine, dar se află aici de multă vreme – de dinainte de război.

— Unde aici?

— În Nord. Ţi se va spune la momentul potrivit.

— Şi femeia blândă din fotoliu?

— Mama lui, spuse Kristou luând din nou poza pentru a o examina el însuşi. În fiecare joi dimineaţa, fără excepţie, că plouă sau că e vânt, el este acolo cu flori. Erau foarte apropiaţi.

Puse la loc cele două fotografii în mapă şi îl analiză din nou pe Fallon.

— Deci?

— Ce a făcut ca să mă merite?

— Ceea ce s-ar putea numi un conflict de interese. Clientul meu a încercat să fie rezonabil, dar Krasko refuză să-i facă jocul. Aşa că trebuie să dispară, şi asta să se facă cât mai public posibil:

— Pentru ca să-i încurajeze pe ceilalţi?

— Ceva de acest gen.

Fallon se întoarse la fereastră şi privi în stradă. Maşina era tot acolo, în străduţă. Fără să întoarcă capul întrebă:

— Şi ce face exact ca meserie Krasko?

— Orice. Cluburi, jocuri, pariuri clandestine...

— Drog şi prostituţie? întrebă Fallon întorcându-se. Şi clientul tău?

— Aici mergi prea departe, Martin.

— Noapte bună, Kristou!

Fallon se întoarse prefăcându-se că pleacă.

— Gata, gata! făcu Kristou, cu un fel de panică în voce. Ai câştigat.

În timp ce Fallon revenea spre masă, Kristou deschise un alt sertar şi scotoci înăuntru. Scoase un alt dosar, îl deschise şi-i arătă un teanc de extrase din ziare. Le împrăştie, le alese, îl găsi în cele din urmă pe cel pe care-l căuta şi îl dădu lui Fallon.

Marginile tăieturii se îngălbeniseră deja... Articolul, vechi de un an şi jumătate, se intitula «Al Capone englezul».

Se vedea acolo poza unui bărbat impunător, greoi, coborând o scară. Avea o faţă dolofană, arogantă, sub o pălărie neagră cu boruri răsucite, şi purta un pardesiu bleumarin, cu o batistă ce depăşea buzunarul de la piept. Tânărul de lângă el, trebuia să aibă şaptesprezece-optsprezece ani şi era îmbrăcat în acelaşi fel, dar fără pălărie, acesta era un albinos şi părul lui alb ce-i cădea pe umeri îi dădea o înfăţişare de înger decadent.

Sub poză, legenda preciza: Jack Meehan şi fratele lui, Billy, părăsind sediul central al poliţiei din Manchester, după interogatoriul lor privind moartea lui Agnes Drew.

— Şi cine era Agnes Drew? întrebă Fallon.

— Cineva care a fost ucisă cu lovituri de picioare într-o străduţă. Riscurile meseriei. Ştii cine sunt?

— Pot să-mi imaginez, spuse Fallon examinând încă poza din ziar. S-ar spune doi ciocli.

Kristou râse cu lacrimi.

— E într-adevăr foarte nostim, ştii. Pentru că este exact J. Meehan. El conduce una din cele mai importante întreprinderi de pompe funebre din nordul Angliei.

— Ce!? Niciun club, nicio ruletă? Fără drog, sau prostituţie? spuse Fallon aşezând extrasul pe masă. Nu este ceea ce se spune mai sus.

Kristou se aşeză comod lângă dosarul lui, îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu o batistă murdară.

— De acord. Şi dacă ţi-aş spune că, acum, afacerile lui J. Meehan sunt strict legale? Că oamenii de genul lui Krasko fac presiuni asupra lui? Presiuni enorme. Şi că poliţia refuză să-l ajute?

— Bineînţeles, înţeleg totul, spune Fallon. Când vrei să-i încerci câinele...

— Asta e. Exact asta!, strigă Kristou bătând cu pumnul în masă, după care îşi puse ochelarii şi îl privi cu ardoare pe Fallon. Deci, afacere încheiată?

— Niciodată! Nu l-aş atinge pe Krasko sau pe prietenul tău Meehan cu penseta. Aş risca să iau ceva contagios.

— Dar în fine. Dumnezeule bun, Martin, ce poate să însemne, unul în plus pe listă? strigă Kristou văzându-l gata de plecare. Câţi ai ucis tu, acolo? Treizeci şi doi? Treizeci şi patru? Patru soldaţi, numai la Londonderry. Se sculă dintr-un salt, răsturnându-şi scaunul, înconjură masa şi îl înşfăcă pe Fallon de braţ. Fallon îl împinse.

— Tot ce am făcut, am făcut pentru cauză. Pentru că eu credeam că era necesar.

— Foarte nobil. Şi copiii din acel autocar şcolar, pe care l-ai făcut să sară şi să se zdrobească? Tot pentru cauza ta era?

Brusc, Kristou, care se afla de-a latul mesei, simţi o mână de oţel în gât şi ţeava unui automat Browning în faţa ochilor, iar în spatele armei, figura palidă de demon a lui Fallon. Se auzi un declic.

Fu cât pe ce să leşine. Avu o mişcare de intestin involuntară. Duhoarea se răspândi în atmosfera rece a antrepozitului şi Fallon îl împinse cu dezgust.

— Niciodată!, Kristou, mormăi el şi în mâna stângă Browningul nu tremura absolut deloc. Niciodată!

Pistolul dispăru în buzunarul drept al trenciului. Se întoarse pe călcâie şi plecă, paşii lui răsunând pe ciment. Portiţa fu trântită.

Kristou se îndreptă cu greutate, cu ochii plini de lacrimi de furie şi ruşine. Cineva râse şi o voce de Yorkshire, dură şi agresivă, lansă din umbră:

— Asta e ceea ce eu numesc a fi într-adevăr într-o situaţie dificilă, Kristou.

Jack Meehan înaintă către lumină, cu fratele lui, Billy. Erau, amândoi, îmbrăcaţi exact ca în poză. Era uluitor. Meehan adună tăietura din ziar.

— Ce ţi-a venit să arăţi asta? Am intentat proces gunoiului care a scris acest ziar şi am câştigat.

— E-adevărat, rânji Billy Meehan. Judecătorul i-ar fi cerut despăgubiri, dar acest fragment nu mai există.

Avea o voce de falset, dezagreabilă, fără cea mai mică intonaţie masculină.

Meehan îl pălmui cu dosul mâinii peste gură şi îi spuse lui Kristou, încreţindu-şi nasul de silă:

— Du-te şi-ţi şterge fundul, Dumnezeule. După aceea vom sta de vorbă.

Când Kristou reveni, Meehan stătea la masă, fratele lui în spate şi turna whisky într-un pahar de carton curat. Îl gustă, îl scuipă afară şi strâmbă din nas.

— Ştiu bine că irlandezii sunt încă cu un picior în groapă, dar cum pot bea această porcărie?

— Scuzaţi-mă, domnule Meehan. Îmi pare rău.

— Îţi va părea şi mai rău când voi fi terminat cu tine. Te-ai îmbătat bine, ai?

Kristou îşi umezi buzele uscate şi-şi pipăi ochelarii.

— Nu credeam că va reacţiona astfel.

— Ce credeai? E un smintit, nu-i aşa? Toţi sunt aşa acolo; aleargă în toate locurile, ucid femei şi aruncă în aer copii. E civilizat?

Kristou nu găsi absolut nimic să răspundă, însă fu salvat de Billy care spuse fără să gândească:

— Nu m-a impresionat deloc. Un pitic ca ăsta. Fără grenadă în mână, nu ar fi nimic de el.

Meehan oftă prelung.

— Ştii că sunt zile când îmi pierd nădejdea în tine, Billy. Tocmai l-ai văzut pe dracul în persoană şi n-ai fost în stare să-l recunoşti. (Râse din nou, râsul lui dur). Nu vei fi niciodată mai aproape, Kristou. Era nebun de furie

împotriva ta, bătrâne ticălos. Destul de furios ca să ucidă, şi totuşi, pistolul din mâna lui nici n-a tremurat.

Kristou se strâmbă.

— Ştiu, domnule Meehan. Am calculat prost. Nu ar fi trebuit să pomenesc de copii.

— Atunci, ce vei face?

Kristou îi aruncă o privire lui Billy, îl privi din nou pe fratele lui, îşi încruntă încet sprâncenele.

— Pentru că îl vreţi încă, nu, domnule Meehan?

— Nu este dorinţa tuturor?

— E destul de adevărat.

Râse nervos şi Meehan se ridică bătându-l încet pe obraz.

— Aranjează asta, Kristou, ca un băiat bun. Ştii unde mă găseşti. Dacă nu voi avea veşti de la tine înainte de miezul nopţii, îl voi trimite pe grăsanul Albert să-ţi facă o vizită. Asta nu ţi-ar plăcea prea mult, nu-i aşa?

Dispăru în întuneric, urmat de fratele lui. Kristou rămase pe loc, înspăimântat. Uşa se deschise şi Meehan îi strigă:

— Kristou!

— Da, domnule Meehan?

— Nu uita să faci o baie când te întorci la tine acasă. Miroşi ca grămada de gunoi a mătuşii mele Mary.

Portiţa se închise şi Kristou se lăsă să cadă pe scaun, bătând cu degetele nervos în masă. Îl blestemă îndelung pe Fallon. Ar fi bine dacă l-ar denunţa!

În acel moment, soluţia îi veni ca fulgerul. Soluţia ideală... şi atât de simplă!

Ridică receptorul, formă numărul de la Scotland Yard şi ceru secţia specială...

Ploaia se înteţise şi Jack Meehan se grăbi să-şi ridice gulerul înainte de a traversa strada.

— Nu mă pricep întotdeauna, spuse Billy. De ce e aşa de important să-l ai pe Fallon?

— În primul rând, cu un pistol în mână este cel mai bun. În al doilea rând, toată lumea îl vrea: secţia specială, militarii SR, chiar şi foştii prieteni din IRA, ceea ce înseamnă, în al treilea rând, că este cât se poate de lichidabil.

— Ce vrea asta să însemne? întrebă Billy, în timp ce dădeau colţul străzii ca să-şi ia maşina.

— De ce nu încerci să citeşti nişte cărţi, Dumnezeule? S-ar spune că nu te gândeşti decât la şoareci.

Ajunseră acum la maşină, un Bentley Continental şi Meehan îl trage pe Billy de braţ ca să-l reţină.

— Aşteaptă, ce se petrece? Unde e Fred?

— Un traumatism lejer, domnule Meehan. Nimic grav. Doarme pe bancheta din spate.

Un chibrit trosni în cadrul unei uşi şi flacăra lui făcu să apară din noapte figura lui Fallon. Avea o ţigară între buze.

Meehan deschise portiera de la Bentley şi aprinse farurile.

— Ce vreţi? întrebă el calm.

— Vroiam doar să vă văd în carne şi oase, ca să spunem aşa. Asta e tot. Noapte bună, domnilor.

Fallon vru să se îndepărteze dar Meehan îl apucă de braţ.

— Ştiţi, îmi plăceţi, Fallon. Cred că avem multe lucruri comune.

— Mă îndoiesc!

Meehan nu ascultă.

— Citeam recent un filosof german. Nu puteţi să-l cunoaşteţi. El spune că pentru a trăi o viaţă autentică, e necesară o confruntare îndrăzneaţă cu moartea. Aţi fi de acord cu acest lucru?

— Heidegger, spuse Fallon. Interesant că vă place. Era cartea de căpătâi a lui Himmler.

Se îndepărtă din nou, dar Meehan se aşeză în faţa lui.

— Heidegger? L-aţi citit pe Heidegger? exclamă el cu adevărată uimire. Eu dublez oferta iniţială şi vă găsesc un post potrivit. Nu pot să fac mai bine, nu-i aşa?

— Noapte bună, domnule Meehan, spuse Fallon şi dispăru în întuneric.

— Ce bărbat! spune Meehan. Ce afurisit dur! E superb, Billy, superb, chiar dacă e pierdut...! Hai, vino, să mergem la Savoi. Tu conduci şi dacă vreodată faci vreo greşeală în această cursă, te voi ferici!

Fallon avea o cameră într-o pensiune din Hanger Street, la Stepney, aproape de colţul străzii comerciale. Trei kilometri, nu mai mult, altfel că se întoarse pe jos, în ciuda ploii. N-avea nici cea mai mică idee de ce avea să se

întâmple acum. Kristou fusese unica lui speranţă. Era un om terminat, nu era nimic mai complicat ca acest lucru. Putea să fugă, dar unde?

Înainte să ajungă la destinaţie, îşi luase portofelul şi-i verifică conţinutul. Patru lire şi ceva mărunţiş, şi avea deja două săptămâni de chirie cu plata în întârziere. Intră într-o crâşmă mizerabilă ca să-şi cumpere nişte ţigări şi traversă şoseaua ca să se întoarcă în Hanger Street.

Vânzătorul de ziare de la colţ îşi abandonase locul obişnuit ca să meargă să se adăpostească de ploaie sub o poartă mare. Avea doar o mulţime de lucruri fără valoare, un bătrân irlandez din Londra, orb complet de un ochi şi destul de miop cu celălalt. Fallon îi puse o monedă în mână şi luă un ziar.

— Noapte bună Michael, spuse el.

Bătrânul îşi întoarse spre el ochiul alb-lăptos, căutând pe dibuite moneda în sacul agăţat la gâtul lui.

— Chiar dumneavoastră sunteţi, domnule Fallon?

— Cine vrei să fie? Lasă moneda.

Bătrânul îl apucă de mână şi numără cu trudă monezile.

— Aţi avut vizitatori la numărul treisprezece, acum vreo douăzeci de minute.

— Poliţişti? întrebă Fallon.

— Nu în uniformă. Au intrat şi nu au mai ieşit. Două maşini aşteaptă la capătul străzii, o a treia de cealaltă parte a drumului.

Numără un ultim penny în mâna lui Fallon. Fallon se întoarse din drum spre cabina telefonică. Formă numărul

camerei lui şi bătrâna proprietăreasă răspunse imediat. Apăsă pe buton şi vorbi.

— Doamnă Keegan? Daly, aici. Vreţi să-mi faceţi un mic serviciu?

El ghici imediat, după ezitarea uşoară, după tensiunea din voce, că presupunerea bătrânului Michael era adevărată.

— Ah, da, domnule Daly. Bineînţeles.

— Necazul, vedeţi, e că aştept un telefon la ora nouă. Luaţi numărul şi spuneţi-le că îi voi suna când mă voi întoarce. Pentru că nu voi putea să mă întorc niciodată la timp. Am întâlnit doi vechi prieteni şi suntem pe cale să bem un păhărel. Ştiţi ce înseamnă aceasta!

Trecu încă puţin timp, o scurtă pauză, înainte ca ea să răspundă, ca şi cum i s-ar fi şoptit ce trebuia să zică:

— Da, bineînţeles. Unde sunteţi?

— Într-o cârciumă numită Grenadier Guard, la Kensington. Dar trebuie să vă părăsesc acum. Pe curând.

Închise, ieşi din cabină şi se ascunse sub un gang de unde avea o vedere bună a numărului treisprezece, către mijlocul străduţei.

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise. Erau opt. Secţia specială – dată fiind înfăţişarea lor. Primul care ieşi făcu repede un semn şi două maşini apărură din umbră la capătul străzii. Toată echipa năvăli şi maşinile porniră imediat. O a treia, care staţiona de cealaltă parte a bulevardului, le urmă.

Fallon traversă şi se întoarse lângă bătrânul vânzător de ziare. Deschise portofelul, scoase ultimele lui patru lire şi i le vârî în mână.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule Fallon, spune Michael.

Dar Fallon era deja pe cealaltă parte a bulevardului şi mergea grăbit în direcţia râului.

De această dată, Kristou nu auzi nimic. Totuşi aştepta, cu nervii încordaţi, de aproape o oră. Era aşezat la masă, cu registrul deschis, cu peniţa strânsă în mâna-i înmănuşată. De-abia sesizase un pas, o adiere de vânt pe iarbă, şi apoi zgomotul dur şi autoritar al Browningului pe care-l încărca cineva. Kristou respiră profund pentru a se calma.

— La ce ar servi asta, Martin? spuse el. Ce ţi-ar aduce acest lucru?

Fallon trecu, încet, de cealaltă parte a mesei, cu pistolul în mână. Kristou se ridică şi se sprijini cu amândouă mâinile de masă ca să-şi stăpânească tremurul.

— Sunt singurul prieten pe care-l mai ai, Martin!

— Gunoiule, mormăi Fallon. M-ai lucrat cu secţia specială, pe la spate!

— Trebuia! bâigui nervos Kristou. Era singura metodă ca să te fac să revii aici. Era pentru binele tău, Martin. Eşti ca un mort care merge. Pot să-ţi redau viaţa. Acţiune şi pasiune, asta vrei tu. Asta îţi trebuie.

Ochii lui Fallon erau ca două găuri negre pe faţa lui albă. Ridică Browningul şi fixă ţeava între ochii lui Kristou. Bătrânul îi închise.

— Bine, de acord, dacă asta vrei, dă-i drumul. Să se termine. E viaţă, oare, viaţa pe care o duc? Numai să-ţi aminteşti bine un lucru. Dacă mă ucizi, te ucizi şi pe tine pentru că nu mai e nimeni, nici măcar o singură persoană în lume, care să facă altceva decât să te ducă de nas, sau să-ţi tragă un glonţ în cap.

O tăcere lungă se aşternu. Deschise ochii şi-l văzu pe Fallon care lăsa încet, în jos, cocoşul Browningului. Era acolo, cu braţele atârnând, cu arma lângă coapsa dreaptă, cu ochii întunecaţi.

— În definitiv, spune Kristou cu ezitare, ce este pentru tine, acest Krasko? Un gangster, un asasin. Din aceia care se întreţin cu femei tinere... Un porc.

— Nu e nevoie să adăugăm înflorituri. Ce facem acum?

— Ajunge să dăm un telefon. O maşină va veni într-o jumătate de oră. Vei fi condus la o fermă lângă Doncaster. O clădire izolată. Acolo vei fi în siguranţă. Îl vei împuşca joi dimineaţă în cimitir, cum ţi-am arătat în poză. Krasko îşi lasă întotdeauna puştile la grilaj. Nu-i place să le aibă cu el când e sentimental.

— De acord, spuse Fallon. Dar eu mă organizez. S-a înţeles?

— Cum să nu. Tot ce vrei, spuse Kristou deschizând un sertar ca să scoată un plic. Ai aici cinci sute de lire în bancnote de cinci, pentru început.

Fallon cântări plicul în mână timp de un minut, apoi îl strecură într-un buzunar.

— Şi când primesc restul? Şi paşaportul?

— Domnul Meehan se va ocupa de asta, o dată treaba încheiată.

Fallon clătină lent din cap.

— Foarte bine. Dă telefon.

Kristou surâse, un surâs în care victoria se amesteca cu uşurarea.

—Ai ales înţelepciunea, Martin. Crede-mă, e-adevărat... Mai e ceva... mai exact, un mic fleac, dacă permiţi.

— Ce anume?

—Acest Browning... nu e bun pentru tine, pentru o treabă ca asta. Ai nevoie de ceva mai discret.

Fallon îşi coborî privirea pe armă şi-şi încreţi puţin fruntea.

— Poate că ai dreptate. Ce-mi oferi?

— Ce ţi-ar plăcea?

Fallon clătină din cap.

— N-am avut niciodată preferinţe personale pentru o armă sau alta. E posibil să obţin o imagine de marcă. Un truc pe care oamenii îl aşteaptă şi asta e rău.

Kristou merse să deschidă o mică casă de bani, aflată într-un colţ, şi scoase o legătură de pânză pe care o desfăcu pe masă. Conţinea un automat destul de urât, în jur de cincisprezece centimetri lungime, cu o ţeavă ciudată ce depăşea cinci centimetri. Legătura mai conţinea un

amortizor de şapte centimetri şi două cutii cu câte cincizeci de gloanţe fiecare.

— Ce e asta, întreabă Fallon, luându-l în mână.

— Un Ceska cehoslovac. Calibru 7,5. Model 27. Nemţii le-au luat uzina în timpul războiului. E unul de-al lor, asta se vede după modificarea ţevii speciale. Este fabricat astfel pentru ca să fie prevăzut cu un amortizor.

— Valorează ceva?

— SS-iştii îl foloseau, dar judecă şi tu.

Kristou merse prin întuneric. Câteva secunde mai târziu, o lumină apăru în fundul antrepozitului şi Fallon văzu că era o ţintă puternică asemănătoare celor din armată. O copie în mărime naturală a unui soldat pe cale să se mărească.

În timp ce înşuruba amortizorul la capătul ţevii, Kristou îi spuse:

— Dacă vrei...

Fallon ţinti cu atenţie, cu ambele mâini; fu un zgomot surd, ce nu trebuia să fie auzit în afară, mai departe de trei metri. Ţintise inima şi atinse braţul drept.

Reglă ţinta şi trase din nou, încă un pic într-o parte. Efectuă un ultim reglaj. De data aceasta reuşi.

— Ce-ţi spuneam? se mândri Kristou.

Fallon clătină din cap.

— Neplăcut dar mortal, Kristou, exact ca tine şi ca mine. Nu ţi-am povestit niciodată că într-o zi am văzut un afiş pe un perete la Derry care spunea: există viaţă înaintea morţii? Nu găseşti că e nostim?

Kristou îl privi, consternat. Fallon se întoarse, îşi ridică braţul, trase de două ori, fără să pară că ţinteşte, şi smulse cei doi ochi ai ţintei.

Capitolul II

PĂRINTELE DA COSTA

... Domnul e păstorul meu, nu-mi va lipsi nimic. Părintele Michael Da Costa pronunţa cu curaj aceste cuvinte urcând spre cimitir, cu vocea lui aproape înecată în ploaie.

Inima îi era în suferinţă. Ploaia căzuse toată noaptea şi acum se înteţea. Drumul de la capelă până la cimitir era întotdeauna anevoios, dar acum, cu această înmormântare, era, mai ales, dureros.

Mai întâi, era prea puţină lume. Cei doi angajaţi de la pompele funebre, care purtau sicriul mizerabil de mic, şi mama – o femeie deja pe punctul de a leşina, care mergea împleticit, susţinută de o parte de soţul ei, de cealaltă de

fratele ei. Erau nişte sărmani. Nu aveau pe nimeni lângă ei. Se retrăseseră în ei înşişi, în suferinţa lor.

Domnul O'Brien, gardianul şef al cimitirului, aştepta la capătul gropii sub o umbrelă. Groparul netezi pământul descoperind mormântul când cortegiul mortuar sosi. Nu servise de altfel la mare lucru, erau cel puţin cincizeci de centimetri de apă pe fund.

O'Brien încerca să ţină umbrela deasupra părintelui, dar fu îndepărtat cu un gest. Părintele Da Costa îşi scoase chiar şi paltonul, îl întinse gardianului şef şi rămase în picioare, sub ploaie, în faţa mormântului, în patrafirul roşu şi de aur uzat sfidând pâcla dimineţii.

O'Brien trebui să ţină loc de copil din cor; părintele Da Costa stropi sicriul cu agheasmă şi cu tămâie şi, în timp ce se ruga, observă că tatăl îl fulgera cu privirea – o privire nebună de animal prins în cuşcă, în spatele gratiilor – şi că mâna lui dreaptă se încleşta şi se relaxa în mod convulsiv. Era un bărbat solid şi puternic. Aproape la fel de solid şi puternic ca şi Da Costa. Maistru pe un şantier de construcţii.

Da Costa se întoarse vioi şi se rugă pentru copil, cu figura înălţată spre cer, cu ploaia căzând în cascade pe barba-i încâlcită de culoare cenuşie.

În mâinile tale, Doamne,
O încredinţăm smerit pe sora noastră,
Du-o la cei pe care...
Îi iubeşti atât

În bucuria paradisului divin.

Încă o dată, banalitatea a ceea ce spunea îl impresiona. Cum să-i explici unei mame, oricare ar fi fost ea, că Dumnezeu avea atâta nevoie de fetiţa ei de opt ani care trebuise să moară înecată în apele poluate ale unui canal industrial şi să plutească timp de zece zile înainte de a fi găsită?

Sicriul coborî într-o jerbă de noroi şi groparul se grăbi să repună pământul la loc. Părintele Da Costa rosti o rugăciune finală, apoi se apropie de femeia care plângea atât de violent. Îi puse o mână pe umăr.

— Doamnă Dalton... dacă pot să fac ceva...

Soţul îi împinse braţul cu un gest violent.

— Lăsaţi-o în pace!, strigă el. A suferit destul. Dumneavoastră şi rugăciunile stupide! La ce serveşte asta? A trebuit s-o identific, ştiaţi asta? O grămadă de carne în descompunere, iată ce era fiica mea după zece zile în canal! Ce e acest Dumnezeu, care e capabil să facă asta unui copil?!

O'Brien înaintă pentru a interveni, dar părintele Da Costa ridică un braţ pentru a-l îndepărta.

— Lăsaţi, spuse el calm.

O expresie ciudată de consternare apăru pe faţa lui Dalton, când îşi dădu seama de enormitatea blestemului lui. Îşi luă nevasta de umeri – şi cumnatul lui şi cu el o traseră rapid. Cei doi ciocli îi urmară.

O'Brien îl ajută pe Da Costa să-şi pună paltonul.

— Îmi pare foarte rău de acest incident, părinte. O afacere murdară.

— Are dreptate, nenorocitul. La urma-urmei, ce-aş putea să-i spun unui om în cazul lui?

Groparul păru şocat dar O'Brian clătină din cap:

— Această viaţă sfântă este destul de ciudată, din întâmplare, mărturisi el deschizându-şi umbrela. Vă voi însoţi până la capelă, părinte.

Da Costa clătină din cap.

— Voi merge pe drumul cel lung, dacă-mi permiteţi. Am nevoie de mişcare. Dar dacă vreţi, vă voi împrumuta umbrela.

— Desigur, părinte.

O'Brien i-o înmână şi părintele plecă de-a lungul pădurii de monumente în marmură şi pietre funerare.

— E o mărturisire nostimă, din partea unui preot, spuse groparul.

O'Brien îşi aprise o ţigară.

— Da, dar Da Costa nu e un preot obişnuit. Joe Devlin, paraclisierul de la Sfânta Ana, mi-a vorbit de el. Era în comando-uri sau altceva în timpul războiului. S-a luptat cu Tito şi cu cei din rezistenţa iugoslavă. După aceea, a mers la Colegiul englez din Roma. A avut o carieră strălucită acolo. Ar fi putut fi orice. Dar, după hirotonisire, a ales misiunea.

— Unde l-au trimis?

— În Coreea. Chinezii l-au avut timp de aproape cinci ani. Apoi, i s-a încredinţat un post administrativ la Roma,

ca să se odihnească, dar asta nu-i plăcea. A obţinut să fie trimis în Mozambic. Cred că bunicul lui era portughez, vorbeşte limba, în orice caz.

— Ce i s-a întâmplat acolo?

— Ei bine, a fost deportat. Autorităţile portugheze l-au acuzat de prea multă simpatie pentru rebeli.

— Atunci ce face aici?

— E preot de Saint-Nom.

— În mulţimea asta de ruine? exclamă groparul uluit. Asta nu se ţine în picioare decât datorită schelelor. Dacă vor fi vreo doisprezece oameni la slujbă duminică, are noroc.

— Exact, replică O'Brien.

— Ah, am ghicit! exclamă groparul. Este felul lor de a-l bate peste degete, aşa-i?

— E un om valoros, afirmă O'Brien. Prea valoros ca să fie risipit.

Se sătură brusc de această conversaţie care, dintr-o cauză pe care o ignora, îl deprima mult.

— Hai, aţi face mai bine să astupaţi acest mormânt.

— Ce? Pe ploaia asta? protestă groparul. Nu poate aştepta un pic?

— Nu, nu poate!

O'Brien se întoarse pe tocuri şi se îndepărtă în timp ce groparul, înjurând din belşug, bătătorea pământul şi pornea la lucru.

În general, părintelui Da Costa îi plăcea să meargă pe ploaie. Asta îi dădea un sentiment de siguranţă, de

protecţie. Ceva ce se trăgea din copilăria lui, gândea el. Dar nu din prezent. În acea zi, era nervos, se simţea prost. Era încă tulburat de incidentul de la mormânt.

Se opri ca să-şi aprindă o ţigară, cu stângăcie, din cauza umbrelei din mâna stângă. Recent făcuse un legământ ca să-şi reducă consumul la cinci pe zi – acestea nu erau fumate decât seara, o plăcere savurată înainte, dar în aceste împrejurări...

Ajunse în partea cea mai veche a cimitirului, pe care o descoperise cu încântare numai cu o lună, două mai devreme. Acolo, sub pini şi chiparoşi se găseau superbele monumente funerare gotico-victoriene, îngeri înaripaţi de marmură, efigii ale morţii în bronz. Fiecare piatră funerară dezvăluia o credinţă sentimentală în ceva de dincolo.

Nu văzu niciun suflet înainte de a ajunge în dreptul unei alei între tulpinile de rododendron. Acolo, el se opri dintr-o dată. Aleea se împărţea, la vreo zece metri în faţa lui, şi un monument destul de interesant se înălţa acolo. O uşă, între doi stâlpi de marmură, era întredeschisă. În faţa ei, statuia în bronz a unei femei pe cale să se ridice dintr-un fotoliu.

Un bărbat în pardesiu închis la culoare, cu capul descoperit, stătea într-un genunchi, în faţa ei. Totul era liniştit, cu excepţia ploii care cădea pe pământul umezit, şi părintele Da Costa ezită un moment, nevrând să tulbure acest moment de tristeţe intimă.

Atunci se petrecu un lucru extraordinar. Prin poarta întredeschisă spre eternitate, în spatele monumentului

funerar, apăru un preot. Un bărbat destul de tânăr, acoperit cu o pălărie neagră şi un impermeabil negru clerical trecându-i peste sutană.

Ceea ce se întâmplă atunci era de-a dreptul ieşit dintr-un coşmar, încremenit în timp, fără nicio realitate. Când bărbatul în pardesiu închis îşi ridică ochii, preotul învârti un automat echipat cu un amortizor lung. Fu un zgomot surd când el trase. Aşchii de os şi fragmente de materie cenuşie ţâşniră din capul victimei, care căzu pe spate.

Părintele Da Costa scoase un strigăt răguşit, dar era deja prea târziu.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu!

Tânărul preot, care făcu un pas spre victimă, tresări şi-l zări pe Da Costa. Braţul i se ridică pe loc şi, în timp ce ţintea cu grijă, Da Costa privea moartea, figura albă, ochii negri, negri.

Atunci, într-un fel inexplicabil, în timp ce rostea o rugăciune, pistolul căzu jos. Preotul se aplecă ca să adune ceva. Ochii negri, întârziară încă o secundă asupra lui Da Costa, apoi se retrase spre uşă şi dispăru.

Părintele Da Costa aruncă umbrela şi se repezi să îngenuncheze lângă bărbatul doborât. Din nări îi curgea sânge, ochii erau pe jumătate închişi şi totuşi, percepu sunetul unei respiraţii chinuite.

Începu să rostească cu o voce fermă rugăciunea pentru muribunzi: „Pleacă, suflet creştin, din această lume, în numele Tatălui atotputernic care te-a creat” – şi în acest moment, într-un ultim horcăit, respiraţia se opri.

Fallon merse pe alee către extremitatea nordică a cimitirului, cu paşi repezi dar nu grăbiţi. Asta nu avea de altfel prea mare importanţă. Era ascuns de rododendroni, şi nu era deloc posibil să întâlnească pe cineva între timp.

Apariţia preotului fusese un incident ghinionist. Una din acele întâmplări neplăcute. Se gândi, cu un oarecare amuzament – nu era pentru prima dată în viaţa lui – că-şi făcea planuri cu cea mai mare grijă, şi întotdeauna, exista o parte riscantă.

Intră într-o pădure mică şi găsi camioneta oprită pe cărare, în afara privirilor indiscrete, aşa cum o lăsase. Nu era nimeni la volan şi încruntă din sprâncene.

— Varley? Unde sunteţi? strigă el cu jumătate de voce.

Un om mic, în impermeabil şi şapcă sosi alergând pe sub copaci, gâfâind, strângând într-o mână un binoclu. Se sprijini de o aripă a maşinii ca să-şi tragă sufletul. Fallon îl zgâlţâi tare de un umăr.

— Unde naiba aţi fost?

— Supravegheam, gâfâi Varley, ridicând binoclul. Instrucţiuni de la domnul Meehan. Acest părinte v-a văzut. De ce nu l-aţi ucis?

Fallon deschise portiera şi-l împinse la volan.

— Tăceţi şi demaraţi!

Trecu în spate, deschise uşa, urcă şi o închise la loc în momentul în care motorul zbârnâi şi camioneta hurducă pe drumul desfundat.

Deschise geamul mic din spatele scaunului conducătorului.

— Încet, spuse el. Cu calm. Cu cât veţi conduce mai încet, cu atâta maşina va merge mai bine. Unul din prieten mi mei a prădat într-o zi o bancă şi a intrat în maşina unui vânzător de îngheţată ce nu depăşea treizeci la oră. Toată lumea se aşteaptă să spălăm putina în viteză mare după o crimă, aşa că trebuie să facem contrariul.

Se dezbrăcă de impermeabil şi sutană. Pe dedesubt purta un tricou închis şi un pantalon de lână gri. Trenciul lui bleumarin era pregătit, pe scaun, şi-l luă. Apoi îşi scoase cizmele de cauciuc.

Varley, transpira când se întoarseră pe carosabil.

— Ah, doamne, gemu el. Domnul Meehan vă va ucide pentru asta.

— Lăsaţi-mă în pace cu Meehan!

Fallon îşi aruncă hainele de preot într-o sacoşă şi trase de fermoar.

— Nu-l cunoaşteţi, domnule Fallon, spuse Varley. E dracul în persoană când e supărat. Existase un tip numit Gregson, acum o lună-două. Ucigaş profesionist. Ipocrit. A prădat unul din cluburile domnului Meehan de cinci saci de bani. Când băieţii l-au adus, domnul Meehan i-a ţintuit mâinile în cuie pe o masă. Mai mult, asta a făcut-o chiar el. Cuie de doisprezece centimetri şi un ciocan mare. L-a lăsat aşa timp de cinci ore. Ca să reflecteze la purtarea lui proastă, după cum a spus el.

— Ce i-a făcut apoi? întrebă Fallon.

— Eram acolo când i s-au scos cuiele. Era îngrozitor. Gregson era într-o stare jalnică. Iar domnul Meehan l-a

bătut uşor pe obraz şi i-a spus să se străduiască să fie băiat bun pe viitor. Apoi i-a dat zece lire şi l-a trimis la un doctor clandestin pe care-l foloseşte. Eu vă spun, afirmă Varley, tremurând, e un om pe care nu e bine să-l superi, domnule Fallon.

— Se pare că are metodele lui de a-şi face prieteni, dar şi presiuni asupra oamenilor. Preotul acela... Îl cunoaşteţi?

— Părintele Da Costa? Da. Are o biserică veche, în ruină, aproape de centrul oraşului Saint-Nom, aşa se numeşte. În cavouri, e un fel de refugiu pentru săraci. Aceştia îi sunt aproape singurii credincioşi, pe care îi are... Unul din acele cartiere în care s-au demolat toate clădirile.

— Interesant... Conduceţi-mă acolo.

Maşina făcu o deviere bruscă. Aşa de mare era surpriza lui Varley, că-şi dădu osteneala să ţină volanul.

— Nu fiţi nebun, haideţi! Am ordin să vă duc direct la fermă.

— Schimb programul, spuse Fallon cu simplitate şi îşi aprinse, în linişte, o ţigară.

Biserica Saint-Nom era aşezată în Rockingham Street, între nişte clădiri administrative înalte, din sticlă şi beton, nou construite, şi nişte antrepozite vechi. Un pic mai sus, se întindea un teren viran mare unde magherniţele vechi fuseseră distruse. Buldozerele erau, deja, la lucru pentru ca să sape fundaţiile altor mari clădiri moderne.

Valery opri camioneta în faţa bisericii şi Fallon coborî. Biserica era o monstruozitate pseudo-gotică cu o faţadă

pătrată în centru, totul fiind înconjurat de schele, fără să existe urme de lucrări în desfăşurare.

— Nu e totuşi un stup, spune Fallon.

— S-au oprit din lipsă de bani. După cum s-ar spune, biserica e pe cale să se prăbuşească, răspunse Varley, ştergându-şi nervos fruntea de sudoare. Să o ştergem de aici, domnule Fallon. Vă rog!

— Într-un minut.

Fallon traversă şoseaua către intrarea principală. La uşă, era panoul obişnuit ce purta numele lui Da Costa şi orarul slujbelor. Spovedania era la orele treisprezece şi şaptesprezece în cursul săptămânii. Se uită un moment la panou, apoi se întoarse încet, plecă şi se întoarse la camionetă. Se aplecă peste portieră.

— Întreprinderea de pompe funebre a lui Meehan unde este?

— În Paul's Square, spuse Varley. La zece minute de aici, lângă primărie.

— Am câteva treburi de rezolvat. Spune-i lui Meehan că-l voi vedea acolo la orele două.

— Pentru Dumnezeu, domnule Fallon, protestă nervos Valery. Nu puteţi să faceţi asta!

Dar Fallon traversa deja strada ca să intre în biserică. Varley gemu.

— Ticălos nenorocit! mormăi el demarând.

Fallon nu intră în biserică ci ocoli pe o străduţă, de-a lungul unui perete înalt cenuşiu. În spatele lui era un cimitir vechi, monumente funerare simple şi o casă într-un

colţ, probabil prezbiteriul. Era, aproape, în aceeaşi stare ca şi biserica.

Era un loc sumbru, cenuşiu, cu copaci desfrunziţi, negri de un secol de funingine pe care ploaia însăşi era incapabilă să-i spele, şi el fu apucat de o melancolie ciudată. Iată unde se termina totul, dacă e să privim din acest punct de vedere. Cuvinte grave pe pietre vechi. Portalul se închise în spatele lui şi el se întoarse vioi.

O femeie tânără cobora din prezbiteriu pe alee, cu un trenci vechi pe umeri. Ea avea un baston negru într-o mână şi un teanc de partituri muzicale în cealaltă.

Fallon îi dădu în jur de douăzeci şi cinci, treizeci de ani; avea părul negru semi-lung şi o figură serioasă. Una din acele figuri fără frumuseţe dar impresionante, care-ţi atrag atenţia.

Se pregăti să-i explice prezenţa lui, dar ea îl privi ca şi cum el nu exista, şi când ea trecu, el observă mişcarea băţului lângă marginea unui mormânt...

Ea se opri şi se întoarse cu o înfăţişare nesigură.

— E cineva aici? întrebă ea cu o voce calmă, plăcută,

Fallon rămase perfect nemişcat. Întârzie un moment, apoi ea se întoarse şi continuă să meargă pe alee. Când ajunse în faţa unei uşi, pe o latură a bisericii, scoase o cheie micuţă, yale, descuie şi intră.

Fallon ieşi prin portal, ca să facă un ocol până la intrarea principală. Când împinse uşa, descoperi un miros familiar şi surâse ironic.

— Tămâie, lumânări şi agheasmă, murmură el înmuindu-şi vârful degetelor în agheasmatar, cu un fel de reflex.

Bisericii nu-i lipsea un oarecare farmec şi era evident că într-un trecut îndepărtat, cineva cheltuise mulţi bani pentru aceasta. Existau acolo vitralii din secolul trecut şi, peste tot, copii după sculpturile medievale. Ornamente, capete de morţi... o imaginaţie excesivă.

Schelele se ridicau ca o pânză de păianjen ca să susţină bolta naosului, lângă altar, şi era foarte întuneric, fără lampa de lângă tabernacol şi lumânările tremurătoare din faţa statuii Fecioarei Maria.

Tânăra eră aşezată lângă orgă, în spatele stranei. Începu să cânte în surdină. Nimic decât câteva acorduri ezitante, la început, apoi, în timp ce Fallon pătrundea pe traveea centrală, ea începu „Preludiul şi Fuga în re major” de Bach.

Ea avea talent. El aşteptă la capătul scărilor ca să asculte, apoi urcă. Ea se opri imediat şi se întoarse.

— E cineva?

— Îmi pare rău că vă deranjez, îi spuse el. Vă ascultam cu plăcere.

Micul surâs nehotărât reapăru. Păru că aşteaptă, aşa că el continuă.

— Dacă pot să-mi permit o sugestie?

— Cântaţi la orgă?

— Am cântat. Ascultaţi acest registru al trompetei este un instrument de suflat. Desigur o mare parte de timp dar

într-o atmosferă umedă ca aceasta... Este aşa de tare dezacordat că face ca totul să fie fals. În locul dumneavoastră, l-aş lăsa deoparte.

— Ah, mulţumesc! voi încerca.

Se întoarse spre claviatură şi Fallon coborî ca să meargă să se aşeze în fundul bisericii, în ungherul cel mai ascuns.

Ea cântă în întregime „Preludiul şi fuga” şi Fallon asculta, cu ochii închişi, cu braţele încrucişate. Primul lui raţionament fusese bun. Ea avea într-adevăr talent şi merita osteneala de a fi ascultată.

Când ea termină, după o jumătate de oră aproximativ, îşi strânse lucrurile şi coborî. La capătul scărilor aşteptă, simţind poate că el era tot acolo, dar el nu se mişcă şi atunci ea intră în sacristie...

Şi, în întunericul din fundul bisericii, Fallon stătea pe scaun şi aştepta.

Capitolul III

MILLER

Părintele Da Costa îşi terminase a doua ceaşcă cu ceai în biroul gardianului şef al cimitirului când cineva bătu la uşă şi un tânăr agent de poliţie intră.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez din nou, părinte, dar domnul Miller ar vrea să vă spună ceva.

Părintele Da Costa se ridică.

— Domnul Miller?

— Inspectorul principal Miller, părinte. E şeful brigăzii criminale.

Ploua încă cu găleata când ei ieşiră. Curtea era plină de maşini ale poliţiei şi, în timp ce mergeau pe aleea dreaptă, părea că sunt poliţişti peste tot, un du-te vino printre rododendroni.

Cadavrul era exact acolo unde îl lăsase dar acoperit în parte de o prelată. Un om în pardesiu se aplecă deasupra

lui şi efectuă o cercetare preliminară. Vorbea încet într-un dictafon mic portabil şi o trusă medicală era deschisă, pe pământ, lângă el.

Acolo mai erau mulţi poliţişti, în uniformă şi în civil. Mulţi făceau măsurători, alţii făceau cercetări în zonă.

Tânărul inspector care-i luă declaraţia se numea Fitzgerald. Stătea departe, conversând cu un bărbat solid şi înalt cu înfăţişare de profesor, în impermeabil strâns cu o curea. Când îl zări pe Da Costa, înaintă imediat.

— Ah, iată-vă părinte. Iată-l pe inspectorul principal Miller.

Miller întinse mâna. Avea o faţă slabă şi ochii castanii cu o înfăţişare calmă. Părea foarte obosit.

— Urâtă afacere, părinte, spuse el.

— Fără discuţie.

— După cum vedeţi, noi respectăm procedura obişnuită şi Dr. Lawlor, care iată, pregăteşte un raport preliminar. Va face autopsia în această după-amiază. Pe de altă parte, este evident că dumneavoastră sunteţi cheia întregii afaceri. Apoi vă voi pune alte câteva întrebări.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, fireşte, dar pot să vă asigur că inspectorul Fitzgerald a făcut totul mai mult decât conştiincios. Cred că n-a omis nimic.

Fitzgerald luă o înfăţişare modestă care i se potrivea şi Miller surâse.

— Părinte, iată curând se împlinesc douăzeci şi cinci de ani de când sunt poliţist şi dacă am învăţat un lucru e că

întotdeauna există un mic detaliu şi că acest mic detaliu face ca ancheta să reuşească.

Dr. Lawlor se ridică.

— Am terminat aici, Nick, anunţă el. Puteţi să-l luaţi. Dacă am înţeles bine Fitzgerald, spuse el adresându-se şi preotului, aţi spus că avea genunchiul drept pe pământ la capătul mormântului... Aproape aici?

— Exact.

Lawlor se întoarse către Miller.

— Asta corespunde: trebuie să fi ridicat ochii la momentul decisiv şi capul îi era fireşte întors spre dreapta. Gaura de intrare este în jur de doi centimetri şi jumătate deasupra colţului exterior al ochiului stâng.

— Altceva, nimic interesant? întrebă Miller.

— Nu prea. Rana de intrare este un pic mai mult de o jumătate de centimetru în diametru. A sângerat foarte puţin. Nicio urmă de pulbere. Nici de arsuri. Rană de ieşire: cinci centimetri în diametru. De trei ori exploziv cu fragmentarea cutiei craniene şi sfâşierea lobului occipital drept al craniului. Rana e situată la cinci centimetri în dreapta exteriorului protuberantei occipitale.

— Muţumesc, doctore Kildare, râse Miller.

Dr. Lawlor se întoarse către Da Costa şi surâse:

— Vedeţi, părinte, medicina are şi ea jargonul ei, ca şi biserica. Toate astea ca să spună că a primit un glonţ în plin cap de la o distanţă mică, dar nu prea mică. Ea nu trebuie să fi fost îndepărtată, cel puţin asta rămâne, încheie el strângându-şi trusa.

— Mulţumesc că mi-aţi amintit, spuse ironic Miller în timp ce se îndepărta.

Fitzgerald fusese la uşa monumentului şi reveni clătinând din cap.

— Facem mulaje din ipsos după aceste urme de paşi dar ne pierdem vremea. El purta cizme de cauciuc peste pantofii lui. Altceva, am examinat în amănunţime toate împrejurimile şi nu e nici cea mai mică urmă de dubii.

Miller îşi încreţi sprâncenele şi-l întrebă pe Da Costa:

— Sunteţi sigur că folosea un amortizor?

— Absolut.

— Păreţi foarte categoric.

— Când eram tânăr, am fost locotenent în Serviciul special al forţelor aeriene, inspectore, răspunse calm preotul. Insulele din Marea Egee, Iugoslavia, locuri din astea. Am fost nevoit să folosesc eu însumi un pistol cu amortizor, de mai multe ori.

Miller şi Fitzgerald schimbară o privire surprinsă şi brusc părintele Da Costa înţelese totul dintr-o sclipire,

— Dar, desigur! Este imposibil să foloseşti un amortizor cu un revolver. Trebuie ca acesta să fie un pistol automat, ceea ce înseamnă că dulia trebuie să fi fost expulzată, exclamă el apropiindu-se de uşă. Să vedem un pic, pistolul era în mâna lui dreaptă, deci dulia ar trebui să fie de această parte.

— Exact, dar n-am găsit nimic, spuse Miller.

Da Costa îşi aminti atunci:

— S-a aplecat şi a adunat ceva, imediat înainte de a pleca.

Miller îl privi pe Fitzgerald care păru amărât.

— Asta nu era în raportul dumneavoastră.

— E greşeala mea, inspectore, interveni Da Costa. Nu i-am spus. Nici nu m-am gândit la acest amănunt.

— Ei bine, ce spuneam, părinte, există întotdeauna un mic detaliu. Ştiu deja un lucru. Acest bărbat nu e un ucigaş obişnuit. E un profesionist, până-n vârful unghiilor, şi asta e excelent.

— Nu înţeleg.

Miller scoase din buzunarul lui o pungă veche din piele plină cu tutun şi o pipă pe care o umplu conştiincios.

— Da, pentru că bărbaţii de acest soi sunt rari, părinte, e foarte simplu. Vă voi explica. Acum şase luni, cineva a furat aproape două sute cincizeci de mii de lire dintr-o bancă locală. I-a trebuit tot week-endul ca să intre în bancă. A fost o muncă superbă, prea frumoasă, pentru că noi ştiam imediat că nu existau mai mult de cinci, şase bărbaţi în ţară capabili să reuşească o lovitură aşa de frumoasă, şi trei dintre ei erau în închisoare. Restul nu era decât o chestiune de matematică pură.

— Văd...

— Să-l luăm acum pe prietenul nostru necunoscut. Ştiu deja multe lucruri despre el. E un bărbat îmbrăcat excepţional – această travestire în preot e o sclipire de geniu. Majoritatea oamenilor au idei preconcepute. Dacă-i întreb dacă au văzut pe cineva, ei spun că nu. Dacă insist,

îşi amintesc că au văzut trecând un factor poştal sau, în cazul de faţă, un preot. Dacă le cer un semnalment, ne ciocnim de un perete pentru că tot ceea ce ei ştiu e că semăna cu un preot, nu contează care.

— I-am văzut faţa foarte clar.

— Sper că veţi fi la fel de sigur pe dumneavoastră când îi veţi vedea poza, îmbrăcat diferit, mormăi Miller. Ah da, ştia ce face. Cizme de cauciuc ca să-şi ascundă urmele paşilor, probabil prea mari. Şi e un trăgător de elită. Majoritatea oamenilor sunt incapabili să împuşte o vacă într-un culoar cu o armă în mână, de la trei sau patru metri. Lui nu i-a trebuit decât un glonţ şi asta, credeţi-mă, nu e un fleac.

— Şi cu sânge rece considerabil, adăugă părintele Da Costa. Nu a uitat să culeagă dulia, în ciuda apariţiei mele neaşteptate.

— Ar trebui să mergem la secţie, părinte, spuse Miller, apoi adresându-i-se lui Fitzgerald: continuaţi aici. Îl voi lua pe părintele Da Costa în oraş.

Părintele se uită la ceas. Era douăsprezece şi un sfert.

— Nu pot, inspectore. Spovedaniile încep la ora unu. Şi nepoata mă aşteaptă ca să iau prânzul. Se va nelinişti.

Miller nu se supără pentru nepotrivire.

— Când veţi fi liber?

— Oficial, la ora unu şi jumătate, dar totul depinde, bineînţeles...

— De numărul clienţilor?

— Exact.

— Foarte bine, părinte. Voi trece să vă iau la orele două. Vă convine?

— Da, cred.

— Vă conduc la maşina dumneavoastră.

Ploaia se mai liniştise un pic. Merseră pe alee, printre rododendroni. Miller căscă de mai multe ori şi-şi frecă ochii.

— Păreţi obosit, spuse părintele Da Costa.

— Nu prea am dormit noaptea trecută. Un vânzător de maşini din unul din aceste loturi noi i-a tăiat gâtul soţiei cu un cuţit de pâine şi apoi a chemat poliţia. O afacere simplă, fără probleme, dar a trebuit totuşi să mă duc acolo. Omorul e important. Mă culcasem din nou la orele nouă, iar apoi mi-au telefonat în legătură cu acest mic incident.

— Trebuie să aveţi o viaţă ciudată. Soţia dumneavoastră ce crede?

— Nimic. A murit anul trecut.

— Îmi pare rău.

— Mie nu. Avea un cancer la intestin, răspunse calm Miller încruntându-şi puţin sprâncenele. Ştiu că dumneavoastră nu luaţi în considerare lucrurile de acest fel, în biserică.

Preotul nu răspunse nimic la aceasta căci, cu o grabă extraordinară, înţelese că în locul lui Miller ar fi avut probabil aceeaşi reacţie.

Sosiră la maşina lui, o furgonetă veche, Mini, parcată în faţa capelei. Miller îi deschise portiera. Aşezat la volan, Da Costa întrebă:

— Credeţi că-l veţi prinde, inspectore? Sunteţi încrezător?

— Îl voi găsi cu siguranţă, părinte. Trebuie, dacă vreau să-l găsesc pe acela pe care ţin, într-adevăr, să-l găsesc, cel care trage sforile, cel care a ordonat acest asasinat.

— Înţeleg. Şi ştiţi deja cine e?

— Aş paria pe retragerea mea mai presus.

Părintele Da Costa întoarse cheia de contact şi motorul se puse zgomotos în funcţiune.

— Un lucru mă nelinişteşte, totuşi, spuse el.

— Ce anume?

— Acest bărbat pe care-l căutaţi, ucigaşul. Dacă e un profesionist, cum spuneţi, de ce nu m-a ucis atunci când a avut ocazia?

— Exact, spuse Miller. E exact ceea ce mă frământă şi pe mine. Pe curând, părinte.

Se retrase când părintele demară şi Fitzgerald apăru în colţul capelei.

— Ce om! exclamă el.

— Da... Găsiţi-mi tot ce puteţi în legătură cu el, şi am în vedere tot. Aştept un rezultat înainte de ora două fără un sfert, declară el tânărului poliţist uluit. Asta ar trebui să vă fie destul de uşor. Sunteţi catolic practicant, nu-i aşa, sau nu e decât o aparenţă a IRA?

— Niciodată! se revoltă Fritzgerald.

—Cu atât mai bine. Începeţi cu gardianul şef al cimitirului, şi apoi catedrala. Ar trebui să putem să vă ajutăm, acolo. Vom mai vorbi.

Îşi aprinse pipa şi Fitzgerald exclamă cu o voce deznădăjduită:

— Dar de ce, şefule? De ce?

— Pentru că e un alt lucru pe care l-am învăţat în douăzeci şi cinci de ani de viaţă de poliţist, acela de a nu crede niciodată nimic cu uşurinţă, fără să controlezi.

Miller se întoarse la maşina lui, urcă în ea, făcu un semn din cap şoferului şi se înfundă în scaun. Înainte ca ei să sosească în strada principală, el adormise deja.

Capitolul IV

SPOVEDANIA (CONFESIONALUL)

Anna Da Costa cânta la pian în salonul vechiului prezbiteriu când preotul intră. Se întoarse pe scaun şi se ridică imediat.

— Unchiule Michael! Aţi întârziat. Ce s-a întâmplat?

O îmbrăţişă şi o conduse către un fotoliu aproape de fereastră.

— Tu vei afla destul de repede aşa că mai bine să-ţi spun imediat. Un bărbat a fost omorât în această dimineaţă, în cimitir.

Ea îşi ridică spre el ochii uimiţi, frumoşii ei ochi negri şi nefolositori către un punct nedefinit, cu figura exprimând stupoare.

— Omorât? Nu înţeleg.

Se aşeză lângă ea şi-i luă mâinile.

— L-am văzut, Anna. Sunt singurul martor.

Se ridică şi începu să meargă în lungul şi-n latul camerei.

— Mergeam prin partea veche a cimitirului. Îţi aminteşti, te-am condus acolo luna trecută.

Descrise în cele mai mici detalii ceea ce se întâmplase, atât pentru el cât şi pentru ea, pentru că dintr-o dată asta îi părea indispensabil.

— Şi nu m-a ucis, Anna! Asta e cel mai ciudat! Nu reuşesc să înţeleg. Asta nu are niciun rost.

Ea fu străbătută de un fior.

— Ah, unchiule Michael, e un miracol că sunteţi teafăr.

Ea îi întinse mâinile şi i le luă, simţind un val de tandreţe. Îşi spuse, ca de atâtea ori, că ea era singura fiinţă din lume care-l iubea într-adevăr, ceea ce era un mare păcat, căci dragostea unui preot trebuia, în definitiv, dăruită în egală măsură tuturor. Însă ea era singurul copil al fratelui lui mort, orfană de la vârsta de cincisprezece ani.

Pendula bătu ora unu şi el mângâie capul nepoatei lui.

— Trebuie să plec. Sunt deja în întârziere.

— Am făcut sendwichuri. Sunt în bucătărie.

— Le voi mânca când mă voi întoarce. Nu voi avea timp deloc. Un inspector principal pe nume Miller trebuie să vină să mă caute la orele două. Vrea să-mi arate nişte poze, ca să vadă dacă-l voi recunoaşte pe omul pe care l-am văzut. Dacă soseşte înainte, oferă-i nişte ceai sau altceva.

Uşa se închise. Totul deveni dintr-o dată foarte liniştit. Ea rămase unde era, total tulburată de aceste evenimente, incapabilă să înţeleagă ceea ce el îi destăinui. Era o tânără deşteaptă. Nu ştia aproape nimic despre viaţă. Copilăria i se desfăşurase în şcoli speciale pentru cei orbi. După moartea părinţilor, la conservatorul de muzică. Apoi unchiul ei Michael se întoarse şi pentru prima oară de mai mulţi ani, ea avea din nou pe cineva pe care să-l iubească. Şi care o iubea.

Dar, ca întotdeauna, ea găsea alinare în muzică, aşa că se întoarse la pian şi căută cu o mână agilă printre partiturile ei, în scrierea pentru orbi, preludiul lui Chopin pe care-l studia. Nu era acolo. Se miră, se enervă înainte să-şi amintească că se dusese să cânte la orga din biserică, îşi aminti de necunoscutul care-i vorbise. Se gândi că lăsase preludiul acolo cu muzica ei de la orgă.

În antreu, găsi un impermeabil şi un băţ şi ieşi din casă.

Ploaia reîncepuse când părintele Da Costa traversă curtea în mare grabă şi deschise uşiţa ce da direct în sacristie. Îşi puse haina pentru slujbă, îşi aruncă etola violetă pe umăr şi merse să asculte spovedaniile.

Era în întârziere dar asta nu avea prea mare importanţă. Pocăiţii nu erau numeroşi la această oră, în general câţiva funcţionari de birou din cartier care găseau plăcută vechea biserică. I se întâmplă să aştepte timp de jumătate de oră obligatoriu, fără ca să vină cineva.

Era frig în biserică şi simţea umezeală, ceea ce nu era cu nimic surprinzător pentru, că nu existau mijloace de

încălzire. O tânără femeie era pe cale să aprindă o lumânare în faţa Sfintei Fecioare Maria şi, trecând, el remarcă cel puţin alte două persoane ce aşteptau lângă confesional.

Intră acolo, şopti o rugăciune scurtă şi se instală. Rugăciunea nu-l linişti de loc căci avea încă sufletul într-o confuzie deplină, obsedat de ceea ce văzuse în cimitir.

Uşa se închise de cealaltă parte a grilajului şi o femeie începu să vorbească. După voce era de vârstă medie. Se forţă să revină la realitate şi să asculte ceea ce ea avea să-i spună. Era ceva neînsemnat. Câteva păcate prin omitere, mai ales, o incorectitudine privind nota de plată de la băcan. Câteva minciuni pioase.

Următoarea era o tânără, probabil cea care pusese lumânarea la Fecioara Maria. Începu să vorbească ezitând puţin. Banalităţi. Despre mânie, despre gânduri imorale, despre minciuni. Şi că nu mai mersese la slujbă de trei luni.

— Asta e tot? o intrebă el în liniştea ce se aşternu.

Nu era tot, bineînţeles, şi restul năvăli. O legătură cu un patron, un bărbat însurat.

— De cât timp? întrebă Da Costa.

— De trei luni, părinte.

Mai precis din perioada în care lipsesc de la slujbe.

— Acest bărbat a avut raporturi trupeşti cu dumneavoastră?

— Da, părinte.

— De câte ori?

— De două sau trei ori pe săptămână. La birou. Când toată lumea plecase.

Avea o voce sigură, acum calmă. Evident, simpla mărturisire are în general acest efect, dar acum, era diferit.

— Are copii?

— Trei, părinte... Ce pot să fac?

— Răspunsul e evident. Trebuie să o termini cu el. Părăsiţi acel loc, găsiţi-vă o altă slujbă. Goniţi-l din gândurile voastre.

— Nu pot!

— De ce? întrebă el şi adăugă cu o brutalitate voită: Pentru că vă face plăcere?

— Da, părinte, mărturisi ea cu simplitate.

— Şi dumneavoastră nu vreţi să se termine?

Ea se clătină puţin, foarte puţin, dar acum era spaimă în vocea ei.

— Nu pot!

—Atunci de ce aţi venit aici?

— Iată, sunt trei luni de când n-am mai fost la slujbă, părinte.

El înţelese atunci totul. Era de o simplitate surprinzătoare, jalnic de umană.

— Văd, spuse el. Nu puteţi nici să vă lipsiţi de Dumnezeu.

Începu să plângă încet.

— E o pierdere de timp, părinte, pentru că nu pot să spun că nu voi mai fi cu el când ştiu bine că corpul meu mă va trăda de fiecare dată când îl voi vedea. Dumnezeu

o ştie. Dacă aş spune contrariul, l-aş minţi, la fel de mult ca şi pe dumneavoastră, şi nu pot să fac acest lucru.

Câte persoane erau aşa de aproape de Dumnezeu? Părintele Da Costa era uimit de declaraţia ei. Respiră profund, ca să-şi oprească această bulă de aer din gât ce ameninţa să-l sufoce. Spuse cu o voce clară, cu siguranţă:

— Domnul nostru Iisus Hristos să vă ierte şi eu prin împuternicirea lui, vă iert de orice legătură de excomunicare şi de interdicţie, după dimensiunea puterilor mele şi a nevoilor dumneavoastră. Aşadar, vă iert păcatele, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin!

Urmă o tăcere, apoi ea spuse:

— Dar nu pot să promit că nu-l voi revedea!

— Nu v-o cer. Dacă socotiţi că-mi datoraţi ceva, găsiţi-vă un alt loc de muncă, e tot ce vă cer. Restul i-l lăsăm lui Dumnezeu.

Liniştea dură mai mult timp de această dată şi el aşteptă, exasperant de neliniştit să audă răspunsul cuvenit; o uşurare inexplicabilă îl năpădi când ea spuse:

— Foarte bine, părinte, v-o promit.

— Perfect. Slujba de seară este la orele şase. N-am avut niciodată mai mult de cincisprezece, douăzeci de persoane. Sunteţi binevenită.

Uşiţa se închise când ea plecă şi el rămase acolo, brusc golit. Cu puţin noroc, spusese ce a trebuit, s-a comportat adevărat. Doar timpul o va arăta.

Era bine să se simtă din nou util. Uşa se deschise, o mişcare se auzi de cealaltă parte a grilajului.

— Binecuvântează-mă, părinte, pentru că am păcătuit.

Era o voce necunoscută. Joasă. Irlandeză. Fără nicio îndoială era un bărbat cultivat.

— Domnul nostru Iisus Hristos să vă binecuvânteze şi să vă ajute să vă mărturisiţi păcatele.

Sesiză o ezitare, apoi:

— Părinte, există împrejurări în care ceea ce vă spun acum ar putea fi transmis la alţii?

Da Costa se îndreptă.

— Absolut niciuna. Secretul spovedaniei este inviolabil.

— Bine. Atunci, aş face mai bine să termin. Am împuşcat un om în dimineaţa asta.

Preotul fu sufocat.

— Aţi împuşcat un om? gâfâi el. L-aţi omorât, vreţi să spuneţi?

— Exact.

Cu o presimţire bruscă şi îngrozitoare, părintele Da Costa se aplecă încercând să vadă peste grilaj. De cealaltă parte, o ţigară ardea şi, pentru a doua oară în zi, văzu figura lui Martin Fallon.

Biserica era tăcută când Anna Da Costa ieşi din sacristie şi traversă strana. Partiturile în scrierea pentru orbi erau la locul lor unde ea le lăsase. Le găsi fără greutate pe cele pe care le căuta. Puse restul la locul lui pe pupitru şi rămase câteva secunde pe scaun, amintindu-şi de necunoscutul cu voce plăcută irlandeză.

Nu se înşelase privind registrul trompetei. Întinse mâna şi atinse uşor cordonul. Un lucru mic, ce făcea ca totul să sune fals. Cât era de curios. Îşi luă băţul cu care se ghida şi se ridică în momentul în care, sub ea în naos, o poartă se închise, vocea unchiului ei se răsti cu mânie. Ea încremeni, perfect imobilă, ascunsă după perdelele verzi de lângă orgă.

Părintele Da Costa se năpusti afară din confesional, deschizând uşa din zbor. Niciodată ea nu-l auzise vorbind cu aşa o furie.

— Ieşiţi! Ieşiţi de acolo blestemat să fiţi, şi priviţi-mă în faţă dacă îndrăzniţi!

Anna auzi deschiderea celeilalte porţi a confesionalului, apoi un pas uşor şi vocea blândă ce spunea:

— Iată-ne din nou, părinte.

Fallon aşteptă, cu mâinile în buzunarele trenciului bleumarin. Preotul se apropie de el şi-l întrebă cu o voce joasă, aspră:

— Sunteţi catolic?

— Atât cât pot să fiu, părinte.

Era o uşurinţă ironică în tonul lui Fallon.

— Atunci trebuie să ştiţi că mi-e imposibil să vă acord iertare în aceste condiţii. Aţi omorât un om, cu sânge rece, în dimineaţa asta. V-am văzut. O ştiţi... Ce vreţi de la mine?

— Am obţinut deja, părinte. Cum aţi spus-o, secretul spovedaniei este inviolabil. Ceea ce v-am spus deci trebuie să rămână secret.

Preotul răspunse cu o voce atât de dureroasă că Anna suferi ca de o lovitură de pumnal în inimă:

— V-aţi servit de mine! În cel mai rău fel! Aţi profitat de această biserică!

— Aş fi putut să vă reduc la tăcere plasându-vă un glonţ între ochi. L-aţi fi preferat?

— Din anumite puncte de vedere, da, cred, răspunse preotul Da Costa, care se stăpânise. Care e numele dumneavoastră?

— Fallon. Martin Fallon.

— E numele dumneavoastră adevărat?

— Pentru mine, numele sunt ca un calendar. Se schimbă mereu. Nu sunt căutat sub numele de Fallon, să spunem.

— Văd. O alegere interesantă. Am cunoscut un preot cu numele acesta. Ştiţi ce înseamnă în irlandeză?

— Bineînţeles. Un străin, din exteriorul taberei.

— Şi consideraţi că se potriveşte?

— Nu vă înţeleg.

— Vreau să spun, vă consideraţi astfel? Ca un dezirado (Felhar) imaginar, în afara mulţimii?

Fallon nu manifestă nici cea mai mică emoţie.

— Voi pleca acum. Nu mă veţi revedea.

Se întoarse, însă preotul Da Costa îl trase de braţ.

— Bărbatul care v-a plătit ca să faceţi ceea ce aţi făcut dimineaţă, Fallon? Ştie de mine?

Fallon îl examină un moment prelung, încruntându-şi lejer sprâncenele, apoi surâse.

— Nu aveţi să vă temeţi de nimic. M-am îngrijit eu de aceasta.

— Pentru un om aşa de primejdios, sunteţi într-adevăr foarte absurd, îi declară preotul.

Uşa bisericii se deschise izbindu-se de vânt. O femeie în vârstă cu un batic pe cap intră. Îşi înmuie degetele în agheasmă, făcu o plecăciune şi urcă prin travee. Părintele Da Costa îl strânse ferm pe Fallon de braţ.

— Nu putem vorbi aici. Veniţi cu mine.

Pe o parte a naosului, era o colivie – un ascensor electric folosit de muncitori ca să ajungă în turn. Îl împinse pe Fallon acolo şi apăsă pe buton. Liftul se ridică de-a lungul schelelor şi trecu printr-o gaură în boltă. Se opri în sfârşit cu o zdruncinătură şi Da Costa deschise grilajul ca să pătrundă pe un drum circular susţinut de schelele ce înconjurau clopotniţa, ca puntea unui vapor.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Fallon.

— Ne aflăm în curtea de argint, răspunse preotul şî îl conduse de-a lungul acestei punţi prin ploaie.

Niciunul, nici celălalt nu auziră zbârnâitul ascensorului care cobora în biserică. Când ajunse jos, Anna Da Costa intră în el, închise grilajul şi căută pe pipăite butonul.

Priveliştea oraşului era minunată, din înaltul punţii, în ciuda perdelii cenuşii a ploii care estompa detaliile. Fallon privi în toate părţile cu o plăcere evidentă. Se schimbase, într-un fel delicat, nelămurit, şi zâmbea lejer.

— Iată ce-mi place. «Pământul nu are nimic mai frumos de arătat». Nu aşa a spus preotul?

— Doamne! Vă aduc aici ca să vorbim serios şi dumneavoastră mi-l citaţi pe Wordsworth! Nimic nu vă impresionează deci?

— Credinţa mea, nu văd ce altceva, răspunse Fallon luând un pachet de ţigări. Fumaţi?

Părintele Da Costa ezită, apoi luă una cu mânie.

— Da şi duceţi-vă naibii!

— Asta e, părinte, profitaţi atât cât puteţi, spuse Fallon şi scoase un chibrit ca să i-o aprindă. La urma urmelor, toţi ne vom duce dracului în acelaşi fel.

— Chiar credeţi?

— După ce am văzut în viaţă, mi se pare o concluzie rezonabilă.

Fallon se rezemă de balustradă, fumându-şi ţigara, şi Da Costa îl observă un moment, simţindu-se, curios, fără apărare. Avea o inteligenţă evidentă, cultură, o forţă de caracter, calităţi incontestabile, şi totuşi i se părea imposibil să-l impresioneze pe acest bărbat.

— Nu sunteţi practicant, nu-i aşa? spuse el în sfârşit.

Fallon clătină din cap.

— Nu de mult timp.

— Aş putea să întreb de ce?

— Nu, răspunse calm Fallon.

Da Costa mai făcu un efort.

— Spovedania, Fallon, este un sacrament. Un sacrament de reconciliere.

Se simţi brusc ca un prost, pentru că încerca să vorbească primejdios ca în timpul uneia din orele de confirmare de la şcoala catolică locală, dar el stărui totuşi.

— Când mergem la spovedanie, mergem la întâlnirea cu Iisus, care ne primeşte, şi pentru că suntem din El, pentru că regretăm, Dumnezeu Tatăl ne iartă.

— Nu cer iertare. La nimeni.

— Niciun om nu poate să se supună osândei veşnice! spuse sever Da Costa. Nu are acest drept.

— În caz că nu-l ştiţi, bărbatul pe care l-am ucis se numea Kranko şi acesta era un individ josnic. Proxenet, degradat, traficant de droguri. Toate crimele, el le-a comis. Şi vreţi să spun că regret? Că-l plâng?

— Era treaba poliţiei!

— Poliţia! exclamă Fallon cu un râs dur. Oamenii ca el sunt deasupra legii. De mulţi ani, era în siguranţă în spatele unui zid triplu de apărare, de bani, de corupţie şi de avocaţi. În numele legii, spun că am făcut un serviciu societăţii.

— Pentru treizeci de bani de argint?

— Da, chiar mai mult, părinte. Mai mult. Nu vă neliniştiţi, voi pune ceva şi în cutia săracilor, la ieşire. Am mijloace. (Îşi aruncă ţigara în gol, cu un bobârnac). Voi pleca, acum.

Se întoarse şi părintele Da Costa îl apucă de mânecă şi-l făcu să se întoarcă spre el.

— Faceţi o greşeală, Fallon. Cred că veţi descoperi că Dumnezeu nu vă va lăsa să acţionaţi după placul dumneavoastră.

— Nu fiţi naiv, părinte, răspunse cu nepăsare Fallon.

— De altfel s-a amestecat deja. Credeţi că m-am aflat din întâmplare în acea parte a cimitirului, în acel moment? Oh nu, Fallon. Aţi nimicit o viaţă dar Dumnezeu v-a făcut responsabil de o altă. De a mea.

Fallon devenise foarte palid. Se retrase, se întoarse şi merse fără să spună niciun cuvânt către ascensor. Când sosi la înălţimea unui arc butant, un sunet încet îl făcu să-şi întoarcă capul la stânga şi o văzu pe Anna Da Costa, care se ascundea în spatele lui.

O trase afară, cu blândeţe însă ea scoase totuşi un mic strigăt de spaimă.

— Totul o bine, murmură Fallon. Vă promit.

Părintele Da Costa se năpusti şi i-o smulse.

— Lăsaţi-o în pace!

În timp ce o strângea în braţe, Anna începu să plângă încet. Fallon îi observă, cu un aer îngrijorat.

— Poate că a auzit prea mult.

Preotul o îndepărtă puţin pe Anna de el şi o privi.

— E-adevărat?

Îşi lăsă capul în jos şi răspunse cu un gâfâit:

— Eram în biserică.

Apoi întinse mâinile, ca să se apropie prin pipăite de Fallon.

— Ce fel de om sunteţi?

Îi găsi faţa, cu o mână, şi el nu se mişcă de loc, ca şi cum fusese preschimbat în piatră. Ea avu o mişcare de îndepărtare, şi unchiul ei îi trecu un braţ protector în jur.

— Lasă-ne, îi şopti ea lui Fallon. Nu voi spune nimic din ce am auzit, la nimeni, v-o promit, dar plecaţi şi nu mai reveniţi. Vă rog!

Exista pasiune în vocea-i rugătoare. Părintele Da Costa o strânse la piept şi Fallon întrebă:

— Vorbeşte sincer?

— Ea a spus-o, nu-i aşa, răspunse preotul. Luăm asupra noastră păcatul dumneavoastră. Acum, dispăreţi de aici.

Fallon nu arătă nicio emoţie. Se întoarse către lift. Când deschise grilajul, Da Costa îi strigă:

— Suntem doi acum, Fallon. Două vieţi de care sunteţi responsabil. Aveţi putere pentru aceasta?

Fallon întârzie un timp mai lung, cu o mână pe grilajul deschis, înainte de a răspunde cu o voce joasă:

— Totul va fi bine. V-am dat cuvintul meu de onoare. Jur pe viaţa mea, dacă vreţi.

Intră în ascensor şi închise grilajul. Cu un hurducăit uşor de motor electric, cu un ecou surd liftul ajunse jos. Anna îşi ridică capul.

— A plecat?

— Da. Totul e bine, acum.

— Fusese deja în biserică. Mi-a explicat ce nu mergea la orgă. Nu credeţi că e destul de ciudat?

— Orga?

O privi cu un aer buimăcit, apoi oftă şi clătină din cap.

— Vino, acum. Te voi duce înapoi acasă. Vei înşela moartea.

Când apăsară pe buton auziră urcarea liftului. Anna întrebă cu voce joasă:

— Ce ne facem, unchiule Michael?

— În legătură cu Martin Fallon? Pentru moment nimic. Ce mi-a spus în biserică a depăşit spovedania din cauza mâniei mele şi a nerăbdării mele, ca şi ceea ce ai auzit face parte tot din mărturisire. Nu pot să văd asta altfel. Îmi pare rău, Anna. Ştiu că pentru tine asta e o povară de nesuportat, dar eu te rog să-mi dai cuvântul tău că nu vei vorbi despre acest lucru cu nimeni.

— Dar am vorbit deja. Cu el.

Un lucru ciudat spus şi el fu profund încurcat.

Singur în biroul lui, părintele Da Costa făcu un lucru pe care-l realiza rar, aşa devreme, ziua. Se servi cu un pahar de whisky. Îl bău lent, în picioare în faţa şemineului, contemplând flăcările micului foc din cărbune.

„Atunci ce ne vom face acum, Michael?" se întrebă el cu o voce joasă. Era un obicei vechi acest gen de conversaţie cu el însuşi. O urmă din cei trei ani de celulă, în taină, într-o închisoare chineză din Coreea de Nord. Îi era folositor în orice împrejurare în care avea nevoie să fie cât mai obiectiv posibil cu privire la o problemă personală. Dar, într-un sens, nu era problema lui, ci aceea a lui Fallon, îşi spuse el dintr-o dată într-un moment de revelaţie. Propria lui situaţie era aceea că avea mâinile legate. Nu putea, ca

să spunem aşa, să facă sau să spună nimic. Era jocul lui Fallon.

Bătu la uşă şi Anna intră.

— Inspectorul principal Miller, unchiule MichaeL

Miller se prezentă, cu pălăria în mână.

— Ah, iată-vă, inspectore, spuse preotul. Aţi făcut cunoştinţă cu nepoata mea?

Făcu prezentările. Anna era de un calm remarcabil. Nu dădea dovadă de nicio nervozitate, ceea ce îl surprinse.

— Ei bine, vă las, spuse ea şi ezită, în faţa uşii întredeschise. Vreţi să ieşiţi, unchiule?

— Nu imediat.

Miller îşi încruntă sprâncenele.

— Nu înţeleg, părinte. Credeam...

— Un moment, inspectore, vă rog, spuse Da Costa şi aruncă o privire Annei, care ieşi închizând uşa. Ce spuneaţi?

— Am convenit că veţi merge la sediu ca să examinaţi pozele, răspunse poliţistul.

— Ştiu, inspectore. Dar nu mai e posibil.

— Pot să vă întreb de ce, părinte?

Părintele Da Costa reflectă îndelung cu privire la răspunsul pe care-l va da, dar nu găsi nimic.

— Mi-e teamă că nu pot să vă ajut, asta e tot, spuse el simplu.

Miller fu foarte mirat şi nu se ascunse.

— Să o luăm de la început, părinte. Poate că m-aţi înţeles greşit. Tot ce vreau, e să veniţi la birourile noastre

ca să priviţi nişte poze, în speranţa că-l veţi recunoaşte pe amicul nostru din această dimineaţă.

— Ştiu, ştiu.

— Şi refuzaţi totuşi să veniţi?

— Asta nu va servi la nimic.

— De ce?

— Pentru că nu pot să vă ajut.

Timp de o clipă, Miller crezu cu fermitate că-şi va pierde minţile. Nu era posibil. Asta nu avea niciun sens, şi fu brusc străbătut de o bănuială îngrozitoare.

— Din întâmplare, Meehan a făcut presiuni asupra dumneavoastră?

— Meehan?!

Uluirea preotului era aşa de evidentă că Miller abandonă imediat această idee.

— Aş putea să vă iau cu forţa, oficial, ca pe un martor, părinte.

— Puteţi să conduceţi un cal la jgheab, dar nu puteţi să-l forţaţi să bea, inspectore.

— Pot foarte bine să încerc! bombăni Miller mergând să deschidă uşa. Nu mă forţaţi să vă arestez, domnule părinte. Nu mi-ar plăcea acest lucru dar o voi face dacă va trebui.

— Domnule inspector, răspunse calm Da Costa, oameni cu un caracter mai dur decât al dumneavoastră au încercat deja să mă facă să vorbesc în împrejurări în care nu trebuia. Nu au reuşit şi nici dumneavoastră nu veţi reuşi,

pot să vă asigur. Nicio putere de pe pământ nu poate să mă facă să vorbesc despre această afacere dacă nu vreau.

— E ceea ce noi vrem. Vă las timp să reflectaţi şi voi reveni.

Miller voi să iasă când o altă idee nebunească îi veni în minte şi se întoarse încet.

— L-aţi revăzut, domnule părinte, de azi dimineaţă? Aţi fost ameninţat? Viaţa vă e în pericol?

— La revedere, domnule inspector, spuse părintele Da Costa.

Uşa prezbiteriului se închise. Preotul se duse să-şi termine whiskiul şi Anna intră fără zgomot în birou. Îi puse o mână pe braţ.

— Se va adresa lui Mgr O'Halloran.

— Cum episcopul este acum la Roma, mi se pare un demers evident.

— N-ar trebui să-i vorbiţi mai întâi?

— Probabil. Îşi goli paharul şi-l puse pe şemineu. Şi tu?

— Vreau să exersez la orgă. Nu voi risca nimic.

Îl împinse în vestibul şi desprinse paltonul unchiului fără nicio ezitare.

— Ce m-aş face fără tine?

Ea îi surâse vesel.

— Doar Dumnezeu ştie! Să veniţi repede.

El ieşi şi ea închise uşa la loc; surâsul îi dispăruse complet. Se întoarse în birou şi se aşeză lângă foc şi lăsă capul să-i cadă în mâini.

Nick Miller era în poliţie de aproape un sfert de secol. Douăzeci şi cinci de ani de muncă istovitoare. Suportând ostilitatea vecinilor, nepetrecând decât un week-end din şapte cu familia, asta a stricat relaţiile cu fiul şi fiica lui...

Nu fusese împins la anchetă, ci era un om inteligent, priceput, iscusit, având capacitatea de a pătrunde în miezul problemelor şi asta, combinată cu o cunoaştere profundă a firii umane, datorată sutelor de ore lungi de patrulare sâmbătă seara, au făcut din el un poliţist excelent.

Nu avea nicio dorinţă conştientă de a ajuta societatea. Munca lui era, în totalitate, să aresteze hoţii, şi societatea era formată din civili pe care el se întâmplă să-i amestece în războiul continuu ce exista între poliţie şi criminali. De fapt, el îi prefera pe criminali. Cel puţin, cu ei, ştia cum stau lucrurile.

Dar Dandy Jack Meehan era altceva. O corupţie, adică toată corupţia pe care o citise într-o zi undeva, şi dacă asta se aplica unei fiinţe umane, această fiinţă era bineînţeles Meehan.

Miller îl detesta cu acest fel de ură obsedantă care sfârşeşte prin a deveni autodistrugătoare. Pentru a fi mai exact îşi consacrase zece ani din viaţă lui Dandy Jack, fără cel mai mic succes. Meehan trebuia să fie răspunzător de omorârea lui Krasko, era evident. Rivalitatea dintre cei doi bărbaţi era cunoscută de cel puţin doi ani.

Pentru prima oară, Dumnezeu ştie de când, avea o şansă şi iată că acum, acest preot...

Când urcă în maşină, în spate, tremura de furie şi, cedând unei impulsii neaşteptate, ceru şoferului să-l conducă la sediul întreprinderii de pompe funebre a lui Meehan. Apoi se înfundă într-un colţ şi încercă să-şi aprindă pipa cu degete tremurânde.

Capitolul V

JACK FILFIZONUL

Paul’s Square era un plămân verde în inima oraşului, o jumătate de hectar de iarbă, de grădini înflorite şi de sălcii cu fântână în mijloc, înconjurată în cele patru colţuri de un ansamblu de hoteluri particulare de la începutul secolului al nouăsprezecelea, din care majoritatea adăposteau cabinete ale avocaţilor şi medicilor.

Acolo domnea o atmosferă de o demnitate liniştită care se potrivea perfect cu pompele funebre ale lui Meehan. Trei din casele din colţul de nord fuseseră restaurate ca să îndeplinească toate plăcerile posibile, începând de la florărie până la o capelă pentru odihnă, într-un colţ, o intrare în fostele grajduri ce dădea spre un parking şi un garaj, înconjurate de pereţi înalţi pentru ca totul să se petreacă în modul cel mai discret din lume, ceea ce nu lipsea să nu fie folositor în unele ocazii.

Când marele dric Bentley intră în parking puţin timp după o oră, Meehan stătea în faţă cu şoferul şi Billy. Era îmbrăcat în pardesiul lui obişnuit de culoare închisă şi cu

pălăria cu boruri întoarse, cu o cravată neagră căci tocmai făcuse o slujbă pentru funeralii în acea dimineaţă.

Şoferul înconjură maşina ca să-i deschidă portiera şi Meehan coborî, urmat de fratele lui.

— Mulţumesc, Donner, spuse el.

Un whippet mic, gri bea apă dintr-un costronaş lângă uşa de serviciu.

— Aici Tommy! îl chemă Billy.

Câinele îşi întoarse capul, se năpusti prin mijlocul curţii şi-i sări în braţe. Billy îl scarpină pe urechi şi Tommy îl linse pe faţă cu pasiune.

— Hai, hai, ştrengarule, spuse el cu o dragoste adevărată.

— Mă silesc să ţi-o spun, bombăni Meehan. Îţi va strica paltonul. Lasă păr peste tot, Dumnezeule.

Când se apropie de uşă, Varley ieşi din garaj şi-l aşteptă, cu şapca în mână. Avea un tic nervos la obrazul drept şi fruntea îi lucea de transpiraţie. Părea că e pe cale să leşine. Meehan se opri, cu mâinile în buzunare, şi-l privi calm.

— Ai o mutră de mort, Charlie. Ai fost băiat rău, sau ce?

— Nu eu, domnule Meehan! protestă Varley. Acest nătărău de Fallon. El...

— Nu aici, Charlie. Îmi place întotdeauna să ascult veştile proaste în particular.

Meehan îi făcu semn lui Donner, care deschise uşa de serviciu şi se îndepărtă. Meehan intră în ceea ce se numea

sala de recepţie. Era goală, fără mobile, cu excepţia unui cărucior cu sicrie în centru.

Îşi puse o ţigară în gură şi se aplecă ca să citească plăcuţa de cupru de pe sicriu.

— Pentru când e asta?

Donner se apropie, cu o brichetă deja aprinsă în mână.

— Pentru ora trei şi jumătate, domnule Meehan.

Avea un accent australian şi o gură un pic strâmbă, cu o cicatrice încă vizibilă lăsată de operarea unui „bot de iepure”. Aceasta îi dădea un aspect extrem de respingător.

— E o incinerare?

— O înmormântare, domnule Meehan.

— Foarte bine. Bonati şi cu tine vă veţi ocupa. Cred că voi avea de lucru.

Se întoarse, cu un braţ pe sicriu. Billy, rezemat de perete, mângâia câinele. Varley stătea umil în colţ, cu o mutră de condamnat aşteptând ca trapa să se deschidă sub picioarele lui pentru ca el să se cufunde în eternitate.

— E bine, Charlie, spuse Meehan. Povesteşte-mi cei mai rău.

Varley îi povesti; cuvintele i se înghesuiau pe buze, aşa era de presat. Când termină, o tăcere destul de lungă se aşternu. Meehan nu arătase niciun fel de emoţie.

— Deci, va veni aici la orele două?

— Asta a spus, domnule Meehan.

— Şi camioneta? Ai condus-o la şantierul negustorului de fiare vechi cum ţi-am ordonat?

— Am văzut-o cu ochii mei intrând în concasor cum aţi spus.

Varley aşteptă sentinţa, cu figura udă de sudoare. Meehan surâse brusc şi-l bătu încet pe obraz.

— Ai fost foarte bun, Charlie. Nu e vina ta dacă lucrurile au luat o întorsătură proastă. Lasă-mă pe mine. Mă voi ocupa eu de asta.

Uşurarea păru că se prelinge de pe Varley ca apa murdară. Spuse cu o voce slabă:

— Mulţumesc, domnule Meehan. Am făcut tot ce-am putut, vă jur. Mă cunoaşteţi doar.

— Du-te să mănânci ceva. Şi apoi întoarce-te să speli maşina. Dacă am nevoie de tine, voi trimite să te caute.

Varley plecă. Uşa se închise. Billy pufni mângâind urechile câinelui.

— Ţi-am spus că ne va face necazuri. Am fi putut să ne ocupăm de asta noi înşine, dar tu n-ai vrut să mă asculţi.

Meehan îl apucă de părul lui lung şi alb şi băiatul lăsă să-i cadă câinele, scoţând un strigăt de durere.

— Vrei să fiu rău, Billy? Ai? Asta vrei? murmură el.

— Nu mă gândeam la ceva rău, Jack! gemu Billy.

Meehan îl împinse.

— Atunci, fii băiat cuminte. Spune-i lui Bonati că am nevoie de el şi apoi ia un automobil şi du-te să-l cauţi pe Albert cel gras.

Billy îşi trecu nervos vârful limbii peste buze.

— Albert? gâfâi el. Te rog, Jack, ştii că nu pot să-l sufăr pe tipul ăla. Îmi provoacă o spaimă cumplită.

— Cu atât mai bine. Îmi voi aminti data viitoare când vei face un pas greşit. Îl vom chema pe Albert ca să te ia în mână, spuse Meehan cu un râs răutăcios. Îţi va plăcea asta?

Ochii lui Billy se măriră de groază.

— Nu, te implor, Jack. Nu, nu Albert.

— Atunci străduieşte-te să fii deştept. Meehan îl bătu încet pe obraz şi deschise uşa. Hai şterge-o.

Billy ieşi şi Meehan se întoarse oftând către Donner.

— Nu ştiu ce voi face cu el, Frank. Nu ştiu într-adevăr.

— E tânăr, domnule Meehan.

— Nu se gândeşte decât la fete. La târfuliţe mizerabile în fuste scurte care-şi arată tot ce au, mormăi Meehan tremurând de un dezgust adevărat. L-am surprins chiar pe cale să se culce cu femeia de serviciu, într-o după-amiază. Cincizeci şi cinci de ani şi praf... şi încă pe patul meu!

Donner păstră o tăcere diplomatică şi Meehan deschise o uşă, în fund, ce da în capela de odihnă. Climatizarea întreţinea acolo o atmosferă proaspătă şi curată, parfumată de flori. Muzică de orgă imprimată procura un fond sonor favorabil evlaviei.

Erau acolo şase alcovuri de fiecare parte. Meehan îşi scoase pălăria şi intră în primul. Erau flori peste tot şi sicriul era aşezat pe un cărucior acoperit în negru.

— Cine e asta?

— Această fată tânără? Studenta care a ieşit prin parbrizul unei maşini sport, răspunse Donner.

— Ah da. Eu însumi am pregătit-o.

Ridică pânza ce acoperea chipul. Decedata trebuie să fi avut douăzeci şi opt, douăzeci şi nouă de ani; avea ochii închişi, buzele întredeschise, faţa aşa de ingenios machiată şi aranjată că părea într-adevăr că doarme.

— Aţi făcut o treabă frumoasă, aici, domnule Meehan.

Îşi înclină capul cu mulţumire.

— Într-adevăr, sunt de acord cu tine, Frank. Vrei să ştii ceva? Nu avea carne pe obrazul stâng, când au adus-o. Faţa acestei fete, era ca a unui hamburger, ţi-o spun.

— Sunteţi un artist, domnule Meehan, îl asigură Donner cu o sinceră admiraţie. Un artist adevărat. Nu mai am cuvinte.

— Eşti drăguţ că spui asta Frank. Apreciez într-adevăr. Fac întotdeauna tot posibilul, desigur, dar un caz ca acesta, o tânără... Ei bine, trebuie să te gândeşti la părinţi.

— Aceasta e foarte adevărat, domnule Meehan.

Din capelă, trecură în holul de la intrare, admirabil păstrat în stilul lui, cu decoraţii bleu şi albe dintr-un porţelan Wedgrwood din vremea aceea pe pereţi. La dreapta o uşă cu geamuri dădea într-un salon de recepţie. Apropiindu-se, auziră voci şi pe cineva care plângea.

Uşa se deschise şi o femeie foarte în vârstă apăru plângând în hohote. Pe cap purta un fular şi o haină de lână uzată, care era desfăcută la cusături. Cu un coş pe un braţ şi în mâna stângă ţinând o geantă de piele uzată. Faţa îi era roşie şi umflată de lacrimi.

Henry Ainsley, funcţionarul de la recepţie, o urma. Era un om înalt şi slab cu obrajii supţi şi ochi vicleni. Purta un costum strict de culoare gri şi o cravată sobră. Avea mâini moi.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse el cu o voce seacă, dar asta e. De altfel, puteţi de acum înainte să lăsaţi totul în seama noastră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Meehan înaintând ca să-şi pună mâinile pe umerii doamnei bătrâne. Hai, hai, nu trebuie să plângi aşa, scumpo. Ce se întâmplă?

— Totul e bine, domnule Meehan. Această doamnă în vârstă e doar tulburată. Tocmai şi-a pierdut soţul, explică Ainsley.

Meehan nu-i răspunse şi o duse pe văduvă în birou. O făcu să se aşeze într-un fotoliu.

— Hai, draga mea, povesteşte-mi totul.

Îi luă mâna şi ea se agăţă de aceasta.

— Avea nouăzeci de ani. Credeam că va trăi veşnic şi apoi l-am găsit la capătul scărilor Când m-am întors de la capelă, sâmbătă seara, spuse ea plângând. Era aşa de puternic, chiar la vârsta asta. Nu puteam să cred că se va întâmpla.

— Ştiu, draga mea şi acum veniţi aici ca să-l înmormântaţi.

— Da. Nu am mare lucru, dar nu aş vrea pentru el o înmormântare ca pentru săraci. Vreau ca ea să fie cum trebuie. Credeam că voi putea să aranjez bine cu banii

pentru asigurare, însă domnul acela, de acolo, mi-a spus că totul costă şaptezeci de lire.

— Nu, ascultaţi, domnule Meehan, era în felul următor, interveni Ainsley.

Meehan se întoarse spre el şi-l privi. Ainsley se zăpăci şi tăcu.

— Aţi plătit în numerar, draga mea?

— Ah, da, spuse ea. Am trecut pe la biroul de asigurări, venind încoace şi mi-au plătit cu o poliţă. De cincizeci de lire. Credeam că asta va fi destul.

— Şi celelalte douăzeci?

— Aveam douăzeci şi cinci de lire în cecuri poştale.

— Înţeleg, spuse Meehan îndreptându-se. Arătaţi-mi dosarul.

Ainsley se repezi şi luă de acolo un teanc subţire de hârtii care tremurau puţin când le înmână. Meehan le răsfoi. Apoi surâse cu încântare şi puse o mână pe umărul bătrânei doamne.

— Am o veste bună pentru dumneavoastră, draga mea. A fost o greşeală.

— O greşeală?

Îşi scoase portofelul şi luă douăzeci şi cinci de lire.

— Domnul Ainsley a uitat tariful special pe care noi îl acordăm oamenilor în vârstă, la pensie, începând din această toamnă.

Ea privi banii, cu o expresie rătăcită.

— Un tarif special? Spuneţi-mi nu va fi cumva o înmormântare ca pentru săraci? Nu aş vrea acest lucru.

Meehan o ajută să se ridice.

— Niciodată! Cea mai bună! Sector particular. V-o garantez. Şi acum să mergem să ne ocupăm de florile dumneavoastră.

— De flori? Oh, cât ar fi de bine! Adora florile, Bill al meu.

— Totul e stabilit, draga mea, o asigură Meehan şi aruncă o privire lui Donner peste umărul ei: Supraveghează-l aici. Revin.

O uşă fusese executată în peretele din fund, ce da într-o magazie de flori dintr-o parte. Când Meehan o aduse pe doamna în vârstă, un tânăr înalt şi slab cu păr lung, brunet şi cu o gură bine conturată se grăbi:

— Da, domnule Meehan? Cu ce vă putem fi de folos? întrebă, el într-un stil uşor peltic.

Meehan îl bătu încet pe obraz.

— O vei ajuta pe această doamnă curajoasă să-şi aleagă o mulţime de flori... Cele mai frumoase din magazin şi o coroană. Pe cheltuiala casei, bineînţeles.

Rupert acceptă situaţia fără ezitare.

— Desigur, domnule Meehan.

— Şi ocupă-te să o conducă acasă la ea unul dintre egiri. Ei, e mai bine acum, draga mea?

Ea se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută pe obraz.

— Sunteţi un om bun. Un om minunat. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

— Aşa trebuie, draga mea, o asigură Dandy Jack Meehan. În fiecare zi din viaţa mea.

Şi ieşi.

— Moartea, e ceva ce trebuie respectat, declară Meehan. Această doamnă în vârstă, de exemplu. După formularul pe care l-a completat, ea are optzeci şi trei de ani. La urma urmei, e un lucru minunat.

Stătea în fotoliul balansoar în faţa biroului. Henry Ainsley era în picioare în faţa lui, Donner lângă uşă. Ainsley se frământa nervos şi se forţa să surâdă.

— Da, înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule Meehan.

— E adevărat, Henry? Mă întreb.

Cineva bătu la uşă şi un om micuţ de statură, elegant, în impermeabil cu cordon, intră. Semăna cu un italian din sud, dar vorbea cu un accent puternic din Yorkshire de Sud.

— Vreţi să-mi vorbiţi, domnule Meehan?

— Da, Bonati. Intră, spuse Meehan şi se întoarse spre Ainsley. Da, mă întreb, regretă el. După câte văd era strict un truc de asigurare. Ea este evident din clasa muncitoare. Poliţa este de cincizeci de lire, tu stabileşti preţul la şaptezeci şi bătrâna scumpă îi plăteşte pentru că ea nu poate suporta ca Bill al ei să fie înmormântat ca un sărac. I-ai dat o chitanţă de cincizeci, pentru că e prea bătrână şi prea tulburată ca să mai citească, şi tu ai notat cincizeci în registru.

Ainsley tremura ca o frunză.

— Vă rog, domnule Meehan, vă rog. Am avut unele dificultăţi, de curând.

Meehan se ridică.

— A fost adus, soţul ei?

Ainsley clătină din cap.

— În această dimineaţă. E la numărul trei. N-a fost încă pregătit.

— Aduceţi-l, spuse Meehan lui Donner şi ieşi.

Intră în alcovul numărul trei în capela pentru odihnă şi aprinse lumina. Ceilalţi îl urmară. Bătrânul era aşezat într-un sicriu deschis, acoperit cu un cearşaf pe care Meehan îl dădu la o parte. Mortul era în întregime gol. Era evident că fusese un om remarcabil de puternic, cu un bust şi umeri de halterofil...

Meehan îl contemplă cu admiraţie.

— Era un om voinic, aceasta fără discuţie. Ia priviţi acest individ viril! exclamă el întorcându-se către Ainsley. Gândiţi-vă la toate femeile pe care le-a fermecat. Gândiţi-vă la această femeie în vârstă. Dumnezeule, văd de ce ea îl iubea. Era bărbat, bătrânul ăsta.

Meehan îi dădu o lovitură de genunchi violentă. Henry Ainsley îşi duse prea târziu mâna la organele genitale şi se prăbuşi lăsând să-i scape un strigăt sugrumat.

— Du-l în sala sicrielor, îi spuse Meehan lui Donner. Voi veni acolo în cinci minute.

Când Henry Ainsley îşi reveni în fire, era lungit pe spate, cu braţele întinse, cu Donner de o parte şi Bonati de cealaltă.

Uşa se deschise şi Meehan intră. Îl privi un moment, apoi clătină din cap.

— Ei bine, ridicaţi-l.

Camera servea drept magazie pentru sicrie, care nu erau fabricate pe loc, dar erau şi două mese şi un grup de unelte de tâmplărie într-un suport agăţat pe perete.

— Vă implor, domnule Meehan, îl rugă Ainsley.

Meehan îi făcu un semn lui Donner şi Bonati îl trase pe Ainsley peste o masă, cu braţele întinse şi cu mâinile întoarse. Meehan se aplecă peste el.

— Îţi voi da o lecţie, Henry. Nu pentru că ai încercat să mă furi de douăzeci de lire. Asta e un lucru inadmisibil, dar e mai mult decât atât. Înţelegi, mă gândesc la această bătrână curajoasă. Ea n-a avut niciodată nimic în viaţa ei. Tot ce a avut, a fost să fie mângâiată de moarte.

Ochii îi ardeau, acum şi vocea îi deveni extrem de visătoare.

— Mi-a amintit de bătrâna mea mamă, nu ştiu de ce. Dar ştiu un lucru. Ea a meritat respect, precum bărbatul a meritat mai mult decât o înmormântare ca pentru săraci.

— Vă înşelaţi, domnule Meehan, se bâlbâi Ainsley.

— Nu, Henry, tu te-ai înşelat.

Meehan alese două poansoane din suport. Încercă vârful pe degetul lui mare apoi îl înfipse în palma mâinii drepte a lui Ainsley, pentru a o ţintui în cuie de masă. Când repetă operaţia cu cea de-a două mână, Ainsley leşină. Meehan se adresă lui Donner:

— Cinci minute şi apoi îl eliberezi şi îi spui că dacă nu va fi la birou mâine dimineaţă la timp, îi voi lua testiculele.

— De acord, domnule Meehan. Şi în ce-l priveşte pe Fallon?

— Voi fi în sala de pregătiri. Trebuie să îmbălsămez pe cineva. Când va sosi Fallon, păzeşte-l în birou până ce voi fi urcat în apartament, şi apoi adu-l. Şi-l vreau şi pe Albert acolo sus, imediat ce va sosi.

— Cu mănuşi, domnule Meehan?

— Bineînţeles, Frank. Bineînţeles.

Meehan zâmbi, îl bătu încet pe obraz pe Ainsley şi ieşi din sală.

Sala de pregătiri se afla de cealaltă parte a capelei de odihnă. Meehan intră acolo şi închise bine uşa. Îi plăcea să fie singur, în acele împrejurări. Asta îi permitea să se concentreze mai bine şi-i făcea într-un fel treaba mai originală.

Un cadavru îl aştepta pe masă, în mijlocul camerei, acoperit cu un cearşaf. Lângă el instrumentele măiestriei lui erau aşezate pe o cârpă albă, pe o masă rulantă. Scapel, foarfece, forceps, ace chirurgicale de diferite dimensiuni, cateter, o seringă mare din cauciuc şi o canistră conţinând vreo zece litri de lichid pentru îmbălsămare. Pe tava de jos a mesei se aflau, asortate, mai multe produse pentru machiaj, fond de ten şi pudră, toate fabricate la comandă.

Ridică cearşaful şi-l strânse cu grijă. Cadavrul era al unei femei de patruzeci de ani, frumoasă, brunetă. Îşi aminti de cazul ei. O chestiune de insuficienţă cardiacă. Murise în timp ce era la jumătatea unei fraze, pe cale să discute proiecte de Crăciun cu soţul ei.

Ea păstra încă acea expresie vag surprinsă pe care o iau mulţi oameni când mor, cu gura întredeschisă, ca şi cum era uimită că un astfel de lucru putea să i se întâmple chiar ei.

Meehan alese un ac lung curbat şi făcu să treacă cu îndemânare un fir de aţă pornind de sub buza superioară peste septul nazal şi ieşi din nou sub buză; astfel, când strânse aţa şi o înnoadă, maxilarul fu închis la loc.

Globii oculari erau căzuţi în fundul orbitelor. El repară acest lucru strecurând un mic inel de bumbac sub pleoapă înainte să o închidă, apoi aşeză de asemenea un fir de bumbac între buze şi gingii şi în obraji ca să dea un aer mai plin, mai natural.

Era, total absorbit de această muncă şi fluiera încet printre dinţi, cu un rid de concentrare pe frunte. Mânia lui împotriva lui Ainsley se evaporase în întregime chiar şi Fallon încetase să mai existe pentru el.

Cu vârful degetului, puse puţină cremă peste buzele reci, se dădu înapoi şi clătină din cap cu mulţumire.

Corpul cântărea şaizeci de kilograme, avea deci nevoie în jur de cinci litri de amestec de care se servea de obicei: formol, glicerină, borax cu un pic de fenol şi nitrat de sodiu pentru anticoagulare.

Cum acesta era un caz destul de simplu, cu puţine complicaţii de prevăzut, se decise să înceapă ca de obicei cu artera axilară. Întinse braţul stâng în unghi drept, cu cotul susţinut de o bucată de lemn, luă un bisturiu şi făcu prima incizie între mijlocul claviculei şi articulaţia cotului.

Cu aproximativ o oră mai târziu, când termina cu un nod ultima sutură, fu deranjat de un zgomot confuz de afară. Voci furioase şi apoi o uşă deschisă din zbor.

Meehan aruncă o privire deasupra umărului. Miller era acolo şi Billy încerca să se strecoare în faţa lui.

— Am încercat să-l reţin, Jack!

— Du-te şi fă un ceai, îi spune Meehan. Mi-e sete. Şi închide uşa aceasta. Faci să crească temperatura de aici. De câte ori trebuie să ţi-o spun?

Billy plecă închizând uşa fără zgomot şi Meehan se întoarse lângă cadavru. Luă un vas cu fond de ten şi îl trecu peste faţa moartei, cu gesturi de o delicateţe nesfârşită, fără să-i dea nici cea mai mică atenţie lui Miller.

Poliţistul îşi aprinse o ţigară, chibritul trosni neplăcut în acea linişte şi Meehan, fără să se întoarcă, îi ordonă.

— Nu aici. Aici, noi ne impunem respect.

— Fără minciuni! spune Miller, care aruncă totuşi ţigara pe jos şi o strivi cu piciorul.

El se apropie de masă. Meehan aplica acum o cremă fard discretă pe pometi şi, sub degetele lui, moarta părea că-şi revine la viaţă. Miller îl observă o clipă, cu o încântare scârbită.

— Vă iubiţi, într-adevăr meseria, nu-i aşa, Jack?

— Ce vreţi? îl întrebă calm Meehan.

— Pe dumneavoastră.

— Nimic nou, aici, ai? Întotdeauna la fel, nu contează cine cade şi-şi rupe un picior pe aici, că şi veniţi să mă găsiţi.

— De acord, spuse Miller. Atunci vom intra în amănunte. Jan Krasko s-a dus la cimitir, în dimineaţa aceasta, ca să ducă flori la mormântul mamei lui. Face aceasta de mai mult de un an, în fiecare joi, cu regularitate.

— Deci, aşa, gunoiul avea inimă, ai? De ce veniţi să mi-o spuneţi?

— La ora unsprezece şi jumătate, cineva i-a tras un glonţ în cap. Adevărat lucru de profesionist. Foarte indicat şi foarte public, pentru ca toată lumea să primească mesajul.

— Şi care ar fi acest mesaj?

— Nu vă jucaţi cu Meehan.

Meehan adăugă cu calm un pic de pudră pe faţă.

— Am avut o înmormântare, dimineaţă. Bătrânul Marcus, croitorul. La ora unsprezece şi jumătate, stăteam la Saint-Sauveur ascultându-l pe preotul ce s-a băgat unde nu-i fierbea oala. Întrebaţi-l pe Billy, a fost cu mine. Întrebaţi vreo altă sută de persoane, incluzându-l şi pe primar. Avea o mulţime de prieteni, bătrânul Marcus, dar era şi un domn. Nu mai sunt mulţi de felul lui, în zilele noastre.

Dădu un pic de strălucire sprâncenelor şi genelor, cu vaselină, apoi îi coloră buzele. Efectul era într-adevăr remarcabil. Această femeie părea că doarme într-adevăr.

— Nu-mi pasă de locul unde aţi fost, spuse Miller. Această crimă e mâna dumneavoastră.

Meehan se întoarse în sfârşit spre el, ştergându-se pe mâini cu o cârpă.

— Dovediţi-o, îi răspunse fără să se intimideze.

Toată ciuda şi frustrările de-a lungul anilor urcară în gâtul lui Miller şi-l ameninţau să-l sufoce astfel încât îşi desfăcu cravata şi-şi descheie gulerul.

— Vă voi aresta pentru asta, Meehan, bombăni el. Vă voi face să plătiţi, chiar eu voi avea grijă. De data aceasta aţi mers prea departe.

Ochii lui Meehan deveniră într-un fel strălucitori, toată personalitatea lui luă o nouă dimensiune, o putere păru că emană din el ca electricitatea.

— Dumneavoastră? Să mă atingeţi? îl ironiză el cu răceală şi întorcând capul, arătă spre moartă. Priviţi-o, Miller. Era moartă. I-am redat viaţa. Şi dumneavoastră, credeţi că puteţi să mă atingeţi?

Miller se dădu înapoi cu un pas, fără voia lui, şi Meehan strigă:

— Hai, plecaţi! Căraţi-vă de aici!

Şi Miller plecă ca şi cum toţi nebunii din lume erau pe urmele lui.

O tăcere adâncă se aşternu în sala de pregătiri. Meehan rămase un moment nemişcat, respirând agitat, apoi luă un vas mare cu cremă pentru corp şi se întoarse lângă moartă.

— Ţi-am redat viaţa, murmură el, viaţa.

Şi începu să-i maseze corpul făcând să îl pătrundă crema.

Capitolul VI

FAŢĂ ÎN FAŢĂ

Ploua încă, când Fallon traversă Saint-Paul's Square şi urcă treptele de la intrarea principală. Când vru să se adreseze la birou, îl găsi gol dar curând apăru Rupert, care-l văzuse sosind prin uşa cu sticlă a florăriei.

— Ce doriţi, domnule?

— Mă numesc Fallon. Meehan mă aşteaptă.

— Desigur, domnule, spuse Rupert cu o politeţe încântătoare. Dacă vreţi să aşteptaţi în birou, voi vedea unde este.

Ieşi. Fallon îşi aprinse o ţigară şi aşteptă. Rupert lipsi zece minute întregi înainte să revină.

— Vă voi conduce sus, îl anunţă el şi, cu un zâmbet larg, trecu în antreu.

— Şi unde e asta, sus? întrebă Fallon.

— Domnul Meehan a unit podurile de la trei hoteluri într-un apartament vast pentru folosul lui personal. E superb.

Sosiră la un lift mic însă când Rupert vru să deschidă uşa, Fallon îl întrebă:

— E singurul acces?

— E şi o scară de serviciu.

— Atunci să mergem pe acolo.

Zâmbetul amabil al lui Rupert se diminuă puţin.

— Hai, hai, nu vă jucaţi de-a soldatul, căpitane. Asta îl va enerva pe domnul Meehan, ceea ce vrea să însemne că voi petrece o noapte afurisită şi, ca să fiu într-adevăr sincer, nu sunt dispus la asta.

— Aş fi crezut mai degrabă că tu vei savura fiecare minut fermecat, spuse Fallon şi-i trimise o lovitură rea de picior în tibie.

Rupert scoase un strigăt, căzu într-un genunchi şi Fallon îşi scoase Ceska din buzunar Deşurubase amortizorul dar rămânea totuşi o armă cu un aspect absolut de temut. Rupert păli dar rămase curajos până la capăt.

— Vă va pironi la stâlpul infamiei pentru asta. Nimeni nu îndrăzneşte să-l ameninţe pe domnul Meehan!

Fallon îşi puse pistolul înapoi în buzunar.

— Pe scări, murmură el.

— De acord, de acord, pe riscurile şi răspunderea dumneavoastră, căpitane, bodogăni Rupert fricţionându-şi tibia.

Scara se găsea lângă intrarea în capela pentru odihnă. Urcară trei etaje, Rupert în frunte. Sus, era o uşă tapiţată şi el se opri la câteva trepte mai jos.

— Asta dă direct în bucătărie.

— Bine. Ai face mai bine să te întorci să te ocupi de magazin, mititelule.

Rupert nu-l făcu să o spună de două ori şi se grăbi să coboare. Fallon deschise uşa fără zgomot şi se găsi realmente într-o bucătărie. Privi uşa din fund întredeschisă, el auzi nişte voci.

Merse în vârful picioarelor şi aruncă o privire într-o cameră fastuos mobilată, cu ferestre mansardate de fiecare parte. Meehan stătea într-un fotoliu de piele cu o carte în mână şi un pahar de whisky în cealaltă. Billy, cu câinele în braţe, stătea în picioare în faţa unui şemineu în stil Adam în care trosnea un foc din lemne. Donner şi Bonati aşteptau de o parte şi de cealaltă a liftului.

— Ce-l reţine, Dumnezeule? bombăni Billy.

Câinele sări din braţe şi merse la uşa bucătăriei în faţa căreia se opri lătrând. Fallon intră în salon şi se aplecă să-l scarpine pe urechi, cu mâna dreaptă în buzunarul hainei.

Meehan îşi puse cartea pe masă şi se plesni peste coapsă.

— Îţi spuneam că e o persoană afurisit de dură, îi spuse lui Billy.

Telefonul sună. Îl ridică, ascultă un moment şi zâmbi.

— Totul e bine, iepuraşul meu, întoarce-te la lucru. Pot să mă ocup eu de asta, îi spuse şi închise. Era Rupert. Îşi face griji pentru mine.

— E drăguţ, spuse Fallon.

Se sprijini cu spatele de perete lângă uşa bucătăriei, cu mâinile în buzunare. Donner şi Bonati înaintară rapid şi se

plasară în spatele unei canapele mari din piele, stând cu faţa la el. Meehan bău o înghiţitură de whisky şi-şi luă cartea. Se numea „Împărăţia lui Dumnezeu", de Sfântul Augustin.

— Ai citit-o, Fallon?

— Demult.

Fallon luă o ţigară din mâna lui stângă.

— E bună, reluă Meehan. Ştia despre ce vorbeşte; Dumnezeu şi diavolul, binele şi răul. Amândouă există. Şi sexualitatea.

Îşi goli paharul şi râgâi.

— A pus într-adevăr lucrurile la punct, acolo. Femeile nu fac decât să epuizeze un bărbat ca să-l golească, cum persist să i-o spun fratelui meu mai mic, dar el nu vrea să mă asculte. Tot ce poartă jupon, el îl ridică în sus. Ai văzut un câine alergând după o căţea în călduri, cu limba care-i atârnă? Ei bine, e Billy al nostru, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Îşi turnă un alt pahar de whisky şi Fallon aşteptă. Aşteptară cu toţii. Meehan privea în gol.

— Nu, aceste târfuliţe mizerabile nu sunt bune pentru nimeni şi băieţii nici atât. Mă întreb unde au dispărut toţi micuţii agreabili, foarte pricepuţi, de şaisprezece sau şaptesprezece ani, care au existat în decursul timpului? În zilele noastre, văzuţi din spate seamănă cu nişte fete.

Fallon nu spuse nimic. O nouă tăcere se aşternu. Şi Meehan întinse din nou mâna către sticla cu whisky.

— Albert! îl chemă el. Ce aştepţi ca să ne ţii companie?

Uşa camerei se deschise. Trecu un moment, apoi un bărbat intră în cameră, aşa de înalt că trebui să-şi aplece capul ca să intre prin uşă. Era un anacronism ambulant. Un om de Neanderthâl în costum gri, prost croit, care trebuie să fi cântărit pe puţin o sută douăzeci şi cinci de kilograme. Era complet chel şi avea nişte braţe atât de lungi că mâinile îi ajungeau aproape la genunchi.

Avansă cu un pas greoi, cu ochii lui mici ca de porc fixaţi asupra lui Fallon. Billy se depărtă nervos de cămin şi Albert se trânti într-un fotoliu de cealaltă parte a lui Meehan, aproape de foc.

— E bine, Fallon. Ai făcut un lucru de mântuială.

— Îl vroiaţi pe Krasko mort. În acest moment, el se află pe o lespede la morgă, îi răspunse Fallon.

— Şi preotul care te-a văzut în plină acţiune? Acest părinte Da Costa?

— Nicio problemă.

— Poate să te recunoască, nu? Varley a spus că era destul de aproape ca să-ţi numere ridurile de pe faţă.

— E adevărat, dar asta nu are nicio importanţă. L-am redus la tăcere.

— Vrei să spui că l-ai împuşcat? întrebă Billy.

— Nu e nevoie, răspunse Fallon şi-l întrebă pe Meehan: sunteţi catolic?

Meehan clătină din cap încruntându-şi sprâncenele.

— Ce legătură are?

— Când aţi fost la spovedanie ultima dată?

— De unde vrei să ştiu? E atâta timp că am uitat.

— Eu am fost astăzi. Am fost acolo. Mi-am aşteptat rândul la confesiunea de la ora unu a lui Da Costa. O dată intrat la spovedanie, i-am spus că l-am omorât pe Krasko.

— Dar asta e o nebunie! strigă Billy. Te-a văzut cu ochii lui, nu-i adevărat?

— Dar nu ştia că eu eram la spovedanie, nu înainte să privească peste grilaj şi să mă recunoască, dar deja mă spovedisem.

— Şi atunci ce? strigă Billy.

Dar fratele lui îl făcu deja să tacă cu un gest; avea o mutră serioasă.

— Am înţeles. Normal. Tot ce îi este spus unui preot la spovedanie trebuie să rămână secret. Ei răspund pentru asta, nu-i aşa?

— Exact, spuse Fallon.

— E cea mai mare adunătură de prostii pe care am auzit-o vreodată! protestă Billy. E viu, nu? Şi el ştie. Atunci ce ne garantează că nu se va hotărî brusc să-şi deschidă marele plisc?

— Să spunem pur şi simplu că asta nu e posibil, spuse Fallon. Şi chiar dacă ar vorbi, asta nu ar avea importanţă. Trebuie să fie trimis la Huli, duminică seara... doar dacă nu aţi uitat?

— Nu ştiu, spuse Meehan. Billy are poate dreptate.

— Billy, nu ar găsi nici drumul la toaletă dacă nu l-aţi lua de mână, răspunse liniştit Fallon.

O tăcere lungă se aşternu. Meehan îl privi, cu un aer indiferent, şi Albert luă din cămin un vătrai de oţel şi

cupru, pe care-l răsuci în formă de potcoavă între mâinile lui mari, fără să piardă vreo clipă din ochi figura lui Fallon. Meehan izbucni într-un râs neprevăzut.

— E bună asta. E foarte bună. Îmi place.

Se ridică, merse către un birou din colţ, deschise un sertar cu o cheie, luă de acolo un plic mare şi se întoarse în fotoliu. Aruncă plicul pe masa joasă.

— Sunt cincisprezece sute de lire înăuntru, spuse el. Vei mai primi încă doi saci la îmbarcare, duminică seara, împreună cu paşaportul. Şi vom fi chit.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse Fallon.

— Cu o singură condiţie: preotul să dispară.

Fallon clătină din cap.

— Nici nu vine vorba.

— Nu merge, nu? Ţi-e frică? Frică ca Atotputernicul să nu te lovească? Mi s-a spus că erai un mare caid acolo, Fallon, că tu călăreai în Belfast omorând soldaţi şi aruncând în aer copii. Dar un preot e altceva, nu-i aşa?

Fallon îi răspunse cu o voce care nu mai era decât o adiere:

— Nu mă ating de preot. Aşa vreau să fie. Şi aşa va fi.

— Tu vrei să fie aşa? Tu? mormăi Meehan şi, de data aceasta mânia i se simţea în tonul vocii lui.

Albert aruncă vătraiul în şemineu şi se ridică. Vorbi cu o voce dură, aspră.

— Care braţ îl rup mai întâi, domnule Meehan? Dreptul sau stângul?

Fallon îşi scoase pistolul Ceska din buzunar şi trase pe loc. Glonţul îi zdrobise genunchiul drept al lui Albert care căzu pe spate peste fotoliu. Rămase pe jos. Înjurând, ţinându-şi genunchiul cu ambele mâini, sângele ţâşnindu-i printre degete.

Timp de un moment, nimeni nu mişcă şi apoi Meehan râse în hohote.

— Îţi spuneam bine că e superb! îi spuse lui Billy.

Fallon luă plicul şi-l aşeză în impermeabil. Se retrase fără să spună vreun cuvânt în bucătărie, închise uşa cu o lovitură de picior atunci când Meehan îl chemă, şi începu să coboare scara.

În salon, Meehan îşi înşfăcă vesta şi alergă la lift.

— Vino, Billy!

Când deschise uşa, Donner îl întrebă:

— Şi Albert?

— Cheamă-l pe doctorul acela pakistanez. Ştii. Îl va vindeca.

În cabina ce cobora, Billy mormăi:

— Ascultă, ce facem?

— Tu nu trebuie decât să mă urmezi şi să faci ce ţi se spune!

Meehan alergă pe coridor, în antreu şi ieşi pe uşă. Fallon traversase abia drumul şi porni pe una din micile alei ale parcului prin mijlocul pieţei.

Meehan îl strigă şi traversă la rândul lui, fără să se sinchisească de circulaţie. Irlandezul aruncă o privire

peste umăr dar continuă să meargă; ajunse deja la fântână când Meehan şi Billy îl ajunseră din urmă.

Se întoarse spre ei, cu mâna dreaptă în buzunar, şi Meehan şi le ridică pe ale lui într-un gest de apărare.

— Vreau doar să discutăm.

Se aşeză pe o bancă, gâfâind uşor, şi-şi luă batista ca să-şi şteargă faţa. Billy sosi la un moment după fratele lui, chiar în clipa când ploaia se înteţi cu violenţă.

— E o nebunie, gemu el. Costumul îmi va fi terminat.

Fratele lui nu-i dădu nicio atenţie; îşi îndreptă privirea spre Fallon, cu un zâmbet dezarmant.

— Eşti de o teroare afurisită, ai? Nu e niciun individ în oraş care să nu o întindă din faţa lui Albert cel gras, doar tu! Şi tu îl ţintuieşti în ciomag pentru şase luni!

— Nu ar fi trebuit să se amestece, spuse Fallon.

— Foarte adevărat, dar la naiba cu Albert! Aveai dreptate, Fallon, în legătură cu preotul, îl asigură Meehan şi râse de expresia indiferentă a acestuia. Pe cuvânt de cercetaş. Nu-i voi atinge niciun fir din cap.

— Iată deci. O schimbare de idee?

— Exact, mai este, totuşi, o problemă. Ce vom face cu tine înainte de plecarea vaporului duminică. Cred că va trebui să te întorci la fermă.

— Nici nu vine vorbă.

— Bănuiam că vei spune acest lucru, spuse Meehan fără să-şi piardă buna dispoziţie. Orice-ar fi, trebuie să-ţi găsim ceva... Şi Jenny, Billy? Jenny Joe? Nu ar putea să-l găzduiască?

— Probabil, mârâi Billy.

— E o fată drăguţă, îi explică Meehan lui Fallon. A lucrat pentru mine în decursul timpului. Am ajutat-o când era însărcinată. Ea îmi datorează un serviciu.

— E o curvă, spuse Billy.

— Ei şi? O casă bună şi sigură, nu e aşa departe. Billy poate să te conducă acolo.

Îi surâse amabil – chiar şi ochii îi zâmbeau – dar Fallon nu se lăsă înşelat. Adevărul trist era că avea totuşi nevoie de un acoperiş.

— De acord, spuse el.

Meehan îi puse un braţ în jurul umerilor.

— Nu puteai să alegi mai bine. Ea găteşte minunat şi când e vorba să-ţi ofere ceva, e o adevărată explozie, ţi-o spun.

Traversară înapoi piaţa şi trecură pe străduţa fostelor grajduri, către parking. Căţelul era culcat acolo, dârdâind în ploaie. Când apăru Billy, alergă spre el şi-l urmă în garaj. Când ieşi de acolo la volanul unei maşini roşii Scimitar, câinele stătea în spate. Fallon urcă în faţă şi Meehan închise portiera.

— În locul tău, aş rămâne la adăpost. Nu e nevoie să te expui inutil, în această fază.

Fallon nu răspunse şi Billy demară. Donner ieşi din sala de recepţie.

— I-am telefonat doctorului, domnule Meehan. Unde s-a dus Fallon?

— Billy îl conduce la Jenny acasă. Vei merge să-l cauţi pe Varley, spală maşina. Vreau să fie în faţa casei lui Jenny într-o jumătate de oră. Dacă Fallon iese, să-l urmărească şi să telefoneze de fiecare dată când poate

— Nu înţeleg, domnule Meehan.

— Numai să ne întoarcem, Frank. Şi atunci, îi vom omorî pe amândoi. Pe el şi pe preot.

Faţa lui Donner se lăţi cu un zâmbet larg. Totul i se lămuri.

— Bravo!

— Ştiam că vei fi de acord, spuse Meehan şi intră.

Jenny Fox era o brunetă micuţă, sexy, de nouăsprezece ani, cu sâni frumoşi, pometi înalţi şi ochi migdalaţi. Părul negru ţeapăn îi cădea pe umeri ca o perdea întunecoasă. Singurul defect al acestui ansamblu fermecător era un surplus de machiaj.

Ea coborî îmbrăcată cu o bluză simplă de culoare albă şi cu o minijupă neagră, plisată, încălţată cu pantofi cu tocuri înalte; avea un mers la care participa tot corpul şi pe care majoritatea bărbaţilor îl găseau mai mult decât provocator.

Billy Meehan o aştepta la capătul scărilor şi când ea fu destul de aproape de el, îi băgă o mână pe sub fustă. Ea se încordă puţin şi clătină din cap, cu un zâmbet răutăcios prefăcut.

— Încă un pisălog, Jenny! Ţi-am spus că doream ca tu să avortezi.

— Scuză-mă Billy, murmură ea cu frică. Nu ştiam că vei veni astăzi.

— Te sfătuiesc să nu faci vreo gafă, dacă nu vrei unul din serviciile mele speciale, o ameninţă el şi ea se cutremură încet. Şi Fallon? El a spus ceva?

— M-a întrebat dacă pot să-i împrumut o maşină de ras. Cine e ăsta?

— Asta nu te priveşte. Nu trebuie să iasă, iar dacă o face, telefonează-i imediat lui Jack. Şi dă-ţi silinţa să ştii unde merge.

— De acord, Billy.

Ea se duse să-i deschidă uşa. El se apropie de ea, o luă de mijloc. Ea îi simţi membrul dur peste fese şi dezgustul, şi ura i se urcară în gât ca o furie, ameninţând să o sufoce.

— Încă ceva, murmură el. Culcă-te cu el. Vreau să ştiu din ce e făcut.

— Şi dacă nu vrea?

— De la ciorapi şi jartieră. Asta le place unor tipi de vârsta lui. Vei şti să o faci.

O plesni peste fese şi ieşi. Ea închise uşa şi rămase acolo rezemată un moment, ca să se odihnească. Era ciudat, dar el îi lăsa întotdeauna acest fel de sufocare.

Ea urcă, merse de-a lungul coridorului şi bătu discret la uşa lui Fallon. Când intră, îl găsi ştergându-se pe mâini, în faţa chiuvetei într-un colţ lângă fereastră,

— Voi vedea acum dacă pot să vă găsesc un aparat de ras.

El agăţă prosopul cu grijă pe bară şi clătină din cap.

— Voi face acest lucru mai târziu. Voi ieşi o clipă.

Ea fu brusc cuprinsă de panică:

— E rezonabil? Unde mergeţi?

Fallon zâmbi punându-şi trenciul. Îi puse arătătorul pe frunte şi-l făcu să alunece de-a lungul nasului, cu un gest foarte intim. Ea fu emoţionată, gata să se sufoce.

— Iepuraşul meu, faceţi ce trebuie, bănuiesc că trebuie să-i daţi un telefon lui Jack Meehan ca să-i spuneţi că vreau să fac o plimbare, dar nu vă voi spune bineînţeles unde.

— Vă veţi întoarce să cinaţi?

— Nu voi lipsi nici pentru tot ceaiul chinezesc.

Zâmbi şi plecă. Era mai degrabă o frază depăşită. Ea îşi aminti că bunica ei o folosea adesea. Erau mulţi ani de când n-o mai auzise. Ciudat asta o făcea să plângă.

Când Miller sosi la departamentul de medicină legală la sediul poliţiei îl găsi pe Fitzgerald, la laborator pe Johnson, specialistul în balistică. Fitzgerald părea nervos şi Johnson destul de mulţumit de el.

— Se pare că aveţi ceva pentru mine? spuse Miller.

Johnson era un scoţian lent şi prudent. Ridică cu ajutorul unui cleşte o bucată de plumb informă şi răspunse:

— S-ar părea că asta e, domnule şef. Asta a provocat stricăciunea. L-am găsit în nisip, la aproximativ trei metri de victimă.

— La o jumătate de oră după plecarea dumneavoastră, adăugă Fitzgerald.

— Există vreo speranţă să identificăm arma?

— Ah, sunt aproape sigur de aceasta acum. Uitaţi...

Lângă Johnson, se afla o lucrare intitulată „Armele pentru mânuit de pe glob”. O răsfoi rapid, găsi pagina pe care o căuta, şi-i arătă lui Miller.

În colţul superior drept, era o imagine cu Ceska.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se de chestia aia! exclamă Miller. Cum puteţi să fiţi sigur de asta?

— Ei bine, îmi mai rămân câteva analize de făcut, dar e destul de limpede. Vedeţi dumneavoastră, sunt patru factori constanţi, în acelaşi model al unei arme. Fisurile şi urmele impactului pe glonţ, numărul lor, lărgimea lor şi direcţia lor, adică dacă ele se întorc la dreapta sau la stânga, şi proporţia acestei răsuciri. O dată ce am aceşti factori, îmi ajunge să mă refer la un mic manual numit „Atlasul armelor” şi datorită celor doi nemţi care au alcătuit atât de laborios această cărţulie, e posibil să găsesc fără prea mare dificultate arma care corespunde.

— Comunicaţi imediat această informaţie la CRO de la Scotland Yard, spuse Miller lui Fitzgerald. Această Ceska nu e o armă obişnuită. Dacă ei programează asta pe calculator, acesta va afişa poate vreun nume. Cineva care a folosit deja această armă. Nu se ştie niciodată. Vă voi aştepta în biroul meu.

— Dacă mai survine ceva, anunţaţi-mă imediat.

Se întoarse în birou unde găsi un dosar continuând un rezumat al carierei părintelui Da Costa. Ţinând cont de

timpul redus pe care-l avuse la discreţie Fitzgerald, acesta era într-adevăr complet.

Tânărul poliţist sosi când Miller îşi termina lectura şi închidea dosarul.

— V-am spus că e un sfânt, domnule şef!

— Şi dumneavoastră nu-i cunoaşteţi jumătatea cealaltă, răspunse Miller, despre ce a povestit că s-a petrecut la prezbiteriu.

Fitzgerald încremeni.

— Dar asta nu rezistă!

— Nu credeţi că a fost ameninţat?

— De Meehan? exclamă Fitzgerald izbucnind în râs. Părintele Da Costa nu e bărbatul care să se lase impresionat. Este genul care vorbeşte întotdeauna cu sinceritate. Spune exact ceea ce gândeşte, chiar dacă persoana ce trebuie să sufere cel mai mult este el însuşi. Priviţi-i deci biografia. E un erudit, cu două doctorate, de litere şi de filosofie, şi ce i-a adus asta? O parohie decăzută în inima unui oraş industrial destul de neplăcut. O biserică care este de-a dreptul pe cale să se prăbuşească.

— De acord, de acord, sunt convins, spuse Miller. Deci, vorbeşte tare şi clar când toţi ceilalţi au bunul simţ să-l închidă. Şi ăsta nu e, cu siguranţă, un fricos. În timpul războiului, a fost paraşutat de două ori în Albania şi a fost de două ori rănit... Trebuie să aibă o explicaţie!

— E inevitabil! Asta nu înseamnă absolut nimic dacă el refuză să colaboreze aşa dintr-o dată.

— Dar a refuzat deschis?

Miller se gândi, şi încercă să-şi amintească cu exactitate ceea ce spusese preotul.

— Nu, de fapt. Nu. A spus că asta nu va servi la nimic, că nu va putea să ne ajute.

— E un fel ciudat de a se exprima.

— Cui i-o spuneţi! Mai mult decât atât. Când i-am spus că voi putea întotdeauna să obţin un mandat, mi-a răspuns că nicio putere de pe pământ nu ar putea să-l facă să vorbească despre această întâmplare dacă el n-o vrea.

Fitzgerald deveni foarte palid. Se ridică şi se sprijni de birou, cu ambele mâini.

— A spus asta? Sunteţi sigur?

— Absolut! De ce? Asta vrea să însemne ceva?

Fitzgerald se îndreptă şi făcu câţiva paşi spre fereastră.

— Nu văd decât o singură împrejurare în care un preot s-ar exprima astfel.

— Ah, da? Care?

— Dacă informaţia de care dispune a fost obţinută cu ocazia unei spovedanii.

Miller îşi mări ochii.

— Dar nu e posibil! L-a văzut cu ochii lui pe acest individ, acolo în cimitir. Asta nu se potriveşte.

— Ba da, răspunse Fitzgerald. Dacă bărbatul intrase direct la spovedanie şi se confesase, Da Costa nu i-ar fi văzut faţa, vă amintiţi nu, de acel moment.

— Şi dumneavoastră vreţi să-mi spuneţi că o dată ce acest tip a aruncat pastila, Da Costa a fost încolţit.

— Fără nicio îndoială.

— Dar e un ţicnit.

— De loc, nu pentru un catolic. Acolo e ţinta confesiunii. Ceea ce se petrece între preot şi persoana în cauză, oricare ar fi însemnătatea, trebuie să rămână absolut confidenţial. Este la fel de eficace ca şi un glonţ, domnule şef... când eram la cimitir, nu v-a spus că era grăbit, deoarece trebuia să asculte spovedaniile de la ora unu?

Miller se ridicase şi-şi desprindea deja impermeabilul din cuier.

— Puteţi să veniţi cu mine, spuse el. Pe dumneavoastră vă va asculta poate.

— Şi autopsia? îi aminti Fitzgerald. Credeam că ţineţi să asistaţi?

— Avem o oră. Timp din belşug.

Lifturile erau toate în funcţiune, şi el coborî scara în goană, cu inima bătându-i de enervare, convins că Fitzgerald avea dreptate. Era singura explicaţie logică. Dar cum să tratezi situaţia? Asta, era o altă problemă.

Când Fallon se întoarse în strada îngustă, mergând de-a lungul bisericii Saint-Nom, Varley nu se afla decât la treizeci de metri în spatele lui. La două minute după ce a ieşit de la Jenny, Fallon îi remarcase prezenţa dar nu-i acordase nicio importanţă. În timp ce intra în biserică, Varley se năpusti spre cabina din colţul străzii ca să-l cheme pe Meehan.

— Domnule Meehan? Eu sunt. A intrat într-o biserică din strada Rockingham. Biserica Saint-Nom.

— Voi fi acolo în cinci minute, îi răspunse Meehan. Şi închise cu brutalitate.

Sosi în Scimitarul de culoare roşie-aprinsă cu Billy la volan şi-l găsi pe Varley în colţul străzii, tremurând în ploaie, înaintând în întâmpinarea lor.

— E încă acolo înăuntru, domnule Meehan. Nu am intrat acolo.

— Bun băiat, consimţi Meehan rididndu-şi ochii spre biserică. Această cetate în paragină pare că vrea să se prăbuşească dintr-o clipă în alta.

— Aici se serveşte supă bună, explică Varley. Săracilor. Cripta e folosită ca un refugiu. Am fost acolo. Preotul, părintele Da Costa, şi nepoata lui o fac să fie folosibilă ei înşişi. Ea e oarbă. O mândreţe de fată. Ea cântă la orgă.

— Bine, foarte bine. Aşteaptă într-un ungher al uşii. Când va ieşi, mai urmăreşte-l. Vino, Billy.

Meehan trecu prin pridvor şi împinse încet uşa. Pătrunseră în interior şi închiseră uşa repede la loc.

Tânăra era la orgă, îi zări creştetul capului, în spatele unei perdele verzi. Preotul se ruga, în genunchi pe balustrada altarului. Fallon stătea jos pe o bancă către mijlocul naosului.

La dreapta, era o mică capelă închinată Sfântului Martin de Porres. Nicio lumânare nu ardea în faţa statuii lui şi capela se afla în întuneric.

— Ce naiba căutăm aici? întrebă Billy cu voce scăzută.

— Taci din gură şi ascultă.

În acel moment, părintele Da Costa se ridică de jos şi se închină. Întorcându-se, îl zări pe Fallon.

— Nu aveţi ce căuta aici, o ştiţi doar, îi spuse preotul cu severitate.

Anna se opri din cântat. Ea îşi legăna picioarele pe deasupra băncii când Fallon coborî prin travee. Billy fluiera încet.

— Dumnezeule, ai văzut aceste picioare?

— Taci din gură! şopti furios Jack.

— V-am spus că mă voi ocupa de anumite lucruri, şi am făcut-o, spuse Fallon sosind la balustradă. Vroiam doar să vă anunţ.

— Şi ce trebuie eu să fac? Să vă mulţumesc?

Uşa de la stradă se închise, lumânările pâlpâiră în curentul de aer când ea se închise şi, spre adânca uimire a lui Jack Meehan, Miller şi Fitzgerald merseră spre altar.

— Ah, iată-vă, părinte, spuse Miller. Aş vrea să vă spun ceva.

— La naiba, şopti Billy cuprins de panică. Trebuie să plecăm de aici!

— Tacă-ţi fleanca, ţi-am spus, bombăni Meehan, punându-şi o mână pe genunchiul fratelui lui. Nu mişca şi deschide-ţi urechile. Asta ar putea fi interesant.

Capitolul VII

PRELUDIUL ŞI FUGA

Fallon înţelese imediat cine era Miller şi aşteptă, cu umerii încovoiaţi, cu mâinile în buzunarele trenciului, cu picioarele desfăcute, gata să facă ceea ce se impunea. Acest bărbat avea o forţă primitivă aproape evidentă. Părintele Da Costa o simţea în aer şi gândul la ce ar putea să se întâmple în biserica lui îl umplu de frică.

El înaintă rapid ca să se aşeze între Fallon şi cei doi poliţişti. Anna, rămase, nehotărâtă, la un metru sau doi, de cealaltă parte a balustradei.

Miller se opri, cu pălăria în mână, şi Fitzgerald, la un pas sau doi în spatele lui. Era o mică perioadă de linişte stingheritoare, apoi preotul spuse:

— Cred că o cunoaşteţi pe neapoata mea, inspectore.

— Domnişoară, murmură Miller privindu-l pe Fallon.

— Şi iată-l pe domnul Fallon, spuse părintele Da Costa.

— Inspectore şef, murmură Fallon fără să se intimideze.

Aşteptă, cu un zâmbet lejer pe buze, şi Miller, admirând această figură palidă, cu o expresie intensă, ochii negri,

simţi o senzaţie ciudată de frig, absurdă, ca şi cum, undeva, cineva merse pe mormântul lui, ceea ce nu avea niciun sens; şi apoi, brusc, un gând nebun îi veni şi se retrase involuntar cu un pas înapoi. Se aşternu o linişte. Toată lumea aştepta. Ploaia lovea în geam.

Anna fu cea care împrăştie stinghereala făcând un pas spre balustradă, poticnindu-se. Fallon se grăbi să o ţină.

— Vă simţiţi bine, domnişoară?

— Mulţumesc, domnule Fallon. Cât sunt de proastă, spuse ea cu un mic zâmbet foarte convingător, cu faţa întoarsă în direcţia lui Miller. Am avut necazuri cu orga. Mi-e foarte frică, ca şi pentru această biserică, ca nu cumva să nu fie într-o stare bună de funcţionare. Domnul Fallon a avut amabilitatea să ne facă să profităm de sfaturile lui de expert.

— Ah, da? spuse Miller.

Ea se întoarse spre unchiul ei.

— Nu vă deranjează, dacă începem, unchiule? Timpul domnului Fallon e limitat.

— Să mergem în sacristie, dacă vreţi, domnule inspector şef, propuse părintele Da Costa. Sau acasă, dacă preferaţi?

— Ca să fiu sincer, aş vrea să mai întârzii aici câteva minute în plus. Şi eu sunt pianist, dar am o slăbiciune pentru muzica de orgă. Dacă domnul Fallon nu are ceva împotrivă.

Fallon îi zâmbi amabil.

— Sigur, şi nimic nu este mai indicat decât un public, inspectore, care să ne facă să dăm ce avem mai bun din noi.

După aceasta, o luă pe Anna de braţ şi o conduse în strană.

În umbră, din fundul micii capele a Sfântului Martin de Porres, Meehan observa cu fascinaţie. Billy şopti:

— Am spus bine că e un smintit. Cum va scăpa din încurcătură?

— Cu degetele lui, Billy, cu degetele, răspunse Meehan. Aş paria pe un sac în plus. Vrei să-ţi spun? adăugă el cu o admiraţie sinceră. Mă delectez în fiecare clipă cu acest lucru. Îmi face întotdeauna plăcere să văd un adevărat profesionist la lucru. Noi ăştia suntem foarte rari astăzi.

Fallon îşi scoase trenciul şi-l puse pe spatele unei strane. Se aşeză şi-şi reglă taburetul ca să ajungă mai uşor la pedale. Anna rămase în picioare în dreapta lui.

— Aţi încercat să lăsaţi trompeta mai jos cum v-am sugerat? întrebă el.

— Da. Asta schimbă puţin.

— Bine. Voi cânta ceva destul de tare şi vom vedea ce altceva nu merge. Ce-aţi spune de „Preludiul şi fuga în re major“ de Bach?

— N-o am decât în scrierea pentru orbi.

— N-are importanţă. O cunosc pe de rost.

Se întoarse şi-şi coborî ochii asupra părintelui Da Costa şi a celor doi poliţişti de cealaltă parte a balustradei altarului.

— Dacă vă interesează, această uvertură s-ar părea că era bucata preferată a lui Albert Schweitzer.

Nimeni nu spuse nimic. Aşteptară, fără să mişte, şi Fallon se întoarsă spre orgă. Era de mult, de foarte mult timp, şi totuşi, cu un fel brusc, ciudat şi neînţeles, parcă era ieri.

El pregăti foalele cu mâinile, aşeză cu pricepere în faţa lui toate registrele cu excepţia „Vocii umane” şi a „Celestei” şi pe orga mare, potrivi tonul şi o măsură de patru picioare. Îşi ridică serios ochii spre Anna.

— Cât despre note, vă sfătuiesc să nu folosiţi registrul din lemn pe acest instrument. Doar tonul de şaisprezece picioare şi clopotul, şi poate şi registrul de treizeci şi două de picioare pot asigura un ton foarte solid. Ce credeţi?

Ea nu putu să vadă zâmbetul uşor ironic ce tremura în colţul buzelor lui Fallon, dar puţin din acesta se simţea în tonul vocii lui. Ea îi puse o mână pe umăr şi-i spuse cu o voce limpede:

— Un debut interesant, în orice caz.

Ea fu îngrozită când el întrebă încet:

— De ce aţi intervenit?

— Nu e clar? şopti ea. Pentru inspectorul Miller şi colaboratorul lui. Cântaţi, acum.

— Dumnezeu să vă ierte, sinteţi o mincinoasă îngrozitoare, îi spuse Fallon, şi începu.

La început, cântă un arpegiu, nu prea repede, făcând să se audă fiecare notă; cânta cu vârful şi tocul de la pantoful piciorului stâng cu o maximă sonoritate, cu o putere aşa

de uimitoare că ideea nebună a inspectorului şef se evaporă pe loc, căci era o execuţie cu adevărat remarcabilă.

Părintele Da Costa rămase ca o stană de piatră, captivat de jocul nemaipomenit al lui Fallon ce răspundea uverturii cu acorduri ale ambelor mâini pe marea orgă strălucitoare. Repetă, cu picioarele, apoi din nou cu mâinile, răspunzând pedalelor pană când vârful piciorului stâng: acţionă asupra barei „la“ în mod profund, în timp ce mâinile lui executau pasajele melodice strălucitoare anunţate de pedale.

Miller îl bătu încet pe umăr pe preot şi-i şopti la ureche:

— Superb, dar nu am deloc timp, părinte. Am putea să discutăm, acum?

Da Costa consimţi în silă şi-l conduse spre sacristie. Fitzgerald fu ultimul care intră şi un curent brusc de aer închise uşa după el.

Fallon şe opri din cântat.

— Au plecat? murmură el.

Anna Da Costa coborî asupra lui ochii ei orbi, cu o expresie de teamă respectuoasă, şi-i atinse uşor obrazul.

— Cine sunteţi? şopti ea. Ce fel de om sunteţi?

— O întrebare afurisită pentru un bărbat, răspunse el reluând pasajul uverturii.

Muzica se auzea în sacristie, sufocată, dar trecând prin pereţii vechi cu o putere neobişnuită. Părintele Da Costa se aşeză pe un colţ de masă.

— O ţigară, domnule părinte? îi oferi Fitzgerald întinzând o tabacheră veche de argint.

Preotul luă una şi acceptă avântul ce urmă. Miller îl observa de aproape – cu umerii masivi, cu faţa gravă, cu barba gri zbârlită – şi-şi dădu seama cu o oarecare enervare că acest bărbat îi plăcea cu adevărat. Din acest motiv el hotărî să fie cât mai stăpânit posibil.

— Ei bine, domnule inspector? întrebă Da Costa.

— V-aţi schimbat părerea, domnule părinte, de la ultima noastră întâlnire?

— Pentru nimic în lume.

Miller făcu un efort ca să-şi stăpânească furia şi Fitzgerald interveni cu diplomaţie:

— Aţi fost forţat în vreun fel de azi dimineaţă, părinte, sau ameninţat?

— Deloc, inspectore, îl asigură în mod foarte onest preotul.

— Numele de Meehan vă spune ceva?

— Nu... Nu, nu cred. Ar trebui să-l cunosc?

Miller îi făcu un semn din cap lui Fitzgerald care-şi deschise geanta pe care o purta şi scoase o poză pe care i-o arătă preotului.

— Jack Meehan, spuse el. Dandy Jack pentru prieteni. Această poză a fost făcută la Londra pe scările postului de poliţie central din West End, după neurmărirea din lipsă de dovezi într-o afacere cu schimb de focuri din East End anul trecut.

Meehan, îmbrăcat cu obişnuitul lui pardesiu, zâmbea larg mulţimii, în general, fluturându-şi pălăria în mâna dreaptă, cu braţul stâng în jurul umerilor unui manechin foarte cunoscut.

— Fata e acolo doar pentru nevoi publicitare, spuse Fitzgerald. În materie sexuală, gusturile lui sunt împărţite. Ceea ce puteţi citi pe foaia pe care acest clişeu e fixat este tot ce ştim despre el, oficial.

Părintele Da Costa o citi cu interes. Jack Meehan avea patruzeci şi opt de ani şi s-a înrolat în marina regală în 1943, la optsprezece ani, a acţionat la bordul culegătorilor de mine submarine până în 1944, când a fost condamnat la un an de închisoare şi demobilizat „pentru «mârşăvie»" pentru că a fracturat maxilarul unui ofiţer de marină în timpul unei încăierări. În 1948, a făcut şase luni de închisoare pentru o afacere de contrabandă minoră şi în 1954 o învinovăţire pentru conspiraţie de furt de corespondenţă, a fost abandonată, din lipsă de dovezi. De atunci, a fost interogat de poliţie în mai mult de patruzeci de situaţii, pentru diferite delicte.

— Nu păreţi să fi avut mult succes, observă părintele Da Costa cu un zâmbet larg.

— Jack Meehan nu a avut ocazia să râdă, răspunse Miller. În douăzeci şi cinci de ani de poliţie, ăsta a fost cel mai rău lucru pe care l-am înfruntat. Vă amintiţi de fraţii Kray şi de banda de tâlhari a lui Richardson? Meehan este cu mult mai rău decât ei toţi la un loc. El are o întreprindere de pompe funebre, aici în oraş, dar în

spatele acestei aparenţe de respectabilitate, el conduce o organizaţie care controlează traficul de droguri, prostituţia, jocurile şi extorcarea de bani în majoritatea marilor oraşe din nordul Angliei.

— Şi dumneavoastră nu puteţi să-l arestaţi? Găsesc asta surprinzător,

— Influenţa fricii, părinte. Kray au practicat-o de-a lungul anilor. Erau copii de ordin, lângă Meehan. El i-a învins pe oameni în numeroase ocazii, în general genul de atac cu arme de vânătoare, ţintind picioarele, care nu ucid, dar îi fac infirmi pe viaţă. Îi place să-i ţină în viaţă, ca aceştia să servească de avertisment.

— Ştiţi acest lucru, sigur?

— Dar noi nu putem s-o dovedim. Aşa cum n-am putut să dovedesc că a fost răspunzător de cel mai oribil caz de prostituţie cu copii pe care l-am cunoscut vreodată, şi nici că a disciplinat un bărbat răstignindu-l cu cuie de cincisprezece centimetri şi pe un altul făcându-l să-şi mănânce propriile excremente.

Timp de un moment fugar, părintele Da Costa se regăsi în acel lagăr, din Coreea de Nord, zăcând pe jumătate mort în latrină în timp ce o cizmă chinezească îi strivea faţa într-o grămadă de murdărie umană. Gardianul încercase să-l facă şi el sa mănânce, însă refuzase, mai ales pentru că se credea pe moarte, orice ar fi. Reveni la prezent, cu preţul unui efort.

— Şi credeţi că acest Meehan este răspunzător de omorârea lui Krasko, din această dimineaţă?

— E cu siguranţă, îl asigură Miller. Krasko era, ca să vorbim politicos, un rival în afaceri, în toate sensurile cuvântului. Meehan a încercat să-l ia sub aripa lui şi el a refuzat. Cum ar spune Meehan, el nu a vrut să fie rezonabil.

— Şi un ucigaş a fost angajat ca să-l execute în public?

— Ca să-i încurajeze pe ceilalţi, într-un sens. Simplul fapt că Meehan îndrăzneşte să facă un asemenea lucru spune multe despre mentalitatea lui de om bolnav. El ştie că eu ştiu că el este în spatele acestor crime, Şi el vrea ca eu s-o ştiu, vrea ca toată lumea s-o ştie. Crede că nimic nu-l poate atinge.

Părintele Da Costa admira poza ridicând din sprâncene, şi Fitzgerald se aventură:

— Am putea să-l arestăm de data aceasta, părinte, cu ajutorul dumneavoastră.

Preotul, cu o figură serioasă, clătină din cap.

— Îmi pare rău, inspectore. Sincer.

— Domnule părinte, spuse Miller cu o voce dură, singurul lucru pe care pot să-l deduc din comportamentul dumneavoastră, e că cunoaşteţi, identitatea bărbatului pe care-l căutăm. Că-l protejaţi. Inspectorul Fitzgerald, de acolo, care e şi el catolic, mi-a sugerat o explicaţie posibilă. El spune că ceea ce dumneavoastră ştiţi este legat de spovedanie, dacă aşa o fi. Există adevăr în această presupunere?

— Credeţi-mă, domnule inspector şef, dacă aş putea v-aş ajuta.

— Dar refuzaţi totuşi?

— Ei bine, da!

Miller îşi consultă ceasul.

— Foarte bine, părinte. Am o întâlnire în douăzeci de minute şi mi-ar plăcea să veniţi cu mine. Fără ameninţări, fără constrângeri. O simplă rugăminte.

— Înţeleg... Pot să-mi permit să vă întreb unde mergem?

— Să asistăm la autopsia lui Janos Krasko, la morgă.

— Înţeleg... Spuneţi-mi, inspectore, e o provocare?

— Pe dumneavoastră vă priveşte asta, domnule părinte.

Părintele Da Costa se îndreptă, deodată obosit. Voinţa lui de rezistenţă era în plus scăzută. Se săturase de această afacere murdară. Destul de ciudat, singurul lucru de care era conştient într-adevăr, în acel moment, era muzica de orgă înăbuşită şi îndepărtată.

— Am slujba de seară, inspectore, şi apoi una pentru săraci. Nu pot să lipsesc mult timp.

— O oră cel mult, domnule părinte. Vă voi trimite înapoi cu maşina, dar trebuie într-adevăr să plecăm imediat.

Părintele Da Costa deschise uşa de la sacristie şi merse înaintea celorlalţi în biserică. Se opri lângă altar.

— Anna! strigă el.

Fallon se opri din cântat şi tânăra se întoarse.

— Trebuie să plec, draga mea, cu inspectorul Miller.

— Şi slujba?

— Nu voi lipsi mult. Cât despre orgă, domnule Fallon aţi accepta poate să reveniţi după slujbă? Am putea atunci discuta.

— La dispoziţia dumneavoastră, părinte, răspunse vesel Fallon.

Părintele şi cei doi poliţişti urcară în naos, trecură prin faţa capelei sfântului Martin de Porres, unde Jack Meehan și fratele lui erau ghemuiţi în întuneric, şi ieşiră din sanctuar.

Vântul trânti uşa. O linişte se aşternu. Fallon murmură:

— Într-adevăr, am impresia că mi-aţi salvat viaţa. Cred că bănuia ceva, acest curajos inspector Miller.

— Dar nu mai e cazul acum. Nu, după o muzică atât de frumoasă. Aţi fost strălucitor.

El râse încet.

— Am fost, probabil, pe vremuri, o mărturisesc fără falsă modestie, dar nu mai sunt acum. Mai întâi mâinile mele nu mai sunt ce au fost.

— Strălucitor, repetă ea. Nu mai am cuvinte.

Ea era într-adevăr emoţionată şi timp de un moment uită cealaltă faţetă ascunsă a lui Fallon. Zimbind, ea îi căută mâinile pe pipăite.

— Cât despre mâinile dumneavoastră, ce prostie!

Ea le luă pe amândouă, şi deodată zâmbetul îi dispăru.

— Degetele dumneavoastră... şopti ea. Ce vi s-a întâmplat?

El îşi eliberă cu promptitudine mâinile şi privi vârfurile deformate ale degetelor oribile.

— Oh, asta. Câţiva „prieteni buni“ s-au gândit să-mi smulgă unghiile. O neînţelegere cu privire la o mică afacere.

Se ridică şi-şi puse trenciul. Ea rămase pe scaun, îngrozită, şi întinse un braţ ca să-l atingă, cu mâna lovind în gol. O ajută să se ridice şi-i puse paltonul pe umeri.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— Să dea Dumnezeu să nu înţelegeţi niciodată. Veniţi, vă voi însoţi.

Ieşiră prin sacristie. Uşa se închise după ei. Fu un moment de linişte şi în cele din urmă Billy Mechan se ridică.

— Dumnezeu fie lăudat! Acum putem să o ştergem de aici, ai?

— Tu poţi. Eu nu, răspunse Meehan. Găseşte-l pe Fallon şi lipeşte-te de fesele lui ca şi cum ar fi uns cu dei.

— Dar credeam că era treaba lui Varley?

— Ei bine, acum e a ta. Spune-i lui Varley să aştepte afară.

— Şi tu, atunci? întrebă Billy cu un aer morocănos.

— Oh, voi rămâne pe scaun acolo un moment, până ce se întoarce preotul. E timpul să stăm puţin la taclale. Îmi place mult, aici. E linişte, acolo, în întuneric cu toate aceste lumânări care pâlpâie. Asta-mi permite să mă gândesc.

Billy ezită ca şi cum căuta un răspuns inteligent şi Meehan se enervă.

— Du-te, Dumnezeule, cară-te. Te voi vedea mai târziu.

Se rezemă, cu braţele încrucişate, şi închise ochii în timp ce Billy ieşi prin uşa principală, ca să facă ce i se ordonase.

Ploua cu găleata în cimitir. Mergând pe alee, către Prezbiteriu, Fallon strecură braţul Annei sub al lui.

— Am uneori impresia că vremea asta nu se va termina niciodată, spuse ea. E aşa de multe zile.

— Ştiu.

Ajunseră la uşă. Ea o deschise şi se opri pe pardoseală, în timp ce Fallon rămase la capătul scărilor contemplând-o.

— Nimic nu mai are sens pentru mine, spuse ea. Nu vă înţeleg, nu înţeleg ce s-a întâmplat astăzi, nimic din toate acestea... mai ales după ce v-am ascultat la orgă. Asta nu are niciun sens. Nimic nu corespunde.

El îi zâmbi cu îngăduinţă.

— Intraţi repede, iepuraşul meu, să nu răciţi. Rămâneţi în siguranţă în mica dumneavoastră lume.

— Nu acum. Cum aş putea? Aţi făcut din mine o complice, nu-i aşa? Aş fi putut vorbi şi nu am făcut-o.

Asta era ceea ce ea putea să-i spună cel mai îngrozitor.

— De ce n-aţi spus nimic, atunci?

— I-am dat cuvântul meu unchiului, aţi uitat? Şi pentru nimic în lume nu aş vrea să-i fac rău.

Fallon se retrase încet prin ploaie. Ea îl chema:

— Domnule Fallon? Sunteţi aici?

El nu răspunse. Ea aşteptă încă câteva clipe, nehotărâtă, apoi intră şi închise uşa. Fallon se întoarse şi merse înapoi pe alee.

Billy îi observase, din ascunzătoarea unui mare mausoleu victorian, sau mai degrabă o observase pe Anna. Ea era diferită de toate fetele cu care el fusese obişnuit. Discretă, distinsă, şi pe deasupra un corp splendid. El era sigur că arăta multă căldură în spatele acestei faţade reci şi faptul că ea era oarbă îl excita, trezea în el o anumită perversitate încât avu o erecţie.

Fallon se opri, cu mâinile protejând flacăra ce-i aprindea ţigara, şi Billy se retrase de la vedere.

— E în ordine, Billy, sunt gata acum să mă întorc acasă. Pentru că eşti aici, poţi să mă conduci înapoi la Jenny acasă.

Billy ezită, apoi înaintă, în silă.

— Vă credeţi şmecher, ai?

— Ca sa fiu mai şmecher decât tine, nu e greu, fiule. Şi altceva. Dacă vreodată te voi surprinde umblând pe aici, voi fi foarte nemulţumit.

— Haideţi atunci să vă car, mormăi, furios, Billy.

El se întoarse şi merse repede spre portal. Fallon îl urmă zâmbind.

Morga era construită ca o fortăreaţă şi înconjurată de un perete de şase metri înălţime pentru a o ascunde de privirile curioşilor. Când maşina lui Miller sosi la poarta principală, şoferul coborî şi merse să vorbească într-un interfon. Se aşeză din nou la volan. Câteva clipe mai târziu o mare grilă din oţel culisă automat şi ei intrară într-o curte interioară.

—Iată-ne ajunşi, părinte, spuse Miller. Morga cea mai modernă din Europa, după câte se spune.

Fitzgerald şi cu el coborâră primii şi părintele Da Costa îi urmă. Construcţia principală era toată din sticlă şi beton. Funcţională, dar destul de frumoasă în felul ei. Urcară printr-o rampă consolidată până la uşa din spate, pe care le-o deschise un tehnician în salopetă albă.

— Bună ziua, domnule inspector, spuse el. Dr. Lawlor a spus că vă va găsi la vestiar. E foarte nerăbdător să înceapă.

Trecură printr-un labirint de culoare strâmte, în freamătul climatizării. Miller aruncă o privire preotului şi-i spuse cu nepăsare:

— Pretind că au aerul cel mai curat din oraş pe aici. Dacă reuşim să-l respirăm...

Era genul de reflecţie ce nu părea să necesite un răspuns şi Da Costa nu încercă s-o facă. Tehnicianul deschise o uşă, îi pofti înăuntru şi plecă.

Erau mai multe chiuvete, un duş într-un colţ, salopete şi cămăşi albe în cuierele de pe pereţi. Dedesubt, se alinia un şir de cizme albe de diverse mărimi. Miller şi Fitzgerald îşi scoaseră impermeabilele. Inspectorul şef desprinse nişte bluze din cuier şi-i dădu una părintelui Da Costa.

— Ţineţi, puneţi-vă asta. N-aveţi nevoie de cizme.

Da Costa se supuse şi în acel moment o uşă se deschise şi Dr. Lawlor apăru.

— Veniţi, veniţi, Nick, mă faceţi să întârzii, spuse el, apoi avu un aer uimit remarcându-l pe părinte. Ah, iată. Bună ziua, părinte.

— Aş vrea ca părintele Da Costa să vadă, dacă asta nu vă încurcă, spuse Miller.

Medicul era îmbrăcat în întregime în alb, cu cizme, şi trăgea cu nerăbdare de mănuşile lui lungi de cauciuc verde.

— Cât timp rămâne la distanţă. Dar să mergem, să ne apropiem. Am un curs, la ora cinci, la facultate.

El mergea înainte pe un culoar mic şi prin uşile batante intră în sala de autopsie. Aceasta era prevăzută cu un iluminat fluorescent atât de viu că te dureau ochii şi se reflecta pe mai multe mese de operaţie din inox.

Janos Krasko era întins pe spate, pe o masă lângă uşă, cu capul aşezat pe o bucată de lemn. Era complet gol. Doi tehnicieni stăteau aproape de masa rulantă, unde erau aşezate tot felul de instrumente chirurgicale, Cea mai mare surpriză, pentru părintele Da Costa, fu televiziunea cu circuit închis, două camere video, una chiar lângă masa de operaţie, cealaltă aşteptând la distanţă pe un cărucior.

— După cum vedeţi, domnule preot, spuse Miller, nu oprim progresul. În zilele noastre, totul este filmat, şi în culori pe deasupra.

— Este necesar?

— Fără nicio îndoială. Mai ales când ne confruntăm cu un gen de avocat al apărării care nu are mare lucru la dosar şi care caută să-l facă să intervină pe propriul lui

expert. Altfel spus, un alt patolog eminent cu mica lui ipoteză personală despre ce s-a întâmplat.

Unul din tehnicieni agăţă un microfon în jurul gâlului profesorului şi Miller se destăinui:

— Meseria de medic se delectează cu opiniile, părinte, am învăţat asta fără menajamente.

Lawlor zâmbi, cu un aer glacial.

— Nu deveniţi amar îmbătrânind, Nick. Aţi asistat deja la o autopsie, părinte?

— Nu cum o înţelegeţi dumneavoastră, doctore.

— Hm. În fine, dacă vă e rău de la inimă, ştiţi unde se găseşte vestiarul şi, vă rog, staţi la distanţă... toţi. Bine, domnilor, spuse el, adresându-se cadrelor şi tehnicienilor. Să începem.

Asta ar fi putut fi un coşmar. Dacă nu a fost, e datorită lui Lawlor cât şi atmosferei generale de competenţă clinică.

Era într-adevăr remarcabil. Mai mult decât competent, în toate domeniile. Un artist al bisturiului care nu înceta să comenteze ceea ce făcea, cu o voce seacă şi precisă.

— Tot ce spune el este înregistrat, şopti Miller. Pentru a însoţi caseta video.

Preotul observă, fascinat, când Lawlor trecu vârful unui scalpel în jurul craniului şi-l apucă cu fermitate de păr şi trase toată faţa înainte, cu globii oculari şi tot, ca pe o mască din cauciuc.

Făcu semn unui tehnician care-i dădu un mic fierăstrău electric, pe care-l puse în funcţiune. Cu delicateţe, Lawlor tăie în jurul vârfului craniului.

—Este un Soutter, explică Miller cu voce joasă. Asta funcţionează după un sistem vibrator. Un fierăstrău circular ar tăia prea repede.

Era foarte puţin miros, datorită coşurilor aspirante din plafon. Lawlor înlătură fierăstrăul şi-l dădu tehnicianului. Ridică calota craniană şi o aşeză pe masă, apoi scoase creierul cu grijă şi-l puse pe un lighean obişnuit, din plastic roşu, pe care unul dintre asistenţi i-l întinse.

Tehnicianul îl duse la chiuvetă şi Lawlor îl cântări, spunându-i lui Miller:

—Sunt gata să-l examinez după ce voi fi terminat cu restul corpului acestui om. De acord?

— De acord, spuse Miller.

Medicul se întoarse lângă cadavru, luă un bisturiu mare şi-i deschise tot corpul, de la gât până la abdomen. Nu fu practic sânge, decât un strat gros de grăsime gălbuie cu carne roşie dedesubt. Îi deschise corpul ca pe un pardesiu vechi, cu gesturi rapide şi sigure, fără să se oprească o singură secundă.

— Este necesar? murmură Da Costa. Rana era la creier, după cum ştim.

— Ofiţerul va cere un raport complet, în cele mai mici detalii, răspunse inspectorul. Există un drept din partea legii. Nu e aşa de crud cum credeţi. Am avut o afacere, acum câţiva ani. Un bătrân găsit mort la el acasă. Criză

cardiacă, aparent. Când Lawlor i-a făcut autopsia a putut să o confirme, şi dacă s-ar fi oprit la inimă, afacerea ar fi fost clasată.

— Fusese altceva.

— Vertebre cervicale fracturate. Uit detaliile, dar asta înseamnă că bătrânul fusese destul de brutal agresat, şi ancheta ne-a condus la un individ care se lua de bătrâni. Dintre aceia care bat la uşă, care afirmă că sunt trimişi să verifice instalaţiile şi care cer zece lire.

— Ce s-a întâmplat cu acela?

— Curtea a acceptat omorul involuntar. A luat pentru asta cinci ani şi va ieşi curând. O lume de nebuni, părinte.

— Ce aţi fi vrut să faceţi cu el, dumneavoastră?

— L-aş fi spânzurat, declară simplu Miller. Înţelegeţi, pentru mine e război. O chestiune de supravieţuire. Principiile liberale sunt foarte drăguţe atâta timp cât vă lasă să le aveţi pentru ceva.

Ceea ce nu era lipsit de logică şi pe care cu greu puteam să le contestăm. Părintele Da Costa se dădu într-o parte, când asistenţii transportară diverse organe de pe masă la chiuvetă, şi în alte lighene din plastic. Fiecare era cântărit şi dat înapoi lui Lawlor care-l tăia rapid pe un suport, cu un cuţit mare. Inima, plămânii, ficatul, rinichii, intestinele, toate fură supuse la acelaşi tratament cu o repeziciune uluitoare în timp ce camera video de pe cărucior înregistra tot.

În sfârşit, termină şi aşeză cuţitul jos.

— Şi iată, îi spuse lui Miller. Nimic care să atragă atenţia. Mă voi distra cu creierul după ce voi fuma o ţigară. Ei, părinte? Ce credeţi?

— A fost extraordinar. Mai tulburător decât orice altceva.

— Să remarcăm că omul nu e decât carne crudă? spuse profesorul râzând.

— Ce credeţi?

— Priviţi chiar dumneavoastră!

Lawlor se întoarse către masa de operaţie şi Da Costa îl urmă. Corpul era deschis în întregime şi golit complet. Nu era nimic în interiorul cutiei toracice, era gol până la penis.

— Vă amintiţi acest poem de Eliot, „Bărbatul gol”? Ei bine, iată unde vroia el să ajungă, cel puţin asta e ceea ce am crezut întotdeauna.

— Şi credeţi că nu e decât asta?

— Dumneavoastră nu?

Unul dintre tehnicieni puse la loc cutia craniană şi trase peste aceasta pielea craniului. Cu o uşurinţă uimitoare, faţa îşi recăpătă poziţia ei.

— Un mecanism nemaipomenit, este corpul uman, spuse preotul. Extrem de funcţional. Se pare că nu există nicio muncă pe care omul să nu poată să o îndeplinească. Nu sunteţi de acord doctore?

— Fără îndoială.

— Uneori, găsesc misterul absolut înspăimântător. Asta e deci ceea ce rămâne, la sfârşit, dintr-un Einstein, dintr-

un Picasso? Un corp gol, câteva fragmente de carne înotând într-o căldare din plastic?

— Ah, nu, nu începeţi! protestă Lawlor cu o voce plictisită. Fără metafizică, vă rog, părinte. Am altceva de făcut. Aţi văzut destul? îl întrebă pe Miller.

— Cred că da.

— Bine, atunci scutiţi-mă de prezenţa acestui avocat al unei cauze pierdute şi lăsaţi-mă să termin în linişte. Nu veţi putea avea raportul până mâine dimineaţă, acum... Nu vă strâng mâna din motive evidente, părinte, dar dacă vreodată veţi trece pe aici, veniţi să ne faceţi o scurtă vizită. E întotdeauna lume acasă.

Medicul râse de propria lui glumă, şi râdea încă atunci când se înapoiară la vestiar. Unul din tehnicieni îi însoţea ca să se asigure că bluzele lor vor merge de-a dreptul în coşul cu rufe murdare, ceea ce-i făcu să nu aibă ocazia să schimbe impresiile.

Ploua încă atunci când ieşiră în curte. Miller era obosit şi abătut. El pierduse, o ştia deja. Necazul, era că nu prea vedea ce să facă, acum, decât să ia măsurile oficiale pe care voise să le evite. Când sosiră la maşină, Fitzgerald le deschise portiera şi când urcară înăuntru, el se aşeză lângă şofer. În timp ce se înscriau în circulaţie, Miller spuse:

— Voiam să vă arăt realitatea dar asta n-a schimbat nimic, deloc, nu-i aşa?

— Când aveam douăzeci de ani, răspunse părintele, Da Costa, am fost paraşutat în munţii din insula Creta, deghizat în ţăran. Foarte fantezist. Acţiune de noapte, etc.

Când am sosit la satul prevăzut, am fost arestat de un agent neamţ. Membru al Feldgendarmeriei.

Miller fu interesat, fără voia lui.

— Aţi fost denunţat?

— Cam aşa ceva. Nu a fost prea rău. Mi-a spus că regretă, dar că trebuie să mă păzească până la sosirea Gestapoului. Am băut împreună. Am reuşit să-l lovesc în cap cu o sticlă de vin.

Părintele Da Costa rămase în meditaţie în faţa trecutului şi Miller îl întrebă:

— Şi atunci?

— Mi-a tras un glonţ în plămânul stâng şi eu l-am sugrumat cu mâinile mele, răspunse preotul ridicându-se. De atunci, m-am rugat pentru el în toate zilele vieţii mele.

Se întoarseră pe străduţa de pe partea bisericii şi Miller oftă.

— E bine, am înţeles.

Maşina se opri de-a lungul trotuarului. El reluă cu o voce mai stăpânită:

— În mod legal, atitudinea dumneavoastră vă face complice prea târziu. Înţelegeţi?

— Perfect.

— Bine. Atunci iată ce intenţionez să fac. Mă voi adresa superiorilor diţmneavoastră, într-un ultim efort de a vă face să fiţi înţelegător.

— Pe Mgr. O'Halloran vreţi să-l vedeţi? Am încercat să-l văd şi eu, în timpul zilei, dar e plecat într-o călătorie. Se

va întoarce mâine dimineaţă. De altfel asta nu vă va servi la nimic.

— Atunci voi cere un mandat de arestare şi vă voi aresta.

Părintele Da Costa clătină grav din cap.

—Trebuie să faceţi ce credeţi că se potriveşte cu datoria dumneavoastră. O înţeleg foarte bine, domnule inspector. Mă voi ruga pentru dumneavoastră.

Deschise portiera şi coborî.

Miller scrâşni din dinţi, când maşina porni din nou.

— Se va ruga pentru mine! Vă daţi seama?

— Ştiu, şefule, spune Fitzgerald. E un bărbat sfânt, nu?

Era frig şi umed în biserică, când preotul intră. Nu avea timp deloc înainte de slujbă. Era din cale-afară de obosit. Ziua fusese îngrozitoare, cea mai rea pe care o cunoscuse de mulţi ani, de la lagărul de concentrare chinezesc din Chong Sam. Ce bine ar fi dacă Fallon şi Miller – toată ceata – ar dispărea pur şi simplu, şi ar înceta să mai existe!

Îşi înmuie degetele în agheasmă şi la dreapta lui un chibrit pâlpâi în mica capelă laterală a sfântului Martin de Porres, unde cineva aprindea o lumânare... luminând o faţă cunoscută.

Timpul rămase în suspensie o secundă şi apoi dracul se ivi din întuneric şi părintele Da Costa îşi puse mâinile în şold ca să-l înfrunte.

Capitolul VIII

DRACUL ŞI FAPTELE LUI

— Ce faceţi aici, domnule Meehan? întrebă părintele Da Costa.

— Ştiţi cine sunt?

— Ah, da! Am învăţat la o vârstă foarte fragedă să recunosc diavolul.

Meehan îl privi cu atenţie un moment, cu o uimire adevărată, apoi izbucni în râs, cu capul dat pe spate, şi râsul lui se răsfrângea sub bolţi.

— Este excelent, îmi place asta!

Preotul nu spuse nimic şi Meehan ridică din umeri întorcându-se spre altar.

— Veneam aici când eram copil. Eram copil în cor. Nu mă credeţi, nu?

— Ar trebui?

— De multe ori, am urcat în acest altar, când era rândul meu să servesc slujba. Anteriu roşu, stihar alb. Bătrâna mea mamă le spăla în fiecare săptămână. Ei îi plăcea să

mă vadă acolo sus. Preotul, era părintele O'Malley, în acea vreme.

— Am auzit vorbindu-se de el.

— Dur ca o piele veche, tipul, exclamă Meehan cu privire la amintirile lui şi încântat de el însuşi. Îmi amintesc că într-o sâmbătă seara, doi irlandezi, beţi criţă, au intrat chiar înainte de slujbă şi au făcut un scandal începând să răstoarne obiecte, să arunce totul în aer. El i-a întors, trebuia să vezi cum, cu un picior în fund şi i-a zburat în stradă. Spunea că pângăriseră casa Domnului şi toate celelalte... Era un bătrân al naibii de afurisit, într-o zi m-a prins cu un pachet de ţigări pe care-l şterpelisem de la un magazin din colţ. Nu a chemat poliţiştii. M-a trimis doar în zbor cu o lovitură de baston în sacristie. Ha! Asta m-a făcut cinstit pentru cincisprezece zile, părinte, v-o jur.

— Ce faceţi aici, domnule Meehan? repetă calm părintele.

Meehan făcu un gest larg cuprinzând biserica în întregime.

— Nu aşa arăta, v-o spun eu. Fusese frumoasă, o adevărată icoană, dar acum... Riscă să se prăbuşească dintr-o clipă în alta. Fondurile dumneavoastră de restaurare? S-ar părea că nu aţi mers prea departe, cu astea

Părintele Da Costa înţelese imediat.

— Şi aţi vrea să mă ajutaţi, nu-i aşa?

— Ba da, domnule părinte. Asta e, e drept.

Uşa se deschise în spatele lor, se întoarseră şi văzură iritrând o doamnă în vârstă cu un coş în mână. În timp ce făcea o plecăciune, preotul şopti:

— Nu putem discuta aici. Veniţi.

Urcară cu ascensorul până în vârful clopotniţei. Ploua încă atunci când ieşiră pe pasarelă, dar ceaţa se împrăştiase şi priveliştea asupra oraşului era deosebită. Se zărea chiar, la şase sau şapte kilometri, capătul şesului sub cerul întunecat. Meehan fu de-a dreptul încântat.

— Ia spuneţi! Am urcat aici o dată, când eram copil. În interiorul clopotniţei. Dar era altfel, atunci.

Se aplecă peste balustradă şi arătă locul unde buldozerele săpau terenul gol.

— Locuiam acolo. La numărul treisprezece, pe Khyber Street.

Se întoarse spre părintele Da Costa, care nu răspunse. Coborând vocea, îl întrebă:

— Această înţelegere între Fallon şi dumneavoastră? Aveţi de gând să o păstraţi?

— Ce înţelegere?

— Ştiţi foarte bine! Acest truc al spovedaniei. Sunt la curent, mi-a povestit tot.

— În acest caz, pentru că sunteţi catolic, trebuie să ştiţi că nu pot să spun nimic. Secretul spovedaniei este absolut.

Meehan izbucni în râs.

— Ştiu. E un şmecher, acest Fallon. V-a închis bine pliscul, ai?

O mică sclipire de furie arzătoare izbucni în sufletul lui Da Costa şi el respiră profund pentru a o reprima.

— De vreme ce o spuneţi.

Meehan râse din nou.

— Puţin contează, părinte, eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Cât? întrebă el, cuprinzând cu un gest biserica, schelele, totul. Ca să restaurezi tot?

— Cincisprezece mii de lire. Pentru o muncă preliminară indispensabilă. Mai mult, pentru mai târziu.

— Uşor. Cu ajutorul meu, aţi putea găsi suma în două sau trei luni.

— Aş putea să întreb cum?

Meehan îşi aprinse o ţigară.

— Pentru început, sunt cluburile. Cu zecile în tot Nordul. E de ajuns să spun un cuvânt ca să facă totul să circule direct.

— Şi chiar vă imaginaţi că aş accepta?

Meehan avu un aer de-a dreptul uluit.

— Nu e vorba decât de bani, ce... De nişte bucăţi de hârtie. O monedă de schimb, cum spun tipii pricepuţi. Nu asta vă trebuie?

— În caz că aţi uitat domnule Meehan, Iisus i-a izgonit pe negustori din Templu. Nu le-a cerut o contribuţie pentru cauză.

— Nu înţeleg.

— Atunci, să punem altfel problema. Religia mea mă învaţă că împăcarea cu Dumnezeu este întotdeauna posibilă. Nicio fiinţă umană, oricare ar fi degradarea sau

păcatul, nu este exclusă de la mila Domnului. Întotdeauna am crezut acest lucru, până acum.

Meehan era palid de furie. Îl apucă pe Da Costa de braţ şi-l împinse spre balustradă, arătând terenul gol.

— Numărul treisprezece, Khyber Street. O adunătură de cocioabe. Cu o cameră jos şi două sus. Cu un singur closet împuţit pentru patru case. Bătrânul meu a spălat putina când eram mic, a avut bun simţ. Bătrâna mea, ne-a făcut să supravieţuim muncind ca femeie de serviciu atunci când găsea de lucru. Când nu găsea, era întotdeauna o liră sau două pentru o raită de sâmbătă seara. O curvă trecută, asta era.

— Cine găsea timp să vă spele şi să vă calce stiharul alb şi sutana în fiecare săptămână? Cine vă hrănea, vă spăla şi vă trimitea la biserică?

— La dracu cu toate astea, spuse cu răceală Meehan. Tot ce ea a avut vreodată, tot ce aveau oamenii de pe Khyber Street de făcut era să se sinucidă, dar nu şi eu. Nu Jack Meehan. Eu sunt la înălţime, acum. Sunt în vârful piramidei, unde nimeni nu poate să mă atingă!

Părintele Da Costa nu avu niciun fel de milă pentru el, doar o scârbă teribilă. El declară calm:

— Cred că sunteţi creatura cea mai rea şi cea mai depravată pe care am avut nenorocirea să o întâlnesc. Dacă aş putea, v-aş denunţa cu bucurie organelor de ordine. Aş povesti tot, dar din motive pe care le cunoaşteţi bine îmi este imposibil.

Meehan păru că-şi recapătă sângele rece. Rânji.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine. Pe mine, nu mă veţi atinge cu cleştele, dar cu Fallon, e diferit, ai? El nu omoară decât femei şi copii.

Timp de un moment, preotului îi fu greu să respire. Vorbi cu greutate.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu-mi spuneţi că nu v-a povestit! Nu v-a spus nimic despre Belfast sau Londonderry, nimic despre acel autocar plin de şcolari micuţi pe care i-a aruncat în aer? glumi Meehan, aplecându-se către preot, cu o expresie de o intensitate stranie, apoi zâmbi. Asta nu vă place, ai? V-aţi lăsat ispitit de farmecul lui irlandez. Îl iubiţi mult, nu-i aşa? Am auzit spunându-se că anumiţi preoţi...

Imediat o mână îl apucă de gât, o mână de fier care-l împinse lângă lift. Se luptă pentru pielea lui, în timp ce ochii preotului aruncau fulgere. Meehan încercă să-i dea o lovitură de genunchi dar nu găsi decât un şold îndreptat cu abilitate spre el. Părintele Da Costa îl scutură ca pe un şobolan, apoi deschise uşa şi-l aruncă în lift. Grilajul se închise atunci când el se ridică de jos.

— Vă voi împuşca pentru asta! strigă el cu o voce aspră. Sunteţi un vânat bun!

— Dumnezeule, domnule Meehan, murmură Da Costa peste grilaj, este un zeu al dragostei. Dar este şi un zeu al mâniei. Vă las în grija lui.

Apăsă pe buton şi liftul începu să coboare.

Când Meehan ieşi din biserică, o rafală bruscă de vânt îi aruncă ploaia în faţă. Îşi ridică gulerul şi-şi făcu timp să-şi

aprindă o ţigară. Seara se lăsa încet şi coborând treptele terasei observă un grup de bărbaţi aşteptând în faţa unei uşi laterale, adăpostindu-se lângă perete. Epave umane, marea majoritate dintre ei, în zdrenţe şi pantofi scofâlciţi.

Traversă şoseaua şi Varley se ivi la intrarea unui vechi antrepozit, în colţul străzii.

— Am aşteptat, domnule Meehan, cum mi-a spus Billy.

— Ce s-a întâmplat cu Fallon?

— A plecat cu maşina cu Billy.

Meehan ridică din sprâncene dar, pentru moment, asta putea să aştepte, şi atunci se întoarse din nou către şirul de oameni ce aşteptau.

— Ce fac acolo? Sunt pentru acea mizerabilă supă populară?

— Pentru asta, domnule Meehan. În cavou.

Meehan privi coada timp de câteva minute apoi zâmbi brusc. Îşi deschise portofelul ca să scoată un teanc de bancnote.

— Sunt douăzeci şi doi, la această coadă, Charlie. Le vei da câte o liră la fiecare cu complimentele mele şi le vei spune că tocmai s-a deschis cârciuma din colţ.

Varley traversă strada ca să-i îndeplinească dispoziţia şi în câteva secunde, coada se dezintegră; mai mulţi bărbaţi salutară trecând prin faţa lui Meehan care clătină bucuros din cap urmărind din ochi paşii lor tărăgănaţi. Când Varley se întoarse, nu mai era nimeni la uşa mică.

— Îi va rămâne o grămadă de supă afurisită în oală, în această seară, spune Meehan râzând.

— Nu ştiu, domnule Meehan. Vor reveni când îşi vor fi cheltuit banii.

— Şi atunci, ei vor primi o lovitură straşnică în nas, nu-i aşa? Atunci e posibil ca ei să-i arate lui. De altfel mă voi ocupa chiar eu. Găseşte-mi-l pe acest băiat ce asigură liniştea din Kit Kat Club. Irlandezul O'Hara.

— Marele Mick, domnule Meehan? întrebă Varley cu îngrijorare. Asta nu-mi prea place. E un bărbat îngrozitor, când intervine.

Meehan îl lovi peste şapcă şi-l apucă de păr.

— Îi vei spune să fie în faţa acestei uşi, cu unul din prietenii lui, la ora deschiderii. Nimeni să nu intre în timpul primei ore. Nimeni. Să aştepte să vină cel puţin vreo zece beţivi care să-l susţină şi să intre şi să zboare totul în aer. Dacă sunt îndemânatici, vor primi douăzeci şi cinci de lire. Dacă preotul îşi rupe un braţ, aşa din greşeală, vor primi cincizeci de lire.

Varley îşi culese şapca de jos din mocirlă.

— Asta e tot, domnule Meehan? întrebă el cu frică.

— E de ajuns pentru început, răspunse Meehan şi începu să râdă de unul singur.

Părintele Da Costa nu putea conta decât pe trei copii în cor pentru slujba de seară. Parohia se stingea încet. Pe măsură ce casele erau dărâmate, familiile se mutau pe terenurile noi; nu rămâneau în picioare decât clădirile financiare. Era o muncă fără speranţă, el o știuse de când îl trimiseră la biserica Saint-Nom. Superiorii lui o ştiau. O misiune fără speranţă ca să-l înveţe ce-i umilinţa. Nu asta

spusese episcopul? Puţină umilinţă pentru un bărbat care a avut aroganţa să creadă că putea să schimbe lumea. Să repare biserica după propria lui imagine.

Doi dintre băieţi erau din insulele Antile, celălalt, un englez din părinţi unguri. Toţi rezultaţi din nişte maghernițe încă în picioare. Ei îl aşteptau într-un colţ, vorbind între ei, râzând uneori, proaspăt spălaţi, cu părul periat, în sutană roşie şi stihar foarte alb. Jack Meehan fusese oare ca aceştia, altădată?

Amintirea era ca un pumnal în inimă. Amintirea propriei lui violenţe, a furiei lui devastatoare. Violenţa care fusese cit pe ce să-i cauzeze moartea. Bărbaţii pe care-i ucise în război, erau o problemă, dar apoi... Soldatul chinez din Coreea, care mitralia o coloană de refugiaţi. Luase o puşcă şi plasă un glonte în capul soldatului, de la două sute de metri. Cu dibăcie, cu precizie, fostul luptător îşi luă provizoriu haina. Nu avusese dreptate? Se purtase într-adevăr rău atunci când atâtea vieţi fuseseră salvate? Şi acest căpitan portughez din Mozambic care-i spânzura pe partizani de picioare? Aproape îl omorâse în bătaie pe acest bărbat şi acest incident îl făcuse în cele din urmă să cadă în dizgraţie.

„Vremea când episcopii galopau în luptă cu o grămadă de arme în mână a trecut, prietene, îi spusese episcopul lui. Misiunea dumneavoastră este să salvaţi suflete”.

Violenţă pentru violenţă. Era crezul lui Meehan. Bolnav şi scârbit, părintele Da Costa îşi scoase etola violetă pe care o purta în timpul spovedaniilor şi luă una verde, pe

care o trecu pe sub curea ca să reprezinte suferinţa şi moartea lui Christos. Atunci când îşi îmbrăca patrafirul roşu uzat, uşa exterioară se deschise şi Anna intră, cu bastonul în mână, şi un impermeabil pe umeri. El se apropie ca să o susţină şi o strânse un moment la pieptul lui.

— Eşti bine?

Ea se întoarse imediat, cu o expresie îngrijorată.

— Ce este? Sunteţi tulburat. S-a întâmplat ceva?

— Am avut o întâlnire neplăcută cu acest Meehan, răspunse el cu o voce joasă. Mi-a spus anumite lucruri despre Fallon. Lucruri ce ar explica multe altele. Îţi voi vorbi despre asta mai târziu.

Ea se întristă dar el o conduse la uşă, pe care o deschise, şi o împinse în biserică. Aşteptă câteva clipe, ca să-i lase timp să ajungă la orgă, apoi făcu un semn tinerilor băieţi. Ei se adunară într-o procesiune mică şi, la primele măsuri de orgă, intrară în cor.

Naosul era plin de umbre, rece şi umed, iar lumina de la lumânări alterna cu întunericul. Erau vreo cincisprezece persoane, nu mai mult. Niciodată nu se simţise atât de descurajat, aşa de aproape de sfârşit, niciodată de atunci din Coreea. Dar se întoarse spre statuia Sfintei Fecioare Maria. Ea părea că pluteşte în licărirea tremurătoare a lumânărilor, atât de calmă, atât de senină, şi zâmbetul mic al buzelor ei întredeschise părea că îi este adresat doar lui.

— Aghezmuieşte-mă..., intonă el înaintând în travee, precedat de unul dintre copiii din Antile, ducând în

cădelniţă agheasma în care-şi introducea pămătuful ca să-i binecuvânteze în timpul trecerii pe credincioşi, ca să-i spele simbolic de orice păcat.

Dar pe mine cine mă va ierta? se întrebă el, disperat. Cine?

Îmbrăcat cu patrafirul decolorat, cu mâinile împreunate, începu slujba.

— Îi mărturisesc lui Dumnezeu atotputernic şi vouă, fraţii mei, că am păcătuit prin vina mea, prin marea mea vină, spuse el lovindu-se în piept cum o cerea ritualul. În gânduri şi în cuvinte, prin acţiune şi prin omitere...

În spatele lui se înălţau vocile credincioşilor lui. Lacrimi curgeau şiroaie pe faţa lui, primele de mulţi ani încoace, şi se lovea încă în piepţ.

— Doamne, ai milă de mine, şoptea el. Ajută-mă. Arată-mi ce trebuie să fac.

Capitolul IX

CĂLĂUL

Vântul urla prin oraş ca o creatură vie, izgonea ploaia din faţa lui, golea străzile, făcea să se trântească vechile jaluzele, se izbea de lespede ca o prezenţă invizibilă.

Când Billy intră în camera lui Jenny Fox, ea se pieptăna în faţa oglinzii, în picioare. Ea purta o minijupă neagră, plisată, ciorapi închişi, pantofi de lac cu tocuri înalte şi un corsaj alb. Ea era foarte seducătoare.

Când ea se întoarse, Billy închise uşa şi spuse cu voce joasă:

— Drăguţ, foarte drăguţ. El este încă în camera lui, nu-i aşa?

— Da, dar mi-a spus că va ieşi din nou.

— Trebuie să-l facem să-şi schimbe părerea, atunci, spuse Billy, mergând să se aşeze pe pat. Vino aici.

Ea se lupta ca să-şi stăpânească panica care ameninţa să o sufoce, scârba care-i provoca greaţă când se apropie de el.

El îşi strecură mâinile sub fusta ei şi-i mângâie carnea caldă de deasupra ciorapilor.

— Iată o fată bună. Lui i-ar plăcea asta. La toţi le place, murmură el ridicând spre ea nişte ochi extrem de visători. Dacă mă împiedici, vei simţi durerea. Va trebui să te pedepsesc şi asta nu-ţi va plăcea, ai?

Inima îi bătea să i se spargă în piept.

— Te rog, Billy! Te rog!

— Atunci acţionează cum trebuie. Vreau să văd din ce e făcut tipul ăsta.

O împinse înapoi, se ridică şi se duse să desprindă un tablou mic de pe perete. Era o ferestruică în spatele acestuia, plasată cu dibăcie, şi el privi prin ea. După câteva minute, se întoarse cu satisfacţie.

— Tocmai şi-a scos cămaşa. Hai du-te şi adu-ţi aminte. Te voi observa.

Avea gura moale, mâinile puţin tremurătoare şi ea se întoarse înghiţindu-şi greaţa, înainte de a ieşi din cameră.

Fallon era în faţa chiuvetei, cu bustul gol, cu spumă pe faţă, când ea bătu la uşă şi intră. Se întoarse spre ea, cu un brici lung şi ascuţit cu mâner din corn în mână. Ea se rezemă cu spatele de uşă.

— Îmi pare rău pentru brici, spuse ea. Asta e tot ce-am putut găsi.

— E foarte bun, o asigură el cu un zâmbet. Şi tatăl meu avea la fel. N-a vrut niciodată altul, până la moarte.

Avea un şir de cicatrice urâte de-a latul burţii, ce coborau spre şoldul stâng. Ea se miră.

— Ce vi s-a întâmplat?

El îşi coborî privirea în jos.

— Oh, asta? Un glonţ de mitralieră. Unul din acele cazuri când ar fi trebuit să fiu mai rapid.

— Aţi fost în armată?

— E un fel de a spune.

El se întoarse spre oglindă ca să se termine de bărbierit. Ea veni mai aproape de el. Îi zâmbi întinzându-şi gura ca să se radă.

— Sunteţi foarte drăguţă. Mergeţi undeva?

Ea simţi din nou acea căldură, o furnicătură a ochilor, şi-şi dădu imediat seama cu uimire că începea să-l îndrăgească mult pe acest necunoscut, dar în acelaşi timp îşi aduse aminte de Billy, care se uita prin ferestruică la cele mai mici mişcări ale ei.

Ea zâmbi cu cochetărie şi-l mângâie încet pe braţ.

— Mă gândeam să rămân acasă astă-seară. Şi dumneavoastră?

Ochii lui Fallon se întoarseră un moment spre ea, aproape veseli.

— Draga mea, nu ştii la ce te expui. Şi eu care am de două ori vârsta ta!

— Am o sticlă de whisky irlandez.

— Dumnezeu să ne păzească dacă asta nu e suficientă ca să-l ispitească şi pe diavolul în persoană.

Continuă să se radă şi ea merse să se aşeze pe pat. Lucrurile mergeau prost, foarte prost şi gândindu-se la

mânia lui Billy, o luă cu frig în spate. Ea-şi concentră ultimele resurse şi făcu un nou efort.

— Puteţi să-mi daţi o ţigară?

Pe masa de lângă pat erau un pachet şi o cutie cu chibrituri. Luă una, o aprinse şi se lungi pe pat, cu o pernă sub umeri.

— Chiar trebuie să ieşiţi?

Îşi ridică un genunchi pentru ca fusta care i se ridica să lase să i se vadă pielea goală de deasupra ciorapilor fumurii, şi un slip negru din nailon, transparent.

Fallon oftă, îşi aşeză briciul şi-şi luă un prosop. Îşi şterse spuma de pe faţă şi se apropie de pat.

— Veţi răci dacă nu sunteţi atentă, spuse el zâmbind şi-i trase fusta în jos. Da, voi ieşi, dar mai întâi voi bea un pahar cu dumneavoastră, aşa că duceţi-vă repede şi destupaţi sticla.

El o sculă de pe pat şi o împinse cu fermitate prin cameră. La uşă ea se întoarse, cu ochii speriaţi.

— Vă rog, îl imploră ea. Vă rog.

El îşi încruntă uşor sprâncenele, apoi un zâmbet mic şi trist îi apăru în colţul gurii. O sărută pe buze şi clătină din cap.

— Nu eu, draga mea, nu eu, pentru nimic în lume. Aveţi nevoie de un bărbat... Eu nu sunt decât un cadavru ambulant.

Era o cugetare aşa de îngrozitoare, aşa de temut prin consecinţele ei că aceasta alungă orice alt gând din mintea

lui Jenny. Ea îl privi cu ochi mari şi el îi deschise uşa şi o împinse afară din cameră.

Frica o stăpânea acum, o spaimă pe care n-o mai cunoscuse niciodată. Ea era incapabilă să înfrunte ceea ce o aştepta în camera ei. Numai dacă ar putea coborî... dar era deja prea târziu. Atunci când ea înainta în vârful picioarelor, uşa se deschise şi Billy o trase atât de violent că ea se împiedică, îşi pierdu un pantof şi merse să se întindă pe pat.

Ea se întoarse cu teamă şi văzu că el îşi descheia deja cureaua.

— Ai stricat totul, ai? bombăni el. Şi în definitiv tot ce am făcut pentru tine!

— Nu, Billy, nu, te rog, gemu ea. Voi face orice!

— Să fii sigură! Vei avea parte de unul din trucurile mele speciale, nimic altceva decât să te fac să mergi drept, şi data viitoare când îţi voi spune să faci ceva, te vei strădui s-o faci! Hai, întoarce-te!

El începu să-şi descheie pantalonii. Ea clătină din cap, fără să spună vreun cuvânt, mută de frică. El avea o faţă... ca o oglindă spartă cu ochi palizi, ca de nebun. O pălmui dintr-o lovitură.

— Vei asculta, da, soi de târâtură!

O apucă de păr şi o sili să se întoarcă, pe burtă pe marginea patului. Cu cealaltă mână, îi smulse slipul. Când ea îi simţi duritatea, când el o pătrunse cu forţă între fese ca un animal, ea urlă de durere, din tot sufletul, cu capul tras pe spate.

Uşa se deschise atât de violent că ea se lovi de perete şi Fallon apăru, cu spumă într-un colţ al feţei, cu şişul deschis în mâna dreaptă.

Billy se ridică de pe fată, murmurând înjurături incoerente şi când se îndreptă, ţinându-şi pantalonii, Fallon făcu doi paşi repezi şi-i dădu o lovitură zdravănă de picior în organele genitale. Billy se prăbuşi complet şi se răsuci de durere, cu genunchii ridicaţi la piept.

Fata se îmbrăcă cum putu şi se ridică, pierzându-şi orice demnitate, cu faţa în lacrimi. Fallon îşi şterse mecanic spuma cu dosul mâinii. Avea o privire extrem de sălbatică.

Ea plângea în hohote că de-abia putea vorbi.

— El m-a silit să merg în camera dumneavoastră. Mă privea.

Ea arătă peretele şi Fallon se duse să-şi arunce privirea la ferestruică. Se întoarse lent.

— Aceste lucruri se petrec adesea?

— Îi place să se uite.

— Şi dumneavoastră? Dumneavoastră?

— Eu sunt o prostituată, spuse ea simplu şi dintr-o dată totul i se arătă, scârba, ruşinea, anii de decădere morală. Ştiţi ce vrea să însemne acest lucru? M-a pus să fac trotuarul de mică, fratele lui.

— Jack Meehan?

— Bineînţeles. Aveam treisprezece ani – exact ce trebuia pentru un anumit fel de clienţi. Începând de atunci, a fost o decădere treptată.

— Aţi putea pleca.

— Unde să merg? răspunse ea, un pic mai stăpână pe sine. Îmi trebuie bani. Şi am o fetiţă de trei ani.

— Aici? În acest bordel?

— Nu. Am dat-o la doică. O persoană foarte drăguţă, într-un cartier bun, dar Billy ştie unde se află.

În acel moment, Billy se învioră şi se ridică într-un cot. Avea lacrimi în ochi şi spumă pe buze.

— Sunteţi aranjat, gemu el. Când fratele meu va afla, veţi fi un om mort.

Pipăi ca să-şi încheie şliţul la pantaloni şi Fallon se chirci lângă el.

— Bunicul meu, spuse el pe un ton de conversaţie, avea o fermă, în Irlanda. El creştea mai ales berbeci. Şi în fiecare an îi castra pe unii dintre ei ca să îmbunătăţească gustul cărnii şi calitatea lânii, cam aşa ceva. Ştii ce înseamnă asta, a castra, micul meu Billy?

— Bine, la naiba, ei da! Sunteţi smintit! bâigui Biliy. Ca toţi irlandezii nesuferiţi.

— Asta vrea să însemne că le tăia testiculele cu foarfecele de tuns.

O expresie de groază rece apăru pe faţa băiatului şi Fallon reluă calm.

— Dacă te mai atingi vreodată de această fată, în orice fel, mă voi ocupa personal de tine. Ţi-o jur, sfârşi el învârtind şişul.

Billy se retrase în grabă şi se ridică de jos, sprijinindu-se de perete, cu mâna încleştată pe pantaloni.

— Sunteţi nebun, şopti el. Nebun furios.

— Tu ai spus-o, Billy. Sunt capabil de orice, ai grijă să transmiţi.

Băiatul plecă prin uşa deschisă şi paşii lui grăbiţi răsunară pe scară. Uşa de la intrare se închise. Fallon se înţoarse, cu o mână pe obraz.

— Pot să mă termin de bărbierit, ce credeţi?

Ea alergă spre el şi-l apucă violent de braţ.

— Vă rog, nu ieşiţi. Nu mă lăsaţi singură!

— Trebuie. Dar el nu va reveni, nu atâta timp cât voi fi aici.

— Şi apoi?

— Vom găsi o soluţie.

Ea se întoarse şi el îi luă cu putere mâna.

— Plec pentru o oră, nu mai mult. V-o promit. Şi apoi vom bea împreună un pahar de whisky. De acord?

Ea îl privi nehotărâtă, neliniştită. Lacrimile îi întinseră machiajul pe faţă, făcând-o să pară foarte tânără.

— Promiteţi?

— Pe cuvânt de irlandez!

Ea i se aruncă de gât cu entuziasm.

— Ah, voi fi drăguţă cu dumneavoastră! Foarte drăguţă!

El îi puse un deget pe gură.

— Nu e nevoie. Nu e deloc nevoie. Mă voi întoarce. Dar făceţi-mi un serviciu.

— Bineînţeles! Ce anume?

— Spălaţi-vă faţa, fie-vă milă!

El închise uşa fără zgomot, ieşind, şi ea merse să se uite în oglindă. El avea dreptate, ea avea o faţă oribilă şi totuşi, pentru prima dată de mulţi ani, ochii îi surâdeau. Îşi luă mănuşa pentru toaletă şi săpunul şi începu să-şi spele faţa cu putere.

Părintele Da Costa nu înţelegea nimic. Refugiul era deschis de o oră fără ca nimeni să vină, niciun client. De luni de zile de când organiza această supă populară în criptă, nu se întâmplase niciodată acest lucru.

Nu era mare lucru, acest refugiu, dar bătrânii pereţi din piatră erau albiţi cu var, într-o sobă era un foc din cocs, cu bănci şi mese în formă de capră. Anna împletea un pulover, aşezat într-un scaun al ei. Supa era în faţa ei într-o oală mare termoizolantă, cu o mulţime de farfurii lângă ea. Erau mai multe pâini din ajun, oferite de un brutar din cartier.

Preotul puse cocs în sobă şi-l aţâţă cu nerăbdare. Anna se întrerupse din împletit.

— Ce s-a putut întâmpla? întrebă el.

— Dumnezeu ştie! Eu nu.

El urcă şi ieşi în pragul uşii. Strada era pustie. Ploaia nu mai era decât o burniţă uşoara. Se întoarse în criptă.

Irlandezul O’Hara, pe care Varley îl numea marele Mick, ieşit dintr-o curte mică şi se opri sub un lampadar. Era foarte înalt, cel puţin un metru şi nouăzeci de centimetri, cu umeri laţi, păr negru şi un zâmbet veşnic pe buze. Bărbatul care apăru din umbră ca să-l întâlnească

era cu o jumătate de cap mai mic decât el şi avea un nas rupt.

În acel moment, Fallon dădea colţul străzii. El înaintă fără zgomot şi, văzându-l pe O'Hara şi pe prietenul lui, se retrase în întuneric ca să-şi formeze o părere asupra situaţiei. Când irlandezul începuse să vorbească, el înaintă spre un ungher al porţii şi-l ascultă.

— E singur şi cred că bunul reverend este pregătit pentru asta, Daniel. Câţi avem acum acolo?

Daniel pocni din degete şi mai multe umbre apărură din întuneric. El îi numără rapid.

— Văd opt, anunţă el. Cu noi sunt zece.

— Nouă, spuse O'Hara. Tu vei rămâne afară şi vei sta la pândă, nu se ştie niciodată. Toţi ştiu ce au de făcut?

— M-am ocupat de acest lucru, îl asigură Daniel. Pentru o liră fiecare, ei vor distruge totul.

O'Hara se întoarse spre grup.

— Amintiţi-vă un lucru. Da Costa e al meu!

— Asta nu te deranjează, Mick? întrebă Daniel. Dat fiind că eşti irlandez? La urma urmei, e un preot.

— Vreau să-ţi fac o mărturisire teribilă, Daniel. Sunt şi irlandezi protestanţi şi eu sunt unul. Hai, veniţi, băieţi, spuse el şi traversă strada.

Ei intrară şi Daniel aşteptă lângă balustradă, aşteptând primul zgomot de încăierare din interior. Cineva tuşi politicos în spatele lui şi el se întoarse. Fallon era acolo, la un metru sau doi, cu mâinile în buzunare.

— De unde aţi ieşit, dumneavoastră? bombăni Daniel.

— Dacă te-aş întreba... Ce se întâmplă aici?

Daniel ştia să recunoască pericolul dar el se înşelă total asupra adversarului.

— Specie de stârpitură, spuse el cu dispreţ. Cară-te de aici!

El se repezi la atac, cu mâinile întinse pentru a lovi, dar ele nu se întinseră decât în gol, când o lovitură de picior expert îl făcu să se împiedice.

Se strivi de şoseaua udă şi se ghemui, rostind injurii. Fallon îl prinse de încheietura mâinii drepte cu amândouă mâinile şi-i răsuci braţul ridicându-l de jos. Daniel strigă de durere şi-şi simţi muşchiul cedând. Ţinându-l încă în această poziţie, Fallon îl trânti mai întâi cu capul de balustradă.

Daniel se ridică în genunchi, cu faţa în sânge, întinzând o mână rugătoare.

— Nu, opreşte, ai milă.

— De acord, spuse Fallon. Răspunde, atunci. Ce se petrece aici?

— Trebuie să distrugă tot.

— Din ordinul cui?

Daniel ezită şi Fallon îl făcu să cadă cu o piedică.

— Din ordinul cui?

— Jack Meehan, bâigui Daniel.

Fallon îl ridică şi-l împinse.

— Data viitoare, vei primi un glonte în genunchi. Acum cară-te.

Daniel se întoarse şi fugi clătinându-se.

La prima îmbulzeală zgomotoasă, părintele Da Costa înţelese primejdia. În timp ce înainta, un banc fu răsturnat, apoi un altul. Mâini se năpustiră asupra lui, care îl trăgeau de sutană. O auzi pe Anna strigând de spaimă şi, întorcându-se, îl văzu pe O'Hara în spatele ei, înlănţuindu-i talia.

— Şi acum, draga mea, un sărut drăguţ, ceru el. Ea se zbătea, cuprinsă de panică, cu mâinile întinse orbeşte, şi căzu peste masă, care se prăbuşi, vărsând supa pe lespede, într-o zarvă de vase sparte.

Când părintele Da Costa vru să meargă spre ea, O'Hara izbucni în râs.

— Oh! Iată ce ai făcut!

O voce calmă, venind de la uşă, contrastă atunci cu zgomotul.

— Mickeen O'Hara. Pe tine te văd într-adevăr?

Se aşternu un moment de linişte. Toată lumea aşteptă. O'Hara se întoarse, cu o expresie de neîncredere totală, care părea să spună că asta nu putea să se întâmple. Ea fu imediat înlocuită cu o alta, făcută din respect şi frică.

— Dumnezeule, şopti el. Tu eşti, Martin?

Fallon merse spre el, cu mâinile în buzunare şi toată lumea îşi reţinu respiraţia.

— Spune-le sa pună totul în ordine şi să cureţe, Mick, ca un băiat bun ce eşti, şi du-te să mă aştepţi afară.

O'Hara îl ascultă fără nicio ezitare. Ceilalţi începură imediat să reaşeze mesele şi băncile şi unul dintre ei se duse să caute o găleată şi o cârpă ca să spele dalele.

Părintele Da Costa o încuraja pe Anna. Fallon se apropie de ei.

— Îmi pare rău pentru această violenţă, părinte. Asta nu se va mai întâmpla.

— Meehan? întrebă Da Costa.

— Da. Vă aşteptaţi la un atac de felul acesta?

— El a venit să mă vadă, în seara asta. Mărturisesc că nu ne-am înţeles prea bine... Irlandezul ăsta înalt, vă cunoaşte?

— Micul prieten din lumea întreagă, asta sunt eu, răspunde Fallon cu un zâmbet. Noapte bună.

El reveni la uşă. Părintele Da Costa îl ajunse din urmă, când el deschise uşa şi-i puse o mână pe braţ.

— Trebuie să discutăm, Fallon. Mi-o datoraţi.

— Foarte bine. Când?

— Voi fi ocupat dimineaţa, dar mâine nu am confesiuni la ora prânzului. Vreţi să veniţi la ora unu? La prezbiteriu?

— Voi fi acolo.

Fallon ieşi şi merse să-l întâlnească pe O'Hara care-l aştepta nervos sub lampadar.

— Jur în faţa lui Dumnezeu, dacă aş fi ştiut că erai amestecat în toată această afacere, nu aş fi atins-o cu niciun pai. Te credeam mort, de mult timp. Toţi o credeam.

— E în regulă, spuse Fallon. Cât îţi plăteşte Meehan?

— Douăzeci şi cinci de lire. Cincizeci dacă preotul avea un braţ rupt.

— Cât înainte?

— Nicio copeică.

Fallon îşi deschise portofelul, luă două bancnote de câte zece lire şi i le dădu.

— Cheltuieli de călătorie, în amintirea bătrânelor vremuri bune. Am impresia că nu va fi foarte bine pentru tine, pe aici, când Jack Meehan va afla că ai lăsat-o baltă.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Martin, voi pleca la drum chiar din seara asta, promise O'Hara, şi apoi ezită. Te frământă încă, Martin, ceea ce s-a întâmplat în biserică?

— În fiecare minut din fiecare oră, din fiecare zi, din viaţa mea, răspunse Fallon cu o certitudine profundă înainte să se întoarcă şi să se piardă pe o stradă transversală.

De la adăpostul din pragul uşii, Da Costa îl văzu pe O'Hara traversând drumul. Se îndrepta spre crâşma din colţ. Preotul îl urmă acolo.

Barul era calm şi era bine că O'Hara îl alesese. Era încă puternic zdruncinat şi comandă un whisky dublu pe care-l înghiţi dintr-o înghiţitură. Când ceru un al doilea, uşa se deschise şi părintele Da Costa intră.

O'Hara încercă să se laude.

— Iată-vă, părinte! Beţi un pahar cu mine?

— Aş prefera să beau cu dracul!

Da Costa îl trase spre o masă din fund, îl împinse acolo şi se aşeză în faţa lui.

— Unde l-aţi cunoscut pe Fallon? întrebă el. Înainte de seara asta, vreau să spun.

O'Hara îl privi cu gura căscată, cu paharul la jumătatea drumului spre buze.

— Fallon? Nu-l cunosc pe Fallon.

— Martin Fallon, imbecilule! Nu v-am văzut discutând amândoi, în faţa bisericii?

— Ah, vreţi să spuneţi Martin! Fallon? Aşa se numeşte acum?

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre el?

— De ce v-aş spune ceva?

— Pentru că altfel telefonez la poliţie şi fac plângere împotriva dumneavoastră. Inspectorul şef Miller îmi este prieten. Va fi încântat să-mi facă acest serviciu, sunt sigur.

— De acord, părinte, puteţi să vă sunaţi câinii.

O'Hara, îmblânzit de două pahare mari de whisky, merse să caute un al treilea la tejghea şi se întoarse să se aşeze pe scaun.

— De ce vreţi să ştiţi? E important să aflaţi?

— Pentru mine, da. Martin Fallon, cum îl numiţi, este probabil cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut în viaţa mea. Un erou.

— Pentru cine?

— Pentru poporul irlandez.

— Ah, înţeleg. Ei bine, nu-i vreau niciun rău, pot să vă asigur,

— Îmi daţi cuvântul dumneavoastră de onoare?

— Bineînţeles

— Bine. Dar nu vă voi spune numele lui, cel adevărat. De altfel, asta nu are nicio importanţă. Era locotenent

provizoriu în IRA. Îl numeau Călăul, la Derry. N-am văzut niciodată pe nimeni ca el cu o armă în mână. L-ar fi ucis şi pe papă dacă ar fi crezut că asta făcea să progreseze cauza. Şi aici! spuse O'Hara atingându-şi capul. Ieşit de la universitate, domnule părinte, vă daţi seama? Trinity Gollege, nu altceva. Erau zile când îţi vorbea despre toate astea. Despre poezie, despre cărţi, acest gen de lucruri. Şi cânta la pian ca un înger...

O'Hara ezită, jucându-se cu o ţigară, cu privirea întunecată pierdută în trecut.

— Şi apoi au fost celelalte momente.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ei bine, el se schimbase complet. Se închise total în el însuşi. Fără emoţii, fără reacţii. Nimic. Frig şi întuneric... Când era astfel, provoca o frică cumplită la toată lumea, eu am înţeles, v-o jur.

El se cutremură şi-şi potrivi ţigara în colţul gurii.

— Aţi fost mult timp cu el?

— Nu prea. Ei nu au avut niciodată încredere în mine. Eu sunt protestant, înţelegeţi, aşa că m-am retras.

— Şi Fallon?

— El a pregătit o capcană pentru un blindat Saracen, undeva în Armagh. A minat şoseaua. Cineva s-a înşelat eu privire la oră. În locul blindatului, a fost un autocar şcolar cu vreo zece copii la bord. Cinci au fost ucişi, ceilalţi au rămas infirmi. Ştiţi ce înseamnă asta. Asta l-a terminat pe Martin. Cred că a trecut o bucată bună de timp de când se nelinişteşte de întorsătura pe care au luat-o evenimentele.

Toate acele masacre şi toate celelalte. Afacerea cu autocarul, asta a fost picătura care a umplut paharul.

— Înţeleg, spuse Da Costa fără ironie.

— Îl credeam mort. După ultimele noutăţi, IRA avea un pluton de execuţie în căutarea lui. Eu, nu contez, nimănui nu-i pasă de mine, dar cu un tip ca Martin e altceva. El ştie prea multe. Pentru un bărbat ca el, nu există decât un mijloc de a se retrage din mişcare şi ăsta e într-un sicriu. Haideţi, domnule părinte, vă voi părăsi, acum, spuse el ridicându-se, cu faţa congestionată. Oraşul acesta şi cu mine, noi ne despărţim.

Părintele Da Costa îl urmă la uşă. Ieşind în ploaie, O'Hara îşi încheie bluzonul şi întrebă vesel:

— Vi s-a întâmplat să vă întrebaţi cu ce rimează asta? Viaţa, vreau să spun.

— Adesea, răspunse preotul.

— Asta e, adevărat, cel puţin. Pe mai târziu în infern, domnule părinte!

Plecă fluierând uşor şi Da Costa se întoarse în biserica lui. Când coborî în criptă, totul fusese pus în ordine. Bărbaţii plecaseră şi Anna aştepta cu răbdare, pe una din bănci.

— Îmi pare rău că a trebuit să te las singură, spuse el, dar am vrut să vorbesc cu bărbatul care-l cunoaşte pe Fallon. Cel care a declanşat totul. Era la cârciuma din colţ.

— Ce aţi aflat?

El ezită, apoi îi spuse. Când termină, ea avea o expresie dureroasă. Ea murmură:

— El nu este deci ceea ce părea a fi la o primă vedere.

— L-a ucis pe Krasko, îi aminti părintele. L-a omorât, cu sânge rece. Nu e nimic fantezist în asta.

— Aveţi dreptate, bineînţeles, spuse ea luându-şi paltonul pe pipăite înainte de a se ridica. Ce veţi face acum?

— Ce naiba vrei să fac? exclamă el aproape cu mânie. Să-i salvez sufletul?

— E o idee.

Ea îşi strecură o mână sub braţul lui şi ieşiră împreună.

În spatele instituţiei lui Meehan, în Paul's Square, era un antrepozit vechi, şi o scară exterioară de incendiu permitea accesul uşor pe acoperişul plat.

Fallon, chircit în spatele unui perete scund, îşi înşuruba amortizorul pe ţeava armei lui Ceska, pândind în ploaie. Cele două ferestre mansardate de la apartamentul lui Meehan nu se aflau decât la douăzeci de metri şi perdelele nu erau trase. Îl văzuse de mai multe ori pe Meehan plecând şi sosind, cu un pahar în mână. La un moment dat, Rupert i se alătură, îi puse un braţ în jurul gâtului dar fusese respins cu brutalitate.

Era un tir dificil, de la această distanţă, cu o armă de mână, dar nu era imposibil. Fallon se ghemui, ţinând Ceska cu ambele mâini, şi ţinti fereastra stângă. Meehan apăru repede şi se opri ducându-şi paharul la buze, iar Fallon trase un singur foc.

În apartament, o oglindă agăţată de perete se făcu ţăndări şi Meehan se aruncă la pământ. Rupert care privea

la televizor lungit pe canapea, se întoarse brusc. Deschise nişte ochi mari.

— Dumnezeule! Priveşte fereastra. Cineva tocmai a tras în sus!

Meehan îşi ridică ochii spre gaura mică, cu fisuri în formă de pânză de păianjen, şi-şi întoarse capul spre oglindă. Se ridică încet. Rupert se apropie de el.

— Vrei să-ţi spun ceva, răţuşca mea? devii teribil de periculos de vizitat.

Meechan îl îndepărtă cu un gest furios.

— Du-te să-mi cauţi de băut, imbecilule. Trebuie să mă gândesc.

Două minute mai târziu, telefonul sună.

Când răspunse, el auzi indicativul unei cabine publice şi apoi o voce, când moneda căzu, la celălalt capăt al firului.

— Dumneavoastră sunteţi, Meehan? Ştiţi cine e? întrebă Fallon?

— Ticălosule! bombăni Meehan. Ce cauţi?

— De data asta, nu v-am nimerit pentru că aşa am vrut. Amintiţi-vă acest lucrul şi spuneţi-le susţinătorilor dumneavoastră să nu se apropie de Saint-Nom... şi asta e valabil şi pentru dumneavoastră.

El închise şi Meehan o făcu la fel. Se întoarse, palid de furie, şi Rupert îi întinse un pahar.

— N-ai o mutră prea bună, răţuşca mea. Veşti proaste?

— Fallon, scrâşni Meehan din dinţi. Era gunoiul ăla de Fallon şi nu m-a împuşcat pentru că nu a vrut.

— Asta nu face nimic, bobocul meu. La urma urmei, mă ai întotdeauna pe mine.

— E adevărat, spuse Meehan. Uitam.

Şi-i lansă o lovitură puternică de pumn în burtă.

Era târziu, când Fallon se întoarse, mult mai târziu decât vroia el, şi nu văzu nici urmă de Jenny. Îşi scoase pantofii înainte de a urca şi merse fără zgomot pe culoar până la camera lui.

Se dezbrăcă, se culcă şi-şi aprinse o ţigară. Era obosit. Fusese o zi afurisită pentru el. Cineva bătu timid la uşă. Ea se deschise şi Jenny intră.

Ea avea o cămaşă de noapte din nylon bleu închis, cu părul strâns la ceafă, cu o panglică şi o faţă foarte curată.

— Jack Meehan a sunat la telefon, acum o jumătate de oră, spuse ea. A spus că vrea să vă vadă dimineaţă.

— A spus unde?

— Nu, doar că trebuie să vă spun că întâlnirea nu poate să fie publică şi că, deci, nu aveţi de ce să vă neliniştiţi. El va trimite o maşină la ora şapte şi jumătate.

Fallon încruntă din sprâncene.

— Puţin cam devreme pentru el, s-ar spune, nu?

— Nu ştiu... V-am aşteptat. Aţi spus ora unu. Nu aţi venit.

— Îmi cer scuze. Nu am putut face altfel, credeţi-mă.

— Vă cred, spuse ea. Sunteţi primul bărbat de mulţi ani care nu m-a tratat ca pe ceva cu care-şi răzuie pantofi.

Ea începu să plângă. Fără să spună vreun cuvânt, el dădu pătura la o parte şi întinse o mână. Ea se repezi, clătinându-se, să se strecoare lângă el.

El stinse lampa. Ea rămase lungită lângă el cu faţa pe pieptul lui, plângând în hohote. El o strânse în braţe, o mângâie pe păr şi, după câteva minute, ea adormi.

Capitolul X

DEZGROPAREA

Maşina care veni să-l caute pe Fallon a doua zi la orele şapte era o limuzină neagră de cortegiu funebru. Varley era la volan, în costum strict de culoare bleu-marine şi şapcă de şofer. Nu era nimeni, altcineva în maşină.

Fallon urcă în spate şi închise portieră. Se aplecă să deschidă geamul de despărţire.

— E bine, spuse el când Varley demară. Unde mergem?

— La cimitirul catolic.

Fallon, care-şi aprindea prima ţigară din ziua aceea, tresări şi Varley se grăbi să adauge cu o voce liniştitoare:

— Nu aveţi de ce se vă neliniştiţi, domnule Fallon. Chiar deloc. Domnul Meehan are doar o dezgropare, în dimineaţa asta.

— O dezgropare?

— Ah da. Nu are prea des şi domnului Meehan îi place mult să se ocupe personal de aceste lucruri. Este foarte conştiincios în munca lui.

— O cred cu uşurinţă. Ce are special acel caz?

—Nu mare lucru. El s-a gândit că veţi găsi asta interesant. Tipul pe care-l dezgroapă e un neamţ. Mort de aproximativ optsprezece luni. Soţia lui nu avea în acea vreme mijloacele necesare ca să-l ducă în Germania, dar acum ea are o mică moştenire şi vrea să-l înmormânteze la Hamburg... Ah, domnule Fallon, pompele funebre, sunt o meserie fascinantă. Întotdeauna se petrece ceva nou.

— Nu mă îndoiesc, spuse Fallon.

Zece minute mai târziu, sosiră la cimitir şi Varley intră acolo, apoi urcă aleea, trecând prin faţa capelei şi a pavilionului paznicului şef. Apoi merse pe o cărare îngustă.

Mormântul în cauză era în vârful unei movile, protejat de o placă. Cel puţin vreo douăsprezece persoane îl înconjurau şi erau de asemenea un camion şi două maşini. Meechan, lângă una din ele, vorbea cu un bărbat cu păr grizonant şi cizme de cauciuc. Meehan avea pe cap a pălărie neagră cu boruri întoarse şi era îmbrăcat cu obişnuitul lui pardesiu; Donner îl adăpostea sub o umbrelă.

Când Fallon coborî şi merse spre ei prin ploaie, Meehan se întoarse şi-i surâse.

— Ah, iată-vă. Vi-l prezint pe domnul Adams, inspector la sănătatea publică. Domnul Fallon este unul din colaboratorii mei.

Adam îi strânse mâna lui Fallon şi-i spuse lui Meehan:

— Vreau să văd unde sunt, domnule Meehan.

Se îndepărtă. Fallon întrebă:

— Ei, ce joc jucăm acum?

— Niciun joc. Este strict profesional şi apoi am funeralii, aşa că sunt ocupat toată dimineaţa, dar cred că trebuie să avem o conversaţie. Am putea face acest lucru în maşină, pe drum. Pentru moment rămâneţi lângă mine şi faceţi să pară că sunteţi de-al casei. Este o afacere foarte personală. Paznicul şef al cimitirului nu ar fi mulţumit să afle că o persoană din exterior s-a strecurat aici.

El înaintă spre mormânt, Donner ţinându-i umbrela şi Fallon urmându-i. Mirosul era infect, nu mai simţise niciodată nimic atât de înfiorător, când se aplecă peste mormântul deschis, văzu că acolo fusese presărat cu var.

— Sunt cincizeci de centimetri de apă acolo înăuntru, domnule Meehan, spuse inspectorul de la Sănătatea publică. Fără drenaj. Prea mult lut. Ceea ce vrea să însemne că sicriul e într-o stare jalnică. Resturi, probabil.

— Asta se întâmplă. Mai bine să-l avem pe celălalt gata pregătit.

Meehan făcu, un semn din cap şi doi din groparii care aşteptau ridicară un sicriu mare din stejar, din spatele camionului, şi-l aşezară lângă groapă. Când îl deschiseră, Fallon văzu că era dublat cu zinc.

— Vechiul sicriu va cădea înăuntru şi vom închide capacul, explică Meehan. E foarte simplu. Capacul trebuie să fie sudat, înregistrează bine, în prezenţa inspectorului de la Sănătatea publică. Asta e legea dacă vrem să tranzităm un cadavru în avion, dintr-o ţară în alta.

Fu atunci o agitaţie bruscă şi, întorcându-se, ei văzură şase bărbaţi grupaţi în jurul mormântului de unde se ridica sicriul. Chingi fuseseră trecute sub el ca să împiedice în măsura în care ar fi posibil, dezintegrarea lui totală, dar atunci când sicriul fu scos, o scândură căzu şi două picioare putrezite apărură, fără degetele lor.

Mirosul se înteţi în timp ce vreo şase gropari nefericiţi se îndreptară spre noul sicriu depunându-l de bine de rău, pe cel vechi. Meehan părea extrem de satisfăcut de toată afacerea şi se apropie ordonând:

— Atenţie, acolo! încet! Foarte puţin spre stânga... Aşa. Iată.

Vechiul sicriu căzu în cel nou, iar capacul fu lăsat în jos. El se întoarse triumfător spre Fallon.

— V-am spus că e foarte simplu, nu-i aşa? Acum, să ne grăbim. Am o incinerare la orele nouă şi jumătate.

Groparii fuseseră tare agitaţi. Unul din ei îşi aprinse o ţigară, cu mâini tremurătoare, şi-i spuse lui Fallon cu un accent de Dublin:

— E adevărat că-l vor transporta cu avionul în Germania, după-amiază?

— S-ar părea că da.

Bătrânul se strâmbă.

— E sigur că pilotul îşi va lăsa nasul în jos peste geam.

Ceea ce-l făcu pe Fallon măcar să râdă.

La întoarcere, Donner luă volanul şi Fallon şi Meehan se aşeză în spate. Meehan deschise un compartiment, în jumătatea inferioară a peretelui de separare, şi luă de

acolo un termos şi o sticlă umplută pe jumătate cu coniac. Umplu pe jumătate o ceaşcă cu cafea şi adăugă coniac până sus.

— Ieri seară, spuse el aşezându-se comod pe banchetă, a fost foarte stupid. Deloc ceea ce aş numi un gest amical. Ce ţi-a venit să faci asa ceva?

— Aţi promis că-l veţi lăsa pe preot în pace şi apoi l-aţi trimis pe O'Hara la criptă ca să distrugă totul. Noroc că am sosit acolo în acel moment. O'Hara, el şi cu mine suntem camarazi vechi într-un fel. De fapt, el s-a retras. Nu-l veţi mai revedea în acest loc.

— N-ai stat degeaba...

Meehan adăugă o nouă doză de coniac la cafea.

— Trebuie să mărturisesc că părintele Da Costa m-a enervat puţin. N-a fost foarte amabil când i-am vorbit ieri seară, atunci când m-am oferit doar să-l ajut să strângă fonduri ca să-şi repare ruina de biserică.

— Şi credeţi că va accepta? exclamă Fallon într-o izbucnire de râs. E o glumă!

Meehan ridică din umeri:

— Ceea ce nu opreşte ca acest glonte să fie o acţiune neprietenoasă.

— Exact cum Billy a făcut-o pe spectatorul la Jenny Fox acasă, i-o întoarse Fallon. Când vă veţi decide să faceţi ceva pentru această larvă? Nu poate ieşi fără paznic.

Faţa lui Meehan se întunecă.

— E fratele meu! Are defecte dar cine nu are? Oricine îi face rău îmi face şi mie rău.

Fallon îşi aprinse o ţigară şi Meehan îi zâmbi larg.

— De fapt, tu nu mă cunoşti, Fallon. Cealaltă latură a mea vreau să spun. Pompele funebre.

— O luaţi în serios.

Era o afirmaţie, nu o întrebare, şi Meehan clătină din cap.

— Trebuie să avem respect faţă de moarte. E o meserie serioasă. Prea mulţi oameni o iau peste picior, în zilele noastre. Mie îmi place ca totul să fie făcut bine, aşa cum trebuie.

— Mă îndoiesc.

— Pentru asta m-am gândit că ar fi o idee bună să ne vedem amândoi aşa, în dimineaţa asta... că asta te-ar interesa. Cine ştie, ai putea chiar să ai un viitor în profesie?

El puse o mână pe genunchiul lui Fallon, care se îndepărtă, dar el nu se supără deloc.

— În fine pe scurt, te vom face să începi cu o incinerare bună. Vom vedea ce crezi despre asta.

Îşi mai turnă puţină cafea, o întări cu coniac şi se rezemă scoţând un suspin de satisfacţie.

Crematoriul se numea Pine Trees şi când maşina trecu poarta, Fallon fu uimit să vadă numele lui Meehan, la loc de cinste, printre cei şase directori afişaţi pe un panou.

— Eu am cincizeci şi o cotă parte de unu la sută, spuse Meehan. Este crematoriul cel mai modern din nordul Angliei. Să vezi grădinile, primăvara şi vara! Asta ne costă

pielea de pe noi, dar valorează întreprinderea. Aici vin de peste tot.

Pavilionul paznicului şef era chiar lângă poartă. Ei trecură pe lângă el şi ajunseră în faţa unei construcţii minunate cu coloane. Meehan bătu în geamul de separare şi Donner se opri. Meehan lăsă geamul în jos.

— Asta e ceea ce numim columbar, explică el. Sunt oameni cărora le place să păstreze rămăşiţele pământeşti într-o urnă şi să le expună. Sunt nişe în perete, pline marea majoritate dintre ele. Noi încercăm să descurajăm această practică.

— Şi ce recomandaţi? întrebă Fallon cu o voce ironică.

— Împrăştierea, răspunse serios Meehan. Împrăştierea cenuşei în iarbă, pătrunderea ei în sol. Noi venim din pământ, acolo ne întoarcem. Îţi voi arăta, dacă vrei, după funeralii.

Fallon nu găsi absolut nimic de răspuns. Acest bărbat o lua aproape în serios. Era într-adevăr de necrezut. El se aşeză comod în colţul lui si aşteptă desfăşurarea evenimentelor.

Capela şi crematoriul erau în centrul imobilului şi la mai multe sute de metri de poarta principală, asta din motive evidente. Mai multe maşini erau deja parcate în faţă şi un dric aştepta, cu un sicriu în spate şi Bonati la volan.

— În general noi facem ca dricul să sosească înainte, dacă familia este de acord. Nu mai putem avea cortegiu

funebru care să meargă după sicriu, astăzi. Cu această circulaţie, nu e posibil să rămânem grupaţi.

Câteva momente mai târziu, o limuzină urcă pe alee, urmată de altele trei. Billy era aşezat lângă şofer, în prima. Meehan coborî din maşină şi înaintă, cu pălăria în mână ca să salute familia.

Acesta fu un moment venerabil şi Fallon îl contemplă cu admiraţie, Meehan trecea de la un grup la altul, cu faţa îndurerată, cu o înfăţişare serioasă. Era deosebit mai ales cu bătrânele doamne.

Sicriul fu transportat în capelă şi familia îl urmă. Meehan veni să-l caute pe Fallon.

— Hai. Mai bine să vezi totul.

Slujba fu penibil de scurtă, aproape la fel de sintetică ca şi muzica religioasă înregistrată cu corul ei divin în surdină. Fallon fu uşurat când afacerea se termină; perdele trase printr-un sistem automat ascunseră atunci sicriul.

— Îl trag în sala funerară pe o curea de transmisie, şopti Meehan. Te voi duce acolo prin spate, după ce vor pleca.

El execută un număr nou cu familia când toată lumea ieşi. O lovitură de consolare pe spate, mâna unei doamne bătrâne ţinută o clipă, asta era de ajuns dar era admirabil. În fine, reuşiră să o şteargă şi-i făcu semn lui Fallon. Înconjurară clădirea şi el deschise o uşă, prin spate. Intrară amândoi.

Erau acolo patru cuptoare cilindrice enorme. Două huruiau furioase, al treilea era liniştit şi un bărbat în bluză albă îl răzuia pe al patrulea. Meehan îl salută simplu.

— Arthur ne e de ajuns, aici. Totul este în întregime automat. Vino, vreau să-ţi arăt.

Sicriul pe care Fallon l-a văzut în capelă aştepta pe un cărucior.

— Uşi cauciucate în perete, explică Meehan. El trece direct prin ele pe nişte rulouri şi ajunge pe cărucior.

Îl împinse spre crematoriul rece şi deschise uşa. Sicriul avea exact înălţimea cerută şi el alunecă uşor pe rulouri. El închise uşa şi coborî maneta roşie. Imediat, un vuiet se făcu auzit şi printr-o ferestruică din sticlă, Fallon văzu flăcările ce izbucniră în interior.

— Asta e tot ce trebuie, spuse Meehan. Aceste cuptoare funcţionează prin radiaţie calorică şi sunt foarte eficace, ultimul strigăt. O oră în total, de la început până la sfârşit şi nu e nevoie de încălzire prealabilă. Chiar de când ajung la mii de grade, sicriul arde ca o torţă.

Fallon privi prin geam si văzu într-adevăr sicriul luând foc dintr-o dată. El zări un cap cu părul în flăcări, şi se întoarse rapid.

Meehan merse la cuptorul unde Arthur îşi mânuia aşa de viguros grebla.

— Vino să vezi asta. Iată ce rămâne din tine.

Tot ce rămânea, era un schelet calcinat în bucăţi.

Când Arthur îl împinse cu grebla, osemintele se zdrobiră şi bucăţile căzură printr-un grătar într-o cutie

mare din fier alb, dedesubt, care conţinea deja o mare cantitate de cenuşă.

Meehan o trase, o ridică şi o duse la un aparat, pe o masă lângă perete.

— Acesta este pulverizatorul, explică golind cutia înăuntru. Priveşte cu atenţie. Două minute, atât.

El apăsa pe un buton şi aparatul se puse în funcţiune cu un zgomot oribil de scârţâit. Când Meehan fu mulţumit, el opri motorul şi deşurubă o urnă din metal, dedesubt, pe care i-o arătă lui Fallon. Ea era plină pe trei sferturi cu cenuşă fină.

— Vei observa că e deja o etichetă pe urnă. Este foarte important. Noi facem totul după un sistem de notaţie. Nu există nicio posibilitate de greşeală, spuse Meehan deschizând un sertar într-un birou, lângă el, de unde luă un cartonaş alb cu margini negre. Şi familia primeşte unul din aceste cartonaşe cu numărul de la lotul de pământ. Este ceea ce noi numim un cartonaş «Odihnească-se în pace». Acum, vino, îţi voi arăta procedura finală.

Ploua încă atunci când ei merseră pe aleea din spatele clădirii, între două şiruri de chiparoşi. Ajunseră pe o pajişte întinsă, presărată cu garduri mici de merişori. Potecile erau mărginite de tăbliţe numerotate.

Un grădinar prăşea o parte din grădina înflorită, cu o roabă lângă el. Meehan îl strigă.

— Încă ceva treabă, Fred. Ai face bine să notezi în cărticica ta neagră.

Grădinarul îşi scoase din buzunar un carnet unde notă indicaţiile înscrise pe eticheta urnei.

— Numărul cinci sute treizeci şi şapte, domnule Meehan, anunţă el când termină.

— Foarte bine, Fred, ocupă-te de asta.

Grădinarul înaintă spre tăbliţa ce conţinea numărul bun şi împrăştia cenuşa pe iarba umedă. Apoi luă o mătură din rămurele ca să o facă să pătrundă în pământ prin frecare.

— Şi iată, îi spuse Meehan lui Fallon. Asta e toată povestea. Colb, te transformi în pulbere. Un cartonaş «Odihnească-se în pace» cu numărul respectiv, e tot ce rămâne.

Se întoarseră spre capelă.

— Mie, reluă Meehan, mi-ar plăcea mai mult să fiu înmormântat. E mai convenabil, dar trebuie să le dai oamenilor ceea ce vor.

Făcură un ocol şi, în faţa capelei, îi găsiră pe Donner şi Varley care tocmai sosiseră cu cealaltă limuzină. Billy şi Bonati plecaseră. Directorul crematoriului apăra – vroia să-i spună ceva lui Meehan – şi Fallon rămase singur un moment.

Avea încă în nas duhoarea de la mormântul deschis. Chiar în interiorul porţii de la capelă erau nişte toalete şi el merse să se spele pe faţă şi pe mâini cu apă rece.

Unul din ochiurile de geam al micii ferestre de sub chiuvetă era spart şi ploaia pătrundea pe acolo. El rămase acolo câteva momente, dintr-o dată deprimat. Mormântul

deschis, picioarele fără degete ieşind din acel sicriu putrezit fuseseră un început de zi afurisit, şi acum asta... dintr-un bărbat rămâneau atât de puţine lucruri, la sfârşit. Un pumn de cenuşă.

Când ieşi de acolo, Meehan îl aştepta.

— Ei bine iată, spuse el. Vrei să vezi un altul?

— Nu şi dacă pot să-l evit!

Asta îl făcu pe Meehan să râdă.

— Mai am încă doi, în dimineaţa asta, dar asta nu face nimic. Varley te va conduce înapoi, la Jenny acasă. Nu merită să ieşi afară pe o asemenea vreme, numai dacă eşti obligat să o faci. Dacă aş fi în locul tău, aş rămâne la adăpost. Ţi-o jur, ar putea fi interesant. E jocul lui Dumnezeu, Jenny a noastră, când începe, o treabă...

— Ştiu. Mi-aţi spus-o deja.

Fallon urcă în spatele limuzinei şi Varley demară, în loc să treacă prin poarta principală, el merse pe o alee cu puţin mai lată pentru o maşină şi întoarse la dreapta pe sub copaci.

— Sper că asta nu vă incomodează, domnule Fallon, dar pe aici câştigăm trei kilometri.

Ajunseră în faţa unui grilaj cu şase bare. El coborî, merse să deschidă, trecu şi ieşi din nou ca să închidă grilajul. Drumul era la cincizeci de metri, la capătul unei alei.

În timp ce mergeau spre centrul oraşului, Fallon îi spuse:

— Poţi să mă laşi unde vrei, Charlie.

— Dar nu puteţi face asta, domnule Fallon! Ştiţi bine că nu puteţi, gemu Varley. L-aţi auzit pe domnul Meehan. Trebuie să vă duc acasă la Jenny.

— Ei bine, spune-i domnul Meehan, cu complimentele mele, că prefer să fac altceva.

Ei mergeau acum pe Rockingham Street, şi când ajunseră la înălţimea bisericii Saint-Nom, Fallon, se aplecă brusc spre spătarul scaunului din faţă şi întrerupse contactul. Atunci când maşina încetini şi se opri, el sări jos şi traversă şoseaua. Varley îl privi cum intră prin mica uşă laterală, în biserică, apoi demară rapid ca să se ducă să dea raportul.

Capitolul XI

EVANGHELIA DUPĂ FALLON

Canonicul O'Halloran, administratorul catedralei, era la fereastra cabinetului său de lucru, când Miller şi Fitzgerald fură prezentaţi. El se întoarse ca să-i primească şi merse spre biroul lui sprijinindu-se cu toată greutatea pe un baston, târându-şi piciorul stâng.

— Bună ziua, domnilor, dar e oare o zi bună? Uneori am impresia că ploaia nu va înceta niciodată.

Avea un accent din Belfast şi-i plăcu imediat lui Miller pentru singurul motiv că, în ciuda părului alb, el îi dădea impresia că altădată a fost un bun boxer la categoria grea, şi că nasul îi fusese spart în două locuri.

— Sunt inspectorul şef Miller, monseniore. Cred că-l cunoaşteţi pe inspectorul Fitzgerald.

— Desigur. Unul din cavalerii noştri fideli din Saint-Columba. Episcopul este plecat la Roma, aşa că va trebui să vă mulţumiţi cu mine.

— Aţi primit scrisoarea mea, monseniore?

— Da, mi-a fost înmânată personal ieri seară.

— M-am gândit că asta ne-ar face să câştigăm timp, spuse Miller şi ezită un moment înainte de a adăuga: Am cerut ca preotul Da Costa să fie prezent.

— El aşteaptă în camera alăturată, răspunse canonicul umplându-şi metodic cupa. Am preferat să aud mai întâi zeea ce acuzarea are de spus.

— Aţi citit scrisoarea mea. Totul este explicat acolo.

— Dar ce aşteptaţi dumneavoastră de la mine?

— Să-l faceţi pe părintele Da Costa să fie înţelegător. El trebuie să ne ajute în această afacere. Trebuie să-l identifice pe acel bărbat.

— Dacă presupunerea dumneavoastră este exactă, nici Sfântul nostru Papă nu ar putea s-o facă, domnule inspector şef, declară calm Mgr O'Halloran. Secretul spovedaniei este absolut.

— Într-un caz ca acesta? exclamă Miller cu mânie. E ridicol şi dumneavoastră o ştiţi foarte bine!

Inspectorul Fitzgerald încercă să-l calmeze punându-i o mână pe braţ dar canonicul nu era pentru nimic în lume tulburat.

— Pentru un protestant sau evreu, sau chiar pentru oricine care este în afara religiei catolice, doar ideea de spovedanie trebuie să pară absurdă. Un anacronism care nu are niciun loc în lumea modernă. Sunteţi de acord, inspectore?

— Ţinând cont de situaţia actuală, trebuie să spun că sunt de acord.

— Biserica a crezut întotdeauna că spovedania este bună pentru suflet. Păcatul este o povară teribilă şi datorită spovedaniei personale au posibilitatea să se uşureze de această greutate şi să o pornească pe un drum bun.

Miller se agită cu nerăbdare, dar O'Halloran continuă să vorbească cu aceeaşi voce calmă. Era extrem de convingător.

— Pentru ca spovedania să fie o terapie bună, ea trebuie să fie spusă cuiva şi aici preotul intră în scenă. Doar că intermediar al lui Dumnezeu, bineînţeles, şi nu putem aştepta ca persoanele să se elibereze decât dacă ele ştiu că mărturisirea lor va rămâne strict confidenţială şi că nu va fi destăinuită în niciun caz.

— Dar noi vorbim de o crimă, monseniore! De o crimă şi de o corupţie care v-ar îngrozi.

— Mă îndoiesc, spuse canonicul cu un râs uşor şi îşi apropie un alt chibrit de pipă. E ciudat dar dacă majoritatea oamenilor îşi imaginează că preoţii sunt într-un fel departe de lumea reală, eu sunt confruntat cu mai multe acte criminale umane într-o săptămână decât omul de mijloc într-o viaţă întreagă.

— Foarte interesant, bombăni Miller, dar eu nu văd legătura.

— Foarte bine, inspectore. Atunci gândiţi-vă la aceasta. În timpul celui de-al doilea război mondial, eram într-un lagăr german de prizonieri unde planurile de evadare

erau mereu zădărnicite pentru că cineva informa autorităţile nemţeşti de toate proiectele...

El se ridică din fotoliu şi merse cu greutate la fereastră.

— Ştiam cine era, o ştiam de multe luni. Bărbatul respectiv mi-o spuse la spovedanie.

— Şi n-aţi făcut nimic? exclamă Miller, sincer şocat.

— Oh, am încercat să-l sfătuiesc în particular, dar n-am putut să fac nimic în plus. N-aveam nicio posibilitate să-i fac pe ceilalţi să afle, nici chiar prin aluzie, ceea ce se petrecea, credeţi că e uşor să duci o astfel de povară, inspectore? Vreau să vă mărturisesc ceva. Nicio săptămână nu trece fără ca cineva să nu-mi spună ceva care să nu cadă sub lovitura legii.

Miller se ridică.

— Atunci nu puteţi să ne ajutaţi?

— Nu am spus asta. Îi voi vorbi. Voi asculta ce are el de spus. Vreţi să aşteptaţi în camera alăturată, timp de câteva minute?

— Bineînţeles, dar am dori să-l revedem în prezenţa dumneavoastră, înainte de a pleca.

— Cum doriţi.

Ei ieşiră şi Mgr O'Halloran apăsă pe butonul de la interfon.

— Sunt gata să-l primesc pe părintele Da Costa, acum.

Era o treabă murdară şi el se simţea curios de deprimat, într-un fel special. Admira grădina în ploaie întrebându-se ce i-ar putea spune lui Da Costa. Uşa se deschise în spatele lui. El se întoarse încet.

— Ah, Michael, ce naiba să fac cu dumneavoastră?

— Îmi pare rău, monseniore, dar această situaţie nu este din pricina mea.

— Ele nu sunt niciodată murmură conanicul întorcându-se să se aşeze. Este adevărat, ceea ce presupun ei? Această afacere are vreo legătură cu confesiunea?

— Da, spuse simplu părintele Da Costa.

— O credeam bine. Inspectorul are dreptate, bineînţeles. După cum spune în scrisoarea lui, este singura explicaţie verosimilă, spuse O'Halloran cu un oftat adânc. Cred că are intenţia să meargă până la capăt. Sunteţi pregătit pentru aceasta?

— Desigur, monseniore.

— Atunci mai bine să terminăm, declară canonicul şi apăsă din nou pe buton. Poftiţi-l pe inspectorul şef şi inspectorul Fitzgerald... Această afacere nu duce lipsă de un oarecare umor negru, o admiteţi.

— Adevărat monseniore?

— Bineînţeles, să vedem. Aţi fost trimis la Saint-Nom printr-o măsură disciplinară, nu-i aşa? Ca să învăţaţi ce-i umilinţa şi iată-vă cufundat până-n gât în scandal! Văd de aici expresia episcopului!

Uşa se deschise şi Miller şi Fitzgerald reapărură. Miller îl salută din cap pe părintele Da Costa.

— Bună ziua, părinte.

Mgr O'Halloran se sculă în picioare, conştient că situaţia o cerea, într-un fel.

— Am discutat problema cu părintele Da Costa, domnule inspector şef. Ca să vorbesc de-a dreptul, mi se pare că nu pot să fac mare lucru.

— Înţeleg... Domnul preot, v-o cer încă o dată, pentru ultima dată. Sunteţi gata să ne ajutaţi?

— Îmi pare rău, inspectore, răspunse Da Costa.

— Şi mie, părinte, spuse Miller cu o voce rece şi stăpânită. Am discutat situaţia cu superiorul meu şi iată ce am hotărât. Un raport asupra acestei afaceri şi asupra rolului pe care dumneavoastră îl jucaţi va fi înmânat astăzi procurorului general, ca el să ia măsurile pe care le crede de cuviinţă.

— Şi ce credeţi că vă va aduce asta? întrebă Mgr O'Halloran.

— Eu cred că sunt şanse mari ca el să-mi dea un mandat de arestare împotriva părintelui Da Costa, pentru complicitate şi tăinuire a răufăcătorului.

Faţa canonicului se întunecă dar el dădu lent din cap.

— Vă pierdeţi vremea, inspectore. Nu se va accepta. Niciodată nu se va acorda un astfel de mandat.

— Vom vedea, monseniore.

Miller se întoarse şi ieşi, urmat de Fitzgerald.

Mgr. O'Halloran oftă adânc şi se aşeză din nou.

— Şi iată. Acum aşteptăm.

— Îmi pare rău, monseniore.

— Ştiu, Michael, ştiu. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră? Orice?

— Vreţi să-mi ascultaţi spovedania, monseniore?

— Bineînţeles.

Părintele Da Costa înconjură biroul şi îngenunche.

Când Fallon intră în biserică, Anna cânta la orgă. Nu era decât un exerciţiu, o repetiţie. Imnuri religioase, în mare, nimic complicat. El se aşeză în primul rând ca să asculte şi după câteva minute ea se opri brusc.

El urcă treptele în strana corului.

— Blestemul vieţii organistului unei biserici, spuse el. Imnurile religioase.

Ea se întoarse spre el.

— Aţi ajuns înainte. Unchiul Michael a spus la ora unu.

— N-aveam nimic altceva de făcut.

— Vreţi să cântaţi? îi propuse ea ridicându-se.

— Pentru moment nu.

— Bine. Atunci puteţi să mă luaţi să facem o plimbare. Am nevoie să iau puţin aer.

Trenciul Annei era în sacristie. El o ajută să-l îmbrace. Ploua cu găleata când ieşiră afară, dar ea nu păru să se sinchisească de asta.

— Unde vreţi să mergeţi? o întrebă el.

— Aici, e foarte bine. Îmi plac cimitirele. Le găsesc foarte odihnitoare.

Ea îi luă braţul şi ei merseră pe aleea printre vechile monumente victoriene şi pietre funerare. Vântul gonea frunzele pe morminte şi ele păreau nişte mici animale vii alergând pe drum, în faţa lor.

Se opriră lângă un vechi mausoleu din marmură, timp în care Fallon îşi aprinse o ţigară, şi exact în acel moment,

Billy Meehan şi Varley apărură prin poarta laterală. Zărindu-l imediat pe Fallon şi pe tânăra fată, ei se retraseră vioi de la vedere.

— Vezi, el e încă acolo, murmură Varly. Dumnezeu fie lăudat.

— Întoarce-te în Paul's Square şi aşteaptă-l pe Jack, ordonă Billy. Spune-i unde sunt. Voi sta la pândă aici.

Varley plecă şi Billy se strecură în cimitir, în direcţia lui Fallon şi a Annei, ascunzându-se în spatele monumentelor.

— Aş vrea să vă mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut ieri seară, spuse Anna.

— Nu aveţi pentru ce.

— Unul dintre acei bărbaţi era un prieten vechi de-al dumneavoastră. O'Hara, ăsta e numele lui?

— Nu vă înşelaţi? întrebă vioi Fallon.

— Nu cred. Unchiul meu a mers să vorbească cu el, după plecarea dumneavoastră, în cârciuma din colţul străzii. O'Hara i-a povestit multe lucruri despre dumneavoastră. Belfast, Londonderry, IRA.

— Ticălosul, bombăni cu amărăciune Fallon. A avut întotdeauna un plisc mare. Într-una din aceste zile, cineva i-l va închide o dată pentru totdeauna, dacă nu e atent.

— El nu se gândea desigur la ceva rău. Unchiul Michael a avut impresia că el are multă admiraţie pentru dumneavoastră. Se întâmplă uneori lucruri, în război, pe care nimeni nu le-a vrut.

Fallon o întrerupse cu asprime.

— Eu nu revin niciodată asupra unui lucru, în gând sau în acţiune. Asta nu serveşte la nimic, mormăi el şi-şi ridică capul în ploaie, atunci când pătrunseră pe o altă alee. Dumnezeule, asta nu se va opri niciodată? Ce lume! Nici chiar acest nenorocit de cer nu încetează să plângă!

— Judecaţi viaţa cu multă asprime, domnule Fallon.

— Spun ce gândesc şi, pentru mine, viaţa e un nume nenorocit pe care-l dăm lumii aşa cum e ea.

— Şi nu există nimic atunci? Niciun singur lucru care să fie demn de interes în lumea dumneavoastră?

— Doar dumneavoastră, murmură el.

Ei erau foarte aproape de prezbiteriu, acum, şi Billy Meehan îi observa prin binoclu din spatele unui mausoleu.

Anna se opri şi se întoarse spre Fallon.

— Ce spuneţi?

— N-aveţi nimic de făcut aici, răspunse îmbrăţişând cu un gest tot cimitirul. Acest loc aparţine morţilor şi dumneavoastră sunteţi încă în viaţă.

— Şi dumneavoastră?

O linişte lungă se aşternu, apoi el răspunse calm:

— Nu, pentru mine e diferit! Eu sunt un mort care merge. De mult timp sunt aşa.

Ea trebuia să-şi amintească acest răspuns ca unul din cele mai cumplite lucruri pe care le-a auzit vreodată.

Ea îşi ridică spre el ochii ei mari de oarbă, fixaţi într-un punct din spaţiu, şi se ridică pe neaşteptate în vârful picioarelor ca să-i ia capul şi să-l coboare spre ea; ea îl

sărută sălbatic, deschizându-şi gura într-un fel voit provocator, apoi se îndepărtă.

— Aţi simţit asta? întrebă ea. Am reuşit să zdrobesc ceva?

— Cred că da, spuse el nu fără uimire.

— Cu atât mai bine. Vă las, acum. Vreau să mă schimb şi apoi trebuie să pregătesc dejunul. Ar trebui să mergeţi să cântaţi la orgă, în timp ce-l aşteptaţi pe unchiul meu.

— De acord.

Fallon nu făcuse decât câţiva paşi când ea îl strigă. El se întoarse şi o văzu pe pardoseală, ţinând uşa întredeschisă.

— Ah, domnule Fallon! Gândiţi-vă la mine. Amintiţi-vă de mine. Concentraţi-vă pe această amintire. Eu exist! Eu sunt reală!

Ea intră, închise uşa şi Fallon plecă mergând apăsat.

Când Fallon dispăru din câmpul lui vizual, Billy ieşi de la adăpostul mausoleului, cu binoclul în mână. «Fallon şi nepoata preotului»! Asta, e interesant, îşi spuse el.

Se îndepărtă când o mişcare, la una din ferestrele prezbiteriului îi atrase atenţia. Se retrase în ascunzătoare şi-şi duse binoclul la ochi.

Anna, la fereastră îşi descheia bluza. Imediat gâtul lui i se uscă, având impresia că o mână îi strângea inima, şi când o văzu trăgând în jos fermoarul fustei şi lăsând-o să-i alunece peste şolduri, mâinile crispate pe binoclu începură să-i tremure.

Fata, se gândi el, îi aparţine lui Fallon. Lui Fallon! Durerea, dintre coapsele lui, era aproape insuportabilă. Atunci se întoarse şi plecă.

Fallon cânta la orgă de mai bine de o oră când se întrerupse ca să se odihnească. De mult timp nu mai cântase astfel şi mâinile îl dureau, dar era bine să reînceapă.

Se întoarse şi-l văzu pe părintele Da Costa aşezat în primul rând de bănci, care-l studia, cu braţele încrucişate.

— De cât timp sunteţi aici?

Fallon coborî din strană.

— De o jumătate de oră, poate chiar mai mult, răspunse preotul. Sunteţi strălucitor, o ştiţi, nu-i aşa?

— Am fost.

— Înainte de a lua arma în apărarea bătrânei şi scumpei dumneavoastră mame, Irlanda, şi a acestei glorioase cauze?

Fallon înlemni. Când vorbi, vocea lui nu era decât o şoaptă.

— Asta nu are nicio însemnătate pentru dumneavoastră.

— Este important pentru toată lumea, răspunse preotul. Şi pentru mine în particular, din motive evidente. Dumnezeule, băiete, cum aţi putut să faceţi ceea ce aţi făcut cu o asemenea muzică în dumneavoastră?

— Sir Philip Sidney avea reputaţia de cel mai perfect dintre toţi cavalerii de la curtea lui Elizabeth Tudor, replică Fallon. El compunea muzică şi scria poezii ca un

înger. În momentele lor mai ciudate, Sir Walter Raliegh şi cu el îi adunau pe irlandezi în turme în locuri prielnice şi-i măcelăreau ca pe nişte vite.

— De acord. Am înţeles. Dar aşa vă vedeţi dumneavoastră? În soldat?

— Tatăl meu a fost soldat, spuse Fallon aşezându-se pe marginea balustradei altarului. El a fost sergent într-un regiment de paraşutişti. A fost ucis la Arnhem, luptând pentru englezi. Nu găsiţi acest lucru ironic?

— Şi ce vi s-a întâmplat?

— Bunicul m-a crescut. El avea o fermă mică, pe colinele din Sperrins. Creştea oi şi mai ales câţiva cai. Am avut o copilărie destul de fericită, alergând liber, cu picioarele goale, până la vârsta de şapte ani, când noul învăţător, care era şi organist la biserică, a descoperit că eram dotat. Toată viaţa mea s-a schimbat atunci.

— Şi aţi mers la Trinity College?

Fallon îşi încruntă uşor sprâncenele.

— Cine v-a spus asta?

— Prietenul dumneavoastră O'Hara. Aţi ieşit de acolo diplomat?

Brusc în ochii lui Fallon apăru un licăr de veselie

— M-aţi crede, părinte, dacă v-aş povesti că micul ţăran a obţinut un doctorat în muzică în aceeaşi măsură?

— De ce nu? răspunse calm Da Costa. Mama lui Beethoven era bucătăreasă, dar nu aici e problema. Restul? Cum a început?

— Timpul şi întâmplarea. M-am dus să petrec un week-end la unul din verii mei la Belfast, în august 1969. El locuia în cartierul din Falls Road. Vă amintiţi poate ce s-a întâmplat acolo.

Preotul clătină grav din cap.

— Vag.

— O bandă de cultivatori de portocali condusă de serviciile speciale a invadat cartierul şi a incendiat toate casele catolicilor. Ei au fost alungaţi de o mână de oameni din IRA care au ieşit în stradă ca să apere cartierul.

— Şi v-aţi amestecat printre ei.

— Să spunem că cineva mi-a pus o puşcă în mână, şi am făcut o descoperire ciudată. Tot ce ţinteam, atingeam.

— Eraţi din fire trăgător de elită.

— Exact.

Faţa lui Fallon se întunecă şi, brusc, îşi scoase Ceska din buzunar.

— Când am asta în mână, când arătătorul meu este pe trăgaci, e ciudat. Arma devine o extensiune, o dezvoltare a mea, personală. Înţelegeţi?

— Ah, da! Şi în modul cel mai îngrozitor. Deci, aţi continuat să ucideţi.

— Să mă bat, corectă Fallon, cu faţa întunecată, punându-şi Ceska înapoi în buzunar. Un soldat al armatei republicane irlandeze.

— Şi a fost mai uşor? De fiecare dată, era mai uşor acest lucru?

Fallon se îndrepta încet. Ochii îi erau foarte negri. Nu răspunse.

— Tocmai am avut o întrevedere decisivă cu inspectorul şef Miller, reluă Da Costa. V-ar interesa să-i cunoaşteţi intenţiile?

— Spuneţi totuşi.

— Prezintă cazul procurorului general şi-i cere un mandat de arestare, acuzându-mă de complicitate la crimă şi de tăinuire a răufăcătorului.

— Nu-l va obţine niciodată.

— Şi dacă îl obţine? V-ar pricinui asta vreo remuşcare oarecare?

— Probabil că nu.

— Bravo, iată în fine sinceritate! Nu este pierdută orice speranţă pentru dumneavoastră şi cauza dumneavoastră, Fallon. Unitatea irlandeză sau libertatea sau ura nenorociţilor de englezi sau orice altceva. Merită osteneală? Schimburile de focuri şi bombele? Morţii, infirmii?

Fallon se albi foarte tare la faţă, ochii îi erau negri ca smoala, de nepătruns.

— Am savurat fiecare moment fericit, spuse el fără să se încurce.

— Şi copiii? insistă preotul. Cauza merita acest lucru?

— A fost un accident, spuse Fallon cu o voce ştearsă.

— E întotdeauna un accident, dar cel puţin a existat un motiv în aparenţă, chiar dacă a fost fals. Dar Krasko, acesta nu a fost decât un omor, comis cu sânge rece.

Fallon râse încet, se întoarse către balustradă, puse un picior pe ea şi se sprijini cu un cot pe genunchi cu bărbia în mână.

— De acord, părinte, vreţi nişte răspunsuri. Voi încerca să vă dau câteva. Există o poezie de Ezra Pound, care-mi place mult «Unii grabnici să se înarmeze, spuse el, s-au scufundat până la ochi în infern, crezând minciunile bătrânilor.» Ei bine, iată care era cauza mea, la sfârşitul sfârşiturilor. Nişte minciuni ale unor bătrâni. Şi pentru asta am ucis chiar eu mai mult de treizeci de persoane şi am contribuit la moartea a Dumnezeu ştie câţi alţii.

— Bun, v-aţi înşelat. În cele din urmă, violenţa în acest fel de situaţii nu aduce nimic. Aş fi putut să v-o spun înainte ca dumneavoastră să începeţi. Dar Krasko! Asta nu o înţeleg.

— Ascultaţi, noi trăim în lumi diferite. Oamenii ca Meehan... sunt nişte renegaţi. Şi eu. M-am angajat într-o luptă care nu are nimic de a face cu dumneavoastră. Şi restul de civili nenorociţi. Noi locuim într-o lume a noastră. Krasko era un proxenet, un traficant de droguri.

— Pe care l-aţi asasinat cu sânge rece, insistă neînduplecat Da Costa.

— M-am bătut pentru cauza mea, părinte. Am ucis pentru ea, chiar şi când am încetat să mai cred că ea valora o singură viaţă umană. Era vorba de crimă. Dar acum? Acum, nu ucid decât porcii.

Scârba, ura faţă de el însuşi răzbătea în cele mai mici cuvinte ale lui Fallon. Părintele Da Costa spuse cu o foarte adevărată milă:

— Lumea nu poate fi inocentă pentru că omul o populează.

— Şi ce vrea să spună această perlă de înţelepciune?

— Aş putea fără îndoială să o explic mai bine povestindu-vă o întâmplare. Am petrecut mai mulţi ani într-o tabără de prizonieri, a unor comunişti chinezi, după ce am fost capturat în Coreea. Era ceea ce ei numeau un centru special de îndoctrinare.

Fallon fu interesat fără voia lui.

— Era vorba despre spălarea creierului?

— Asta e. Din punctul lor de vedere, eram un obiectiv aparte, atitudinea bisericii catolice faţă de comunism fiind cea de acum. Ei aveau o tehnică extraordinar de simplă care funcţionează totuşi aproape la toate combinaţiile. Ideea aparţine lui Pavlov. E vorba de a crea un complex de culpabilitate sau mai degrabă de glorificare a vinovăţiei ce exista în fiecare din noi. Vreţi să ştiţi care este prima întrebare pe care sergentul instructor mi-a pus-o? M-a întrebat dacă aveam un servitor, la misiune, care să-mi facă patul şi menajul. Am recunoscut acest lucru şi el şi-a exprimat surpriza, şi a adus o biblie şi mi-a citit pasajul în care Domnul nostru vorbeşte de slujirea celorlalţi. Totuşi, eu i-am permis unuia din aceia pe care tocmai îi ajutasem să mă slujească. Este surprinzătoare vinovăţia pe care acest mic detaliu m-a făcut să o simt.

— Şi aţi căzut în această cursă?

— Un om cade în orice cursă când e pe jumătate înfometat şi închis în secret, de unul singur. Şi ei erau abili, să nu vă înşelaţi. Ca să folosesc terminologia marxistă corespunzătoare, fiecare om are o teză şi o antiteză. Pentru un preot, teza lui se află în tot ceea ce crede. Tot ce reprezintă vocaţia şi el.

— Şi antiteza lui?

— Partea lui obscură. Acea parte care este prezentă în noi toţi: frica, ura, violenţa, agresivitatea, dorinţele cărnii. Pe această latură lucrează ei, sădind în mintea cuiva sentimente de culpabilitate până la un nivel în care ei speră să-l facă pe individ să cedeze complet. Numai după aceea ei îşi încep felul foarte straniu de reeducare.

— Ce au întreprins împotriva dumneavoastră?

— Cu mine, ei au încercat problema sexualităţii, spuse preotul Da Costa zâmbind. O metodă pe care o folosesc adesea când au de a face cu preoţi catolici, castitatea fiind o stare pe care ei o găsesc total surprinzătoare.

— Ce au făcut?

— M-au înfometat pe jumătate, lăsându-mă singur într-o celulă umedă timp de trei luni, apoi m-au aşezat pe pat între două femei tinere aparent gata să ofere totul pentru cauză, ca şi dumneavoastră. A fost ceva naiv, de fapt în mintea lor, bănuiesc, trebuia să fi fost ros de remuşcări pentru că am avut erecţie, în timp ce eu am considerat acest lucru ca pe o reacţie chimică perfect inteligibilă în

acele împrejurări. Mi s-a părut că acesta a fost şi punctul de vedere al lui Dumnezeu.

— Deci niciun păcat. Zăpadă imaculată. Asta e?

— De loc. Eu sunt un bărbat foarte violent, domnule Fallon. A existat o vreme când îmi plăcea să omor. Poate, dacă ei ar fi lucrat pe această latură, ar fi ajuns la ceva. Pentru a scăpa de această pornire a mea am intrat eu în biserică. Ea rămâne încă cea mai mare slăbiciune pentru mine, dar cel puţin eu îi recunosc existenţa... Dar dumneavoastră?

— Orice om poate şti nişte lucruri, răspunse Fallon. Dar important este să uitaţi semnificaţia lucrurilor.

Tăcu şi preotul îi spuse:

— Continuaţi...

— Ce vreţi să fac? Să beau paharul până la fund? Evanghelia după Fallon? De acord, dacă asta vreţi.

El urcă în amvon şi se îndreptă în faţa stranei.

— N-aş fi crezut niciodată că aveţi o vedere atât de frumoasă de aici. Ce vreţi să vă spun?

— Ce doriţi dumneavoastră.

— Foarte bine. Noi suntem fundamental singuri. Nimic nu durează. Nimic nu are scop.

— Vă înşelaţi. Îl uitaţi pe Dumnezeu.

— Dumnezeu? strigă Fallon. Ce fel de Dumnezeu poate îngădui o lume în care nişte copii pot cânta vesel şi în minutul următor... (şi aici vocea i se întrerupse puţin) şi în minutul următor să fie transformaţi într-un terci însângerat. Puteţi să-mi spuneţi cinstit că mai credeţi într-

un Dumnezeu, după ceea ce vi s-a întâmplat în Coreea? Vreţi să-mi spuneţi că nu v-aţi îndoit niciodată, niciodată?

— Forţa vine întotdeauna din nenorocire, îi spuse preotul. Odată, am rămas timp de şase luni culcat în propria mea murdărie după o zi de muncă silnică. A fost o zi, un moment, când aş fi putut face orice. Şi apoi piatra s-a rostogolit într-o parte şi am simţit apropierea morţii, am văzut-o apărând pe cele două picioare ale ei şi am ştiut, Fallon! Am ştiut!

— Pe legea mea, tot ce pot să spun este că dacă există Dumnezeul vostru, mi-ar plăcea să-l faceţi să ia o decizie. El ştie felul şi momentul deciziei. Fără să-l impresioneze într-atât cauza.

— N-aţi învăţat nimic, atunci!

— Oh da! Am învăţat să ucid cu zâmbetul, părinte, ceea ce este foarte important. Dar cea mai mare lecţie dintre toate, am învăţat-o prea târziu.

— Şi care este deci aceasta?

— Că nu merită să mori pentru nimic.

Biserica fu dintr-o dată straniu de liniştită, numai cu şiroirea nesfârşită a ploii pe vitralii. Fallon coborî din amvon stringându-şi cordonul trenciului. Se opri o clipă lângă părintele Da Costa.

— Şi adevărata dramă, părinte, e că nu merită să trăieşti pentru nimic.

El plecă în naos unde paşii lui se răsfrângeau. Uşa se închise, iar flăcările lumânărilor pâlpâiră. Da Costa

îngenunchie la balustrada de la altar, îşi împreună mâinile şi se rugă cum rar o făcuse.

După un moment, o uşă se deschise şi o voce clară strigă:

— Unchiule Michael? Sunteţi aici?

El se întoarse şi o văzu pe Anna la uşa de la sacristie.

— Aici, răspunse el.

Ea merse spre el şi el merse în întâmpinarea ei, ca să-i ia cele două mâini întinse. O conduse spre banca din primul rând şi se aşezară amândoi. Ca de obicei, ea simţi melancolia preotului.

— Ce este? întrebă ea cu nelinişte. Unde este domnul Fallon?

— A plecat. Am avut o conversaţie lungă. Cred că-l înţeleg mai bine, acum.

— El a murit, în interior. Sufletul îi este îngheţat.

— Şi chinuit de ura pentru el însuşi. Se detestă, aşa că detestă totul în viaţă. Nu mai are sentimente. Cred chiar că el caută moartea. E posibil ca pentru acest lucru să continuie să ducă această viaţă.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— Şi-a pus întreaga viaţă în cumpănă, el s-a oferit unei cauze pe care o credea onorabilă, i-a oferit totul. E periculos, deoarece dacă ceva ia o întorsătură proastă, dacă se descoperă în cele din urmă că această cauză nu valorează nimic, ne regăsim fără nimic.

— Mi-a spus că e un mort care merge.

— Cred că astfel se consideră.

Ea puse o mână pe braţul unchiului ei.

— Dar ce puteţi face? Ce putem face?

— Să-l ajutăm să se regăsească. Să-i salvăm sufletul, poate. Sincer, nu ştiu. Dar trebuie să fac ceva, trebuie!

El se ridică, se duse să îngenuncheze din nou la altar şi începu să se roage.

Capitolul XII

DIN NOU DE LUCRU PENTRU POMPELE FUNEBRE

Fallon servea ceaiul în bucătărie cu Jenny când cineva sună la uşă. Jenny se duse să deschidă. Când reveni în bucătărie, Jack Meehan şi Billy o urmau.

— Aşa mai merge, comoară, aspectul fizic vreau să spun, zice Meehan. Cară-te. E vorba de afaceri.

Ea îi aruncă lui Fallon o privire neliniştită, ezită şi în cele din urmă ieşi.

— Ea are nevoie de tine, se vede, spuse Meehan.

El se aşeză pe colţul mesei şi se servi cu o ceaşcă de ceai. Billy se rezemă de perete lângă uşă, cu mâinile în buzunare, analizându-l pe Fallon cu un aer posac.

— E o fată drăguţă, spuse Fallon, dar voi n-aţi venit aici ca să vorbiţi despre Jenny.

Meehan oftă.

— Ai fost din nou un băiat rău, Fallon. Ţi-am spus când te-am părăsit dimineaţă să revii aici şi să rămâi ascuns şi tu ce faci, cu prima ocazie? Te descotoroseşti de acest

sărman Varley şi nu e drăguţ din partea ta pentru că el ştie că asta mă supără şi el are inima slabă.

— Ştiu.

— Foarte bine. Ai fost să-l vezi din nou pe acest preot bun.

— Hazul, e că, interveni Billy de la uşă, a fost în cimitir cu şoarecele lui Da Costa.

— Micuţa oarbă?

— Ei drace. Şi ea chiar l-a sărutat.

Meehan dădu trist din cap.

— Nu trebuie s-o amăgeşti pe sărmana fată astfel, tu care vei pleca din ţară poimâine!

— E o adevărată târfă! adăugă cu răutate Billy. Se dezbracă la fereastră! Fără să conteze dacă ar fi văzut-o cineva la pielea goală!

— Nu ar fi văzut-o deloc, mai probabil, spuse Fallon. Nici cu un zid de şase metri în jurul cimitirului. Credeam că ţi-am spus să nu mai mergi acolo.

— Ce ai? rânji Billy. Ţi-e frică să nu-ţi răpesc iubita? Vrei s-o păstrezi pentru tine?

Fallon se ridică încet cu o înfăţişare care l-ar fi înspăimântat şi pe diavolul în persoană.

— Mai apropie-te de această tânără, fă-i rău în vreun fel oricare ar fi acesta şi te voi ucide, spuse el cu simplitate, cu o voce foarte joasă.

Jack Meehan se întoarse şi-l pocni pe fratele lui din zbor cu dosul mâinii.

— Specie de purcel murdar şi obsedat! Numai la fese te gândeşti! Ca şi cum nu aş avea destule griji. Cară-te de aici!

Billy deschise uşa şi se întoarse spre Fallon cu o faţă albă de mânie, cu ochi scânteietori.

— Nu pierzi nimic dacă aştepţi, lepădătură! Te voi ucide, vei vedea! Pe tine şi pe târâtura ta de lux.!

— Ţi-am spus să te cari! tună Meehan şi Billy se retrase trântind uşa.

Meehan se întoarse spre Fallon şi-l asigură:

— Voi fi atent ca el să se poarte corect. Nu te necăji.

Fallon îşi puse o ţigară în gură şi şi-o aprinse cu un chibrit de bucătărie.

— Şi dumnevoastră? întrebă el. Cine vă va face să mergeţi pe calea cea dreaptă?

Meehan izbucni într-un râs voios.

— Nimic nu te tulbură niciodată, ai? De exemplu, când Miller a intrat în biserică ieri şi te-a văzut discutând cu preotul, m-am neliniştit, ţi-o spun. Dar tu te-ai aşezat la orga aceea... Şi a fost într-adevăr foarte frumos.

Fallon avea o mutră, abătută.

— Eraţi acolo?

— Ah, da, eram acolo, da! Dar nu înţeleg un lucru.

— Care poate fi acesta?

— Ai fi putut să-mi tragi un glonte în cap ieri seară, în loc să spargi oglinda aceea. De ce nu ai făcut-o? Dacă Da Costa este atât de important pentru tine şi tu crezi că sunt o ameninţare pentru el, aş fi găsit acest lucru logic.

— Şi ce s-ar fi întâmplat cu paşaportul meu şi cu urcarea mea la bordul acelui vas pentru Huli, de duminică seara?

Meehan pufni în râs.

— Nu scapi nicio ocazie, ai? Ne asemănăm, Fallon, ne asemănăm mult, tu şi cu mine.

— Mi-ar plăcea mai bine să fiu chiar diavolul, răspuse Fallon cu convingere.

— Viteazul răzvrătit, cu arma în mână, asta suntem? bombăni Meehan cu mânie acum. Încetează cu prostiile, Fallon. Ţi-a plăcut asta, ţi-a plăcut să călăreşti cu trenciul tău, cu o puşcă în buzunar ca într-un film vechi, îţi plăcea să ucizi. Vrei să-ţi spun de unde o ştiu? Pentru că tragi al naibi de bine ca să nu-ţi fi plăcut ceea ce făceai!

Fallon, palid, îl privi fix şi deodată printr-o misterioasă alchimie, Ceska se afla în mâna lui. Meehan râse cu asprime.

— Ai nevoie de mine, Fallon, aminteşte-ţi. Fără mine, nu vei avea paşaportul şi nici îmbarcarea pentru Huli duminică, aşa că lasă arma ca un băiat bun ce eşti.

El se duse să deschidă uşa. Fallon îşi mişcă imperceptibil arma, ca pentru al urmări, şi Meehan se întoarse spre el.

— E bun. Să vedem puţin cum apeşi pe trăgaci.

Fallon ţinea arma ferm. Meehan aşteptă, cu mâinile în buzunarele pardesiului. După un timp, el se întoarse încet, ieşi şi închise uşa în urma lui.

Timp de câteva minute încă, Fallon ţinu Ceska în faţa lui, privind în gol, apoi o lăsă în jos, foarte încet, punându-şi mâna pe masă, cu arătătorul în continuare pe trăgaci.

Era aşezat tot acolo când Jenny reveni.

— Au plecat, anunţă ea.

Fallon nu răspunse şi ea îşi coborî privirea pe armă, cu un aer scârbit.

— De ce aţi avut nevoie de chestia asta? Ce s-a întâmplat?

— Mai nimic... Meehan a prezentat o teorie, asta e tot, dar eu n-am văzut nimic interesant la ea, murmură el împingându-şi scaunul ca să se ridice. Vreau să dorm o oră sau două.

El ajunse la uşă când ea întrebă cu ezitare:

— Vreţi să merg şi eu cu dumneavoastră?

El păru să nu audă şi ieşi fără să spună un cuvânt, pierdut într-o lume a lui, obscură. Ea se aşeză la masă şi-şi îngroapă faţă în mâini.

Când Fitzgerald intră în biroul lui Miller, superiorul lui era la fereastră, răsfoind copia unei scrisori. I-o arătă tânărului inspector.

— Iată ce i-am trimis procurorului general.

Fitzgerald o citi rapid.

— Mi se pare că asta rezumă destul de bine situaţia, şefule, spuse el înapoind scrisoarea. Când putem spera că vom avea o hotărâre?

— Aici e-aici! Le va trebui probabil două sau trei zile. Am vorbit deja la telefon cu cel care se ocupă de acest lucru.

— Şi el ce crede?

— Dacă vreţi într-adevăr să aflaţi, nu mi-a lăsat nicio speranţă, bombăni Miller a cărui descurajare era vizibilă. Faţă de tot ce are legătură cu religia, ştiţi cum reacţionează oamenii. Englezii.

— Înţeleg, şefule.

Miller observă atunci că inspectorul avea o foaie în mână.

— Ce e asta?

Fitzgerald se înarmă cu curaj.

— Veşti proaste, din nefericire. De la CRO în legătură cu Ceska.

Miller se aşeză, plictisit.

— De acord, spune-mi ce este mai rău.

— Potrivit calculatorului, ultima dată când această armă a fost folosită pentru a ucide pe cineva în această ţară, a fost în iunie 1952, şefule. Un fost luptător polonez şi-a ucis soţia şi amantul ei. El a fost spânzurat trei luni mai târziu.

— Superb! spuse cu amărăciune Miller. Nu-mi mai lipsea decât asta.

— Bineînţeles, ei dau o raită şi pe la armurierii din regiunea Londrei, pentru noi. Asta va cere timp dar această anchetă se va termina cu bine prin ieşirea la iveală a unui lucru.

— Ştiu, ştiu. Se întâmplă ca şi porcii să zboare... Vreţi să ştiţi ce are unic această afacere?

— Ce anume, şefule?

— Vă voi spune. Nu trebuie dezlegată nicio enigmă. Noi ştim deja cine este răspunzător pentru crimă: Jack Meehan. Şi dacă acest părinte bun ar vrea să vorbească, aş avea capul acestui ticălos pe o tavă.

Miller îşi îmbrăcă furios impermeabilul şi ieşi trântind uşa atât de tare că tabloul din sticlă crăpă.

Fallon îşi scoase doar pantofii şi hainele şi se lungi pe cuvertura de pe pat. Când se trezi, era noapte. El fusese acoperit cu o plapumă ceea ce însemna că Jenny intrase acolo. Era puţin peste ora opt. Se grăbi să se încalţe, îşi luă haina şi coborî.

Jenny călca rufe în bucătărie. Ea îşi ridică privirea spre el.

— Am aruncat o privire în cameră, acum vreo trei ore, dar dormeaţi.

— Ar fi trebuit să mă sculaţi, spune el, şi merse să-şi desprindă impermeabilul din spatele uşii.

— Jack Meehan a spus că nu trebuie să ieşiţi.

— Ştiu.

El îşi mută Ceska din haină în buzunarul trenciului şi-şi strânse cordonul.

— E vorba de această fată, nu-i aşa? spuse Jenny, vă faceţi griji pentru ea.

El păru puţin supărat şi ea lăsă fierul de călcat.

— Am ascultat la uşă. Am auzit aproape tot. Ce fel de persoană este ea?

— Este oarbă, spuse Fallon. Ceea ce vrea să însemne că este lipsită de apărare.

— Şi vă e teamă de Billy? Credeţi că el ar putea să încerce să se răzbune pe dumneavoastră, pentru ce s-a întâmplat ieri seară, luându-se de ea?

— Cam aşa ceva.

— Vă înţeleg, duceţi-vă, spuse ea începând să calce un sutien drăguţ de culoare albă. Vreau să vă vorbesc puţin despre Billy, ca să ştiţi mai bine ceea ce aveţi de înfruntat. La doisprezece ani, majoritatea băieţilor se mulţumesc să-şi provoace plăcere cu mâna lor, dar nu şi Billy al nostru. La această vârstă, el se lua deja de femei, prostituate în majoritatea cazurilor, care lucrau pentru Jack, şi cum Billy e fratele lui mai mic, ele nu îndrăzneau să i se opună... Şi el n-a făcut decât să progreseze. La cincisprezece ani, era deja un mic sălbatic şi după aceea, a fost o decădere treptată, până la capăt. Aşa că, în locul dumneavoastră, m-aş nelinişti într-adevăr dacă Billy e în joc.

— Mulţumesc, spuse el. Nu mă aşteptaţi.

Uşa se închise. El plecă. Ea rămase un moment, cu fierul aşezat, cu ochii trişti pierduţi în gol, apoi începu să calce din nou.

Anna Da Costa se duse să intre în baie când auzi telefonul. Ea îşi puse un halat de baie şi coborî, ajungând în antreu atunci când unchiul ei închise telefonul.

— Ce este? întrebă ea.

— Dispensarul. Bătrâna doamnă italiancă pe care am văzut-o deunăzi. Tocmai a avut o revenire a bolii. Se crede că nu va supravieţui până mâine dimineaţă. Trebuie să merg acolo.

Ea desprinse din cui paltonul preotului şi i-l oferi. El deschise uşa şi ieşiră amândoi pe dalele de afară. Cădea o ploaie torenţială.

— Voi merge pe jos. Nu merită să iau maşina, spuse el. Nu-ţi va fi frică, singură?

— Nu vă faceţi griji pentru mine. Pentru cât timp plecaţi?

— Numai Dumnezeu ştie! Probabil câteva ore. Nu mă aştepta.

El plecă prin ploaie şi merse rapid pe alee care trecea prin faţa minunatului mausoleu din epoca victoriană, mausoleu ce reprezenta faima cimitirului, cu poarta lui dublă în bronz şi porticul din marmură. Billy Meehan se retrase rapid în umbra colonadelor, dar imediat ce preotul dispăru, el ieşi de acolo.

El auzise conversaţia scurtă din uşă şi stomacul îi tremura de o excitaţie arzătoare. Avusese deja raporturi sexuale cu două prostituate, în acea seară, dar asta nu-i servise cu nimic. I se părea că nu mai era capabil să resimtă plăcere. Avusese intenţia să se întoarcă la el acasă, dar îşi amintise de Anna... Anna la fereastra ei, dezbrăcându-se.

Nu trecură decât zece minute de când pândea în umbra acestui mausoleu, dar el era deja îngheţat, udat de ploaia

pe care vântul o devia. Se gândi la Fallon, la umilirea lui din ajun, şi faţa i se crispă.

— Ticălosul, murmură el. Acest gunoi de irlandez. O să-i arăt eu lui.

Scoţându-şi din buzunar o sticlă umplută pe jumătate cu scotch, bău din sticlă o duşcă bună.

Părintele Da Costa intră ca o furtună în biserică. Luă o ostie din anafornită şi o aşeză într-o pixidă de argint pe care o agăţă la gâtul lui. Ducea astfel cu sine mirul ca să-i dea miruirea extremă celei pe moarte şi ieşi în mare grabă.

Altarul era paşnic şi tăcut cu statuile lui cu forme vagi în lucirea tremurătoare a lumânărilor şi zgomotul ploii în vitralii. La aproximativ cinci minute după plecarea părintelui Da Costa, uşa scârţâi lugubru şi Fallon intră.

El privi în toate părţile ca să se asigure că nu era nimeni, apoi se îndreptă rapid spre lift, intră în el şi apăsă pe butonul de urcare. Nu merse până în vârful clopotniţei, ci opri ascensorul după prelata ce acoperea deschizătura în plafonul naosului.

Acoperişul nu era decât foarte uşor înclinat şi el merse pe plăcile din plumb până la micul parapet, la adăpostul turnului în unghiul unui arc butant.

De acolo, avea o vedere excelentă asupra prezbiteriului, două lampadare mari din beton, pe stradă în stânga se aflau dincolo de peretele din incintă şi luminau faţada.

La fereastra uneia din camere era lumină şi asta îi dădea posibilitatea să vadă în încăpere. Un dulap, un tablou pe

perete, la capătul unui pat, şi apoi Anna apăru dintr-o dată, îmbrăcată într-un prosop mare de culoare albă.

După cât se pare, ea ieşea din baie. Anna nu se osteni să tragă perdelele, crezându-se probabil adăpostită de peretele de şase metri şi poate din pricina orbirii ei.

Sub ochii lui Fallon, ea se ştergea şi se fricţiona. Destul de curios, rare sunt femeile care se prezintă sub cel mai bun aspect al lor, în goliciunea lor completă, se gândi ei, totuşi ea nu era departe de perfecţiune. Părul negru îi ajungea aproape până la sânii ţuguiaţi şi talia îi era foarte fină deasupra şoldurilor conturate, poate puţin prea proeminente pentru anumite gusturi.

Ea îşi trase o pereche de ciorapi cu jartiere, un sutien şi un slip negru şi o rochie de mătase verde plisată, apoi începu să-şi pieptene părul, fără îndoială cu gestul cel mai feminin. Fallon era ciudat de trist, neavând nici cea mai mică dorinţă, cu siguranţă nu fizică, îl stăpânea doar gândul teribil că admira un lucru care nu va fi al lui niciodată pe acest pământ şi care nu putea să-i aparţină numai lui. Ea îşi prinse părul sub ceafă, cu o fundă neagră şi ieşi din câmpul lui vizual. O secundă mai târziu, lumina se stinse.

Fallon tremură când o rafală de vânt îi aruncă ploaia în faţă şi-şi ridică gulerul de la haină. Totul era foarte liniştit; doar un sunet de claxon în depărtare străbătea uneori liniştea. Dintr-o dată, el auzi foarte limpede scârţâitul unor paşi pe aleea cu pietriş.

Atunci când se aplecă, o siluetă apăru din umbră în lumina lampadarelor şi părul lui alb şi lung îl trădă imediat. Era Billy Meehan! Fallon se aplecă şi-l văzu pe băiat urcând dalele şi încercând mânerul de la uşă. Acesta se deschise imediat şi el intră înăuntru.

Fallon alergă spre lift, sări în el, închise grilajul şi, cu inima zvâcnindu-i nebuneşte, apăsă pe buton.

Apariţia Annei la fereastră îl aduse pe Billy Meehan într-o asemenea stare de excitare că nu se mai putu stăpâni. Durerea dintre coapse era insuportabilă şi jumătatea de sticlă de whisky pe care o băuse îi distrugea în întregime ceea ce mai putea să-i rămână din controlul asupra lui însuşi.

Când uşa prezbiteriului se deschise sub mâna lui, fu cât pe ce să se sufoce de plăcere anticipată. Intră în vârful picioarelor, închise uşa fără zgomot şi trase zăvorul.

El o auzi pe Anna fredonând o melodie într-o cameră de la capătul culoarului. Se apropie discret şi privi prin uşa întredeschisă.

Anna stătea jos într-un colţ al unei canapele capitonate, cu o măsuţă rotundă lângă ea pe care se afla o cutie mare ce conţinea un săculeţ de lucru. Ea cosea un nasture la o cămaşă şi, în timp ce el o pândea, ea întinse mâna în cutia cu lucru, pipăi un pic şi luă foarfecele pentru a tăia aţa.

Billy îşi scoase pardesiul, îl lăsă să cadă pe podea şi se apropie de ea tremurând de plăcere. Ea auzi mai întâi căderea paltonului, apoi un foşnet uşor şi întoarse capul, cu sprâncenele uşor încruntate.

— Cine e aici? întrebă ea cu o voce sfioasă. E cineva?

El se opri şi ea se ridică. El înainta din nou, pe nesimţite, şi când ea se întoarse pe jumătate, strângându-şi cămaşa la piept, cu acul în cealaltă mână, Billy trecu în spatele ei.

— Cine e aici? repetă ea.

El îi strecură o mână sub rochie, i-o ridică între coapse şi pufni.

— E grozav, nu-i aşa? Îţi place asta? Majoritatea fetelor le place mult când le fac acest lucru.

Ea scoase un strigăt de groază, se eliberă, se întoarse cu faţa la el şi Billy întinse braţul ca să-şi strecoare mâna în decolteul rochiei şi să-i ciupească un sân.

Anna urlă. Faţa ei era o mască de groază.

— Nu! Vă rog! în numele Domnului. Cine e aici?

— Fallon! spuse el. Sunt eu, Fallon.

— Mincinosule! strigă ea. Mincinosule.

Ea lovi la întâmplare şi mâna ei îl plesni violent. El ripostă încă şi mai violent.

— Îţi voi da o lecţie, târâtură! Te voi face să te înjoseşti!

El o aruncă pe canapea, îi smulse slipul, îi depărtă coapsele cu brutalitate, şi-i zdrobi buzele cu gura lui. În această vâltoare de groază, această silă dezgustătoare, Anna înţelese că el îşi descheia pantalonii şi-i simţi duritatea virilă peste ea.

Ea scoase un strigăt strident, Billy o pălmui din nou, îşi trase capul înapoi peste marginea canapelei şi se zbătu, încercând să se sprijine de masă. Mâna ei se închise pe foarfece. Aproape că-şi pierduse cunoştinţa, încât atunci

când întunericul o învălui, ea nu observă că braţul i se întindea în mod convulsiv, că mâna ei împlântă foarfecele între coastele agresorului cu toată forţa de care era capabilă, străpungându-i inima şi omorându-l pe loc.

Găsind uşa încuiată, Fallon nu putu pătrunde decât spărgând un ochi de geam de la uşa bucătăriei. Năpustindu-se în salon, îl găsi pe Billy Meehan culcat peste tânăra fata inconştientă şi se repezi asupra lui. Numai când îl trase pe Billy observă că braţele foarfecelui îi ieşeau dintre coaste.

O ridică pe Anna în braţe şi o duse la etajul întâi. Prima cameră pe care o găsi era evident aceea a preotului dar a doua era cea bună. O întinse pe pat şi o acoperi cu plapuma.

Se aşeză pe pat luându-i mâna. După un minut, ea îşi mişcă pleoapele. Tresări violent şi vru să-i zgârie mâna.

Fallon încercă s-o liniştească.

— Hai, hai, eu sunt. Martin Fallon. Nu mai sunteţi în primejdie. N-aveţi de ce vă mai teme.

Ea oftă adânc tremurând.

— Domnul fie lăudat! Domnul fie lăudat! Ce s-a întâmplat?

— Nu vă amintiţi?

— Mi-l amintesc numai pe acel bărbat îngrozitor. A spus că sunteţi dumneavoastră şi apoi a încercat să... să..., ah, Dumnezeule, mâinile lui! A fost oribil! Oribil! Cred că am leşinat.

— Într-adevăr, spuse calm Fallon. Atunci am venit eu şi el a fugit.

Ea întoarse capul spre el, cu ochii ei orbi privind într-o parte.

— Aţi văzut cine a fost?

— Din păcate nu.

— Credeţi că acesta... că a fost trimis de Meehan?

— Probabil.

Ea închise ochii şi când Fallon vru să-i ţină o mână, ea şi-o retrase cu o mişcare bruscă. Aşa, pentru moment, ea nu putea suporta să fie atinsă de un bărbat, oricare ar fi fost el. El se înarmă cu curaj înainte să-i pună întrebarea următoare:

— A făcut cu dumneavoastră ce a vrut, acest bărbat?

— Nu nu cred.

— Vreţi să chem un medic?

— Oh nu, aveţi milă! Nu, asta nu. Doar gândul că cineva ar putea afla mă umple de groază.

— Şi unchiul dumneavoastră?

— El este la căpătâiul unei muribunde, la dispensar. Va sta acolo câteva ore poate.

Fallon se ridică.

— Bine. Rămâneţi aici şi odihniţi-vă. Vă voi aduce puţin coniac.

Ea închise ochii. Pleoapele îi erau palide, translucide. Ea părea foarte vulnerabilă şi el coborî, pradă unei mânii glaciale, dar reţinută.

Fallon îngenunchie lângă Billy Meehan, îşi scoase batista, înveli mânerul foarfecelui şi-l smulse. Curse foarte puţin sânge; marea majoritate a hemoragiei trebuie să fi fost internă.

El şterse foarfecele apoi se duse să ia pardesiul lui Billy. Cheile de la maşină căzură din el. Le culese în mod automat de pe jos şi întinse paltonul peste cadavru.

Observându-l, Fallon resimţi o scârbă amestecată cu ură. Lumea scăpase de Billy Meehan. Sfârşitul îi fusese bine meritat, dar Anna Da Costa putea să trăiască ştiind că ea l-a ucis? Şi chiar dacă sentinţa Curţii de apel ar fi cea care trebuie, chiar dacă Anna ar fi declarată nevinovată, lumea întreagă ar fi la curant. La gândul ruşinii, al umilinţei acestei tinere agreabile, mânia lui Fallon fu într-atât de mare încât dădu o lovitură de picior în coasta cadavrului.

În acelaşi moment, o idee îi veni, atât de extraordinară, că era cât pe ce să-i taie respiraţia. Şi dacă ea nu va şti, nici acum şi niciodată? Şi dacă Billy Meehan dispărea astfel complet de pe faţa pământului ca şi cum n-ar fi existat niciodată? Exista o modalitate. Era posibil. Oricare ar fi fost aceasta, el trebuia să încerce.

Cheile căzute din buzunarul pardesiului indicau faptul că maşina lui Billy se găsea în apropiere şi dacă aceasta era un Scimitar roşu, ar fi destul de uşor de găsit. Fallon ieşi din prezbiteriu, apoi din cimitir prin portalul lateral.

Scimitarul era parcat de-a lungul trotuarului, la câţiva metri. El deschise portbagajul şi când îl ridică, Tommy,

micul whippet gris, lătră şi-i linse mâna. Prezenţa câinelui era regretabilă, dar nu avea nicio influenţă. Fallon închise la loc portabagajul şi se întoarse grăbit la prezbiteriu.

Îi desfăcu pardesiul şi scotoci sistematic prin toate buzunarele mortului, golindu-le de tot ceea ce ele conţineau. Scoase un medalion din aur care se afla pe un lanţ în jurul gâtului acestuia, un inel cu sigiliu şi un ceas cu brăţară şi le puse în buzunarul lui, apoi îi înveli corpul în palton, îl ridică pe umăr şi plecă.

Se opri un moment la grilaj ca să se asigure că drumul era liber, dar strada era liniştită şi pustie. Traversă rapid spre Scimitar, ridică portbagajul cu o mână şi aruncă corpul în brec. Whippetul începu să geamă şi închise imediat portbagajul înainte de a se întoarce înapoi la prezbiteriu.

Spălă conştiincios foarfecele cu apă caldă şi-l aşeză înapoi în cutia cu lucru de mână, din salon. Apoi turnă puţin coniac într-un pahar şi-l duse sus, la Anna în cameră.

Ea adormise deja, dar se sculă ca să bea alcoolul.

— Şi unchiul dumneavoastră? întrebă Fallon. Vreţi să afle ceea ce s-a întâmplat?

— Da... cred că da. E bine ca el să ştie.

— Foarte bine, spuse el aşezând plapuma în jurul ei. Acum dormiţi. Voi fi jos. N-aveţi de ce vă teme. Voi aştepta întoarcerea unchiului dumneavoastră.

— S-ar putea să lipsească câteva ore, murmură ea, pe jumătate adormită.

— Nu-i nimic.

El merse la uşă şi ea şopti:

— Îmi pare rău că provoc atâtea probleme.

— Eu vi le-am provocat. Fără mine, pentru nimic în lume nu s-ar fi întâmplat aşa ceva.

— Nu foloseşte la nimic să vorbiţi astfel. Există un motiv pentru orice pe pământ, un motiv chiar şi pentru orbirea mea. Nu putem să-l vedem întotdeauna pentru că suntem atât de mici, dar raţiunea este prezentă.

El fu extrem de încurajat de aceste cuvinte – Dumnezeu ştie de ce – şi spuse încet:

— Dormiţi, acum.

Şi el ieşi închizând uşa.

Timpul, acum, era factorul critic, aşa că ieşi fără zgomot din casă şi traversă rapid, cimitirul, ca să ajungă la Scimitar.

Destul de curios, whippetul nu-i pricinui nicio neplăcere în timpul traseului parcurs. Rămase culcat în spate lângă cadavru, gemând puţin din când în când, dar când Fallon aşeză o mână peste el observă că tremura.

Sosi la crematoriul din Pine Trees pe drumul scurt prin spate pe care Varley îl urmase dimineaţă, coborî din maşină ca să deschidă grilajul cu cele cinci bare. Merse pe aceeaşi alee îngustă printre chiparoşi şi întrerupse contactul ca să coboare fără zgomot ultimele sute de metri în pantă uşoară. Aceasta era fără mare importanţă deoarece dacă avea o memorie bună îşi putea aminti că pavilionul gardianului şef şi intrarea principală se aflau la

aproximativ cinci sute de metri de crematoriul propriu-zis, aşa că zgomotul nu punea niciun fel de probleme.

El lăsă Scimitarul într-o parte a capelei şi intră în ea prin geamul spart de la toalete, pe care-l observase cu ocazia vizitei lui din acea dimineaţă, trecând braţul ca să deschidă fereastra.

Uşa capelei avea o încuietoare de tip yale, ceea ce făcu ca ea să se deschidă cu uşurinţă din interior. Se întoarse la maşină. În cutia cu mănuşi, el găsi o lanternă electrică pe care o băgă în buzunar, apoi deschise portbagajul şi ridică cadavrul pe umăr. Whippetul vru să-l urmeze dar Fallon reuşi să-l împingă cu mâna lui liberă şi închise portbagajul.

Pătrunse în sala cuptoarelor făcând să alunece cadavrul pe rulourile de la cureaua de transmisie şi târându-se el însuşi pe acelaşi drum, urmând aceeaşi cale ca şi sicriul din acea dimineaţă.

Cuptoarele erau întunecate şi reci. Deschise uşa de la primul şi băgă cadavrul în el. Apoi îşi scoase din buzunar diversele lucruri pe care le luă de la Billy Meehan şi le examină la lumina lanternei.

Păstră inelul, ceasul şi medalionul. Închise în cele din urmă uşa cuptorului şi trase maneta.

Auzi zgomotul înăbuşit, al jeturilor de gaz, din interior, şi privi prin geam amintindu-şi ce-i spusese Meehan. Cel mult o oră. Îşi aprinse o ţigară, deschise uşa din spate şi ieşi.

Zgomotul cuptorului de-abia se auzea, din exterior. Şi nu se mai auzi deloc, când făcu câţiva paşi. Se întoarse în interior ca să vadă ce se petrece acolo. Termometrul se apropia de mii de grade şi în momentul când se aplecă să privească prin panoul de observare din mica uşă, portofelul pe care-l lăsase pe torsul mortului luă foc. Hainele îi ardeau deja şi Fallon avu brusc o senzaţie orbitoare când întregul cadavru se aprinse.

Îşi aprinse o altă ţigară şi aşteptă lângă uşa din spate.

La sfârşitul perioadei indicate, el întrerupse totul. O parte din craniu, bazinul şi câteva membre erau încă bine vizibile, dar cea mai mare parte din corp se fărâmiţă în bucăţi mici la prima lovittiră de greblă.

El umplu cutia din fier alb, găsi o perie şi un făraş, mătură cu grijă toate urmele de cenuşă pe care le putu găsi şi închise uşa cuptorului, lăsând-o exact cum era înainte de sosirea lui. Toată căldura se va împrăştia cu siguranţă până dimineaţă.

Găsi o urnă goală, o înşurubă sub pulverizator şi goli în ea conţinutul cutiei de fier. Lăsă capacul în jos şi puse aparatul în funcţiune. Aşteptând, se duse să deschidă sertarul biroului şi luă de acolo un cartonaş «Odihnească-se în pace».

Când opri totul, două minute mai târziu, şi deşurubă urna nu mai rămase din Billy Meehan decât aproximativ cinci livre de cenuşă.

Fallon se duse atunci în locul unde Meehan îl condusese dimineaţă; acolo găsi roaba grădinarului şi diferite unelte

ce indicau careul unde omul îşi întrerupse lucrul, când ziua lui de muncă se încheiase.

Verifică numărul de pe placă şi împrăştie cu grijă cenuşa. Apoi luă o mătură din crenguţe de pe roabă şi făcu ca rămăşiţele să pătrundă bine în pământ. Odată terminat acest lucru, el aşeză mătura exact cum o găsise şi plecă.

Ajungând la Scimitar el se lovi de prima lui nepotrivire de plan căci imediat ce deschise portiera ca să se urce la volan, whippetul i se strecură printre picioare şi-i scăpă. Fallon alergă după el. Câinele înconjură capela şi merse pe aceeaşi potecă ca şi el. Când ajunse la locul unde el împrăştiase cenuşa, Tommy era culcat în iarba udă şi gemea încet.

Fallon îl prinse, îl scărpina pe urechi, îl mângâie vorbindu-i încet, de-a lungul drumului. De data aceasta, când se urcă la volan, continuă să-l ţină până când închise portiera. Îl aşeză pe scaunul din spate şi demară rapid.

Numai după ce închise grilajul cu cinci bare, şi se înscrise pe drum, se mai destinse puţin. El scoase un oftat lung şi observă, aprinzându-şi o ţigară, că mâinile îi tremurau.

Totul se petrecuse bine şi el simţea o oarecare bucurie. Timp de un moment, Billy Meehan îi făcuse impresia că era la fel de nefast mort cât şi viu, dar acum nu mai era cazul. El încetase să mai existe, fusese şters total de pe suprafaţa pământului şi Fallon nu avea nici cele mai mici remuşcări.

Pentru el, Billy Meehan nu fusese decât o larvă odioasă, nedemn să şteargă praful de pe pantofii Annei Da Costa. Se terminase cu el.

Ajuns în Paul's Square, merse pe aleea fostelor grajduri, cu prudenţă, dar norocul era cu el. Curtea era pustie. El conduse Scimitarul la garaj, lăsă cheile pe tabloul de bord şi whippetul în interior şi plecă pe jos mergând apăsat.

Când se întoarse la prezbiteriu, părintele Da Costa nu se înapoiase încă. El urcă fără zgomot la etajul întâi şi aruncă o privire în camera Annei. Ea dormea profund, aşa că închise uşa şi cobori la parter.

În salon, el examină cu grijă covorul, dar nu era nicio urmă de sânge. Nu existau probleme în această privinţă. Merse la servantă şi luă un whisky mare. Îi adăugă nişte sifon când uşa de la intrase se deschise.

Fallon se întoarse în momentul în care preotul intra în cameră. Da Costa se oprise brusc, cu uimire.

— Fallon! Ce faceţi aici? exclamă el şi apoi deveni brusc foarte palid. Ah, Dumnezeule! Anna!

Alergă spre scară şi Fallon îl urmă.

— Ea e bine. Doarme.

Părintele Da Costa se întoarse încet.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost un intrus aici. Am sosit la timp ca să-l determin să fugă.

— Unul din oamenii lui Meehan?

— Poate... nu l-am văzut prea bine.

Da Costa umblă cu paşi mari prin antreu, cu mâinile încleştate şi degetele încrucişate atât de puternic că-i albeau încheieturile.

— Dumnezeule! Dumnezeule, când se va termina?

— Eu plec duminică seara, îi spuse Fallon. Mi-au aranjat o îmbarcare la bordul unui vas care pleacă spre Huli.

— Şi credeţi că astfel se va termina totul? spuse părintele Da Costa clătinând din cap. Sunteţi un imbecil, Fallon. Atâta timp cât voi fi printre cei vii, Jack Meehan nu se va simţi în siguranţă. Încrederea, onoarea, credinţa sacră în cuvântul dat. Nimic din acestea nu există pentru el, atunci de ce ar crede Meehan că aceste cuvinte au o însemnătate pentru alţii?

— Foarte bine. Totul este din cauza mea. Ce vreţi sa fac?

— Nu există decât un singur lucru pe care puteţi să-l faceţi. Să mă eliberaţi în singurul mod posibil.

— Şi să-mi petrec viaţa într-un cartier de înaltă siguranţă? protestă Fallon. Nu sunt un erou.

El se îndreptă spre uşă şi preotul întrebă:

— Sunteţi sigur că Anna e bine?

— Da. O noapte întreagă de odihnă, e tot ce îi trebuie. Ea este cu mult mai puternică decât o credeţi dumneavoastră.

— E într-adevăr un noroc faptul că aţi sosit din întâmplare la momentul potrivit.

— Bine, de acord, spuse Fallon. Voi supraveghea casa. Părintele Da Costa clătină trist din cap.

— Vedeţi, prietene, faceţi lucruri bune fără voia dumneavoastră. Sunteţi un om pierdut.

— Duceţi-vă în iad! bombăni Fallon şi se precipită, în ploaie, îndepărtându-se cât putu mai repede.

Capitolul XIII

BISERICA MILITANTĂ

Părintele Da Costa îşi aranja hainele sacerdotale într-o valiză mică atunci când Anna intră în cabinetul lui de lucru. Era o vreme urâtă şi ploaia veşnică batea în geam. Anna era puţin mai palidă decât de obicei dar ea părea foarte calmă. O panglică neagră îi strângea părul la ceafă şi era îmbrăcată într-o fustă şi un pulover gri.

Preotul o luă de mână şi o conduse spre foc.

— Eşti bine?

— Foarte bine. Vă asigur. Plecaţi undeva?

— Trebuie, din nefericire. Una din măicuţele de la mănăstirea Notre-Dame-de-la-Pitie a murit ieri. E vorba de sora Marie-Gabrielle. M-au rugat să oficiez slujba, explică el greoi, după o scurtă ezitare: nu-mi place să te las singură.

— Dar e ridicol. Sora Claire trebuie să aducă copiii de la şcoala elementară pentru repetiţia corală de la ora zece şi jumătate. Apoi, am o lecţie particulară până la prânz.

— Perfect. Mă voi întoarce atunci.

El îşi ridică valiza, ea îl luă de braţ şi ieşiră împreună în vestibul.

— Veţi avea nevoie de impermeabil.

— Nu. Umbrela îmi ajunge, o asigură el deschizând uşa. M-am gândit, Anna. Va trebui poate să pleci pentru câtva timp. Până ce această afacere va fi încheiată, într-un fel sau altul.

— Nu! răspunse ferm.

El îşi aşeză valiza jos şi o luă de umeri, acolo în pragul uşii.

— Niciodată nu m-am simţit atât de vlăguită. Atât de dezorientată.

— După ceea ce s-a întâmplat ieri seară, m-am gândit să vorbesc cu Miller.

— Dar nu puteţi face asta! strigă ea puternic, prea tare. Nu, îl puneţi în pericol pe Fallon!

El o analiză atent.

— Îţi place de el, nu-i aşa?

— Nu acesta e cuvântul pe care l-aş folosi. Sunt întristată pentru el. El a fost marcat pe viaţă. Nu, mai bine zis folosit de viaţă într-un fel nedrept. O viaţă irosită în întregime! strigă ea cu o pasiune bruscă. Este imposibil ca cineva stăpânit de o asemenea muzică să nu aibă suflet! Dumnezeu nu poate fi atât de crud.

— Cel mai mare dar pe care Dumnezeu l-a făcut omului este alegerea liberă, draga mea. Binele sau răul. Orice om este liber să aleagă în materie.

— De acord, spuse ea cu sălbăticie. Dar eu nu ştiu decât un lucru cu certitudine. Când am avut nevoie de ajutor, aseară, mai mult decât am avut vreodată nevoie în viaţa mea, Fallon m-a salvat.

— Ştiu, murmură preotul. El supraveghea casa.

Întreaga faţă a Annei se schimbă şi un pic de roşeaţă apăru pe obrajii ei palizi.

— Şi nu vă pasă de ceea ce i se întâmplă lui?

— Oh, îmi pasă! Mai mult decât poţi tu să înţelegi, poate Eu văd în el un bărbat de geniu coborât la un nivel inferior. Văd o fiinţă umană, o fiinţă umană de calitate, care comite din motive personale obscure un fel de sinucidere.

— Atunci, ajutaţi-l!

— Să se ajute el însuşi! răspunse părintele Da Costa clătinând trist din cap. Asta nu merge decât în cărţi. Rareori în viaţă. Orice ar fi acest bărbat care spune că se numeşte Martin Fallon, un lucru e sigur. El se urăşte pentru ceea ce a făcut, pentru ceea ce a devenit. El este măcinat de sila faţă de el însuşi.

Ea era acum complet derutată.

— Nu înţeleg. Nu înţeleg nimic din toate astea.

— E un bărbat care caută moartea în orice moment, Anna. Pe care ar primi-o cu braţele deschise. Oh, da, îmi pasă de ceea ce se întâmplă cu Martin Fallon, îmi pasă mult. Drama e că lui nu-i pasă.

El o lăsă pe trepte şi plecă rapid prin cimitir, cu capul plecat sub ploaia torenţială, fără să se obosească să-şi

deschidă umbrela. Când ajunse sub micul pridvor lateral, în faţa porţii de la sacristie, Fallon stătea jos pe mica bancă din piatră, din colţ, cu capul în piept, şl cu mâinile în buzunarele trenciului.

Părintele Da Costa îl zgâlţâi de umăr. Fallon îşi ridică capul şi deschise ochii. Trebuia să se bărbierească şi pielea de pe faţă părea că i-a fost întinsă pe pometi; avea ochii goi.

— A fost o noapte lungă, spuse preotul cu blândeţe.

— Am avut timp să mă gândesc, răspunse Fallon cu o ciudată voce stinsă. La o mulţime de lucruri.

— Aţi tras concluzii?

— Ah, da, spuse Fallon ridicându-se şi înaintând în ploaie. Locul care-mi trebuie: e un cimitir... Vedeţi dumneavoastră, părinte, mărturisi ei, cu un zâmbet uşor pe buze, am înţeles în cele din urmă un lucru foarte important.

— Care?

— Nu pot să mai trăiesc cu mine însumi.

Se întoarse şi se îndepărtă rapid. Părintele Da Costa părăsi adăpostul cu o mână întinsă ca pentru a-l reţine, pentru a-l aduce înapoi.

— Fallon! îl chemă el cu o voce răguşită.

Câţiva sturzi zburară într-un copac, din cimitir, şi dădură din aripi ca şi cum scuturau nişte cârpe mari şi murdare, scoţând nişte strigăte furioase. Se cocoţară înapoi, când Fallon dădea colţul bisericii şi dispărea.

Când Anna deschise uşa de la prezbiteriu şi ieşi afară, ea auzi imediat orga. Se opri şi se întoarse spre biserică, cu capul uşor aplecat înainte pentru a asculta. Cântecul era uşor de recunoscut. Cu inima bătându-i nebuneşte ea se precipită pe alee, cât putea ea de repede, căutându-şi drumul cu bastonul.

Deschizând uşa de la sacristie, i se părea că muzica umplea biserica. El cânta „Pavană pentru un infante răposat” într-un mod extrem de mişcător, mergând chiar la inima lucrurilor, în profunzimile vieţii, virtuozitatea tehnică şi emoţia îmbinându-se într-un fel pe care ea nu l-ar fi crezut niciodată posibil.

El termină într-un acord tânguitor şi rămase aşezat, cu umerii încordaţi, timp de câteva minute, în timp ce se stingeau ultimele ecouri. Se întoarse pe taburet şi o văzu pe Anna sprijinită de balustrada altarului.

— N-am auzit niciodată o asemenea interpretare, spuse ea.

El coborî din strană şi se opri în faţa ei, de cealaltă parte a balustradei.

— Adevărată muzică funebră.

Aceste cuvinte o atinseră în centrul inimii ca un deget de ghiaţă.

— Nu trebuie să vorbiţi aşa, îi reproşă ea forţându-se să zâmbească. Vroiaţi să mă vedeţi?

— Să spunem că speram să veniţi.

— Ei bine, iată-mă.

— Vreau să-i transmiteţi un mesaj unchiului dumneavoastră. Spuneţi-i că-mi pare foarte rău, mai rău decât aş putea s-o spun, dar că intenţionez să repar tot. Nu veţi mai avea niciun motiv de nelinişte, nici dumneavoastră, nici el. Are cuvântul meu de onoare.

— Dar cum? Nu înţeleg!

— E treaba mea, îi spuse calm Fallon. Eu am început-o, eu o voi termina. Adio, Anna Da Costa. Nu mă veţi mai revedea.

— Nu v-am văzut niciodată, spuse ea trist, şi când el trecu pe lângă ea, îi aşeză o mână pe braţ. Nu e îngrozitor acest lucru?

El bătu în retragere încet, delicat, fără să facă cel mai mic zgomot. Faţa Annei se schimbă. Întinse un braţ şovăitor.

— Domnule Fallon? murmură ea. Sunteţi aici?

El se îndreptă rapid spre uşă. Aceasta scârţâi când el o deschise şi în timp ce se întorcea ca s-o privească pe Anna pentru ultima oară, ea strigă:

— Martin, întoarceţi-vă!

În vocea ei era o suferinţă cumplită.

Fallon ieşi, uşa se închise într-un suspin şi tânăra fată, cu faţa şiroindu-i de lacrimi, căzu în genunchi, la picioarele altarului.

Tinerele surori de la mănăstire nu erau doar învăţătoare. Ele aveau şi un remarcabil trecut de muncă medicală în misiunile îndepărtate, şi acolo făcuse părintele Da Costa cunoştinţă cu sora Marie-Gabrielle în 1951, în

Coreea. Această micuţă franţuzoaică sălbatică era fără îndoială persoana cea mai bună, cea mai iubitoare pe care o cunoscuse vreodată. Patru ani într-o tabără de concentrare comunistă îi distruseseră sănătatea, dar spiritul ei neînfrânt, dragostea ei de viitor, îi rămăseseră intacte.

Mai multe călugăriţe plângeau în timp ce cântau imnul: Domine Jesus Christe, Rex Gloriae, libera animas omnium fidelium...

Vocile lor blânde se ridicau spre bolta capelei minuscule a mănăstirii în timp ce părintele Da Costa se ruga pentru odihna sufletului sorei Marie-Gabrielle, pentru toţi păcătoşii din lume ale căror fapte îi sustrăgeau de la bineeuvântarea infinită a dragostei lui Dumnezeu. Se ruga pentru Anna, ca să nu i se întâmple nimic rău. Pentru Martin Fallon, ca să aibă puterea să înfrunte ceea ce trebuia făcut şi pentru Dandy Jack Meehan...

Dar atunci, un lucru îngrozitor se întâmplă, căci gâtul i se uscă şi el crezu că se va sufoca cu acest nume al lui Meehan.

După terminarea slujbei şi iertarea păcatelor, călugăriţele purtară sicriul prin ploaie către micul lor cimitir, într-un colţ între peretele exterior şi cel interior al mănăstirii.

Pe marginea mormântului, preotul stropi cu aghiasmă groapa şi sicriul, le tămâie şi, după ce se rugă pentru ea, câteva călugăriţe aprinseră lumânările, cu dificultate din cauza ploii, ca să simbolizeze sufletul sorei Marie-

Gabrielle acum lângă Dumnezeu şi veşnic orbitor, apoi ele cântară al douăzeci şi treilea psalm care fusese şi cel preferat al defunctei.

Părintele Da Costa îşi aminti, timp de o clipă, în aceste ultime zile, corpul zdrobit, sfâşiat de suferinţă. Ah, Doamne, se gândi el, de ce numai cei buni trebuie, să sufere? Persoane ca sora Marie-Gabrielle?

Şi, apoi era şi Anna. Atât de nevinovată, atât de sensibilă, şi cu gândul la ceea ce se întâmplase în ajun, inima i se umplu de o furie violentă.

Singurul gând ce-i veni în mintea când privi la mormântul deschis, fu acela că întreprinderea lui Meehan fabricase probabil sicriul.

Jenny Fox luase două somnifere în ajun şi ea se trezi foarte târziu, după ora unsprezece. Îşi îmbrăcă un capot şi cobori în bucătărie, unde îl găsi pe Fallon aşezat la masă, cu sticla de whisky irlandez în faţă, şi cu un pahar umplut pe jumătate. Îşi demontase arma şi acum o monta la loc cu grijă. Amortizorul se afla şi el pe masă, lângă sticla cu whisky.

— Beţi devreme, observă ea.

— De mult timp n-am mai băut un pahar. Un pahar adevărat. Acum, am băut patru. Trebuia să mă gândesc.

El goli paharul dintr-o înghiţitură, introduse încărcătorul în patul pistolului Ceska şi înşurubă amortizorul pe ţeavă.

— Aţi ajuns la nişte concluzii? întrebă Jenny cu o voce plictisită.

— Ah, da, cred că pot spune aşa. (Îşi turnă un nou pahar de whisky şi-l înghiţi.) M-am hotărât să lansez o campanie pentru Meehan care trebuie să plece. Un fel de cruciadă împotriva unui singur bărbat, dacă vreţi.

— Sunteţi de-a dreptul nebun. N-aveţi nici cea mai mică şansă.

— Mă va chema astăzi, Jenny. Trebuie s-o facă pentru că mă expediază din Huli mâine seară şi noi avem lucruri de pus la punct.

Se uită prin ţeava armei sale şi Jenny murmură:

— Ce veţi face?

— Îl voi ucide pe acest ticălos, spuse el cu simplitate. Ştiţi ce a spuse Shakespeare: «O acţiune bună într-o lume rea».

El era beat şi ea îl înţelegea, dar în felul ei propriu. Ea exclamă, cu disperare:

— Nu fiţi prost! Dacă îl ucideţi, nu va mai fi niciun vapor din Huli pentru dumneavoastră. Ce se va întâmpla, atunci?

— Puţin îmi pasă.

El ridică braţul şi trase. Se auzi un zgomot uşor şi surd şi un căţel din faianţă, de pe etajera de deasupra frigiderului, se făcu ţăndări.

— Ei bine, ia spune! Dacă pot să-l fac praf de la această distanţă după ce am băut o jumătate de sticlă de whisky, nu prea văd cum aş putea să-l ratez pe Dandy Jack.

El se ridica şi luă sticla.

— Martin, ascultaţi-mă, vă rog!

El trecu prin faţa ei ca să ajungă la uşă.

— Nu am dormit noaptea trecută aşa că mă voi culca acum. Treziţi-mă dacă telefonează Meehan, dar orice s-ar întâmpla nu mă lăsaţi să dorm mai târziu de ora cinci. Am multe lucruri de rezolvat.

El ieşi şi ea ascultă un moment pasul lui pe scară. Ea auzi deschizându-se uşa camerei lui şi închizindu-se la loc, şi numai atunci, ea căzu în genunchi ca să strângă rămăşiţele câinelui din faianţă.

Curtea de la Bull şi Bell nu era foarte departe de Paul's Square; aceasta era o străduţă murdară, fără strălucire, cu pavaje circulare, ce purta numele cârciumei ce fusese construită acolo acum două secole sau poate mai mult. Lângă intrarea sălii din spate se îngrămădeau în dezordine mai multe lăzi de gunoi pline, cutii din carton şi cufere vechi.

Bull şi Bell era frecventată mai ales seara şi asta pentru că Jack Meehan prefera să meargă acolo după-amiaza. El putea să aibă sala din spate doar pentru el, ceea ce era practic pentru încheierea anumitor afaceri.

Aşezat pe un taburet, cu o halbă de bere în faţă, el îşi termina de mâncat un sandvich rosbif citind ziarul „Financial Times". Donner era calm, şi stătea pe bancheta de la fereastră.

Meehan îşi goli halba şi o azvârli pe tejghea.

— Umple-mi asta, Harry.

Harry era un bărbat înalt şi musculos care, în ciuda şorţului alb, avea construcţia unui jucător de rugby

profesionist. Avea favoriţi bruneţi şi lungi şi o faţă rece, cu un aer ameninţător.

În timp ce el umplea din nou halba şi o împingea pe bar, uşa se deschise şi Rupert şi Bonati intrară. Rupert purta un fel de redingotă cu pelerină, ce-i ajungea până la glezne, croită în carouri ţipătoare. Se scutură cu putere i-şi deschise paltonul.

— Când va înceta ploaia asta, iată ce aş vrea să aflu. Meehan bău un gât de bere şi râgâi.

— Ce vrei, Dumnezeule! Cine e patronul dughenei? Rupert se întoarse cu graţie pe taburet lângă el şi-i puse o mână pe coapsă.

— Trebuie să înfulec ceva, răţuşca mea. Trebuie să capăt puteri, nu-i aşa?

— E bine, e bine. Harry, dă-i băutura aia, Bloody Mary.

— De fapt, ştie cineva unde este Billy? întrebă Rupert.

— Nu l-am văzut de ieri seară, răspunse Meehan. Cine are nevoie de el, mai întli?

— Paznicul şef din Pine Trees a telefonat la birou, chiar înainte să plec.

— Şi ce voia?

— S-ar părea că au găsit whippetul lui Billy care umbla pe acolo. Ud ca o supă şi tremurând ca o frunză, după câte spune el. Vroia să ştie ce trebuie să facă.

Meehan îşi încruntă sprâncenele.

— Ce putea să caute pe acolo, javra aia?

— Ultima dată când am văzut-o, interveni Donner, era dimineaţă către ora opt şi jumătate, când m-am dus la

garaj. Câinele se afla în Scimitar. Am crezut că Billy l-a uitat acolo, ieri seară, când a intrat, aşa că i-am deschis. Pentru că i s-a întâmplat deja, când face tămbălău sau când e beat, să-l lase pe Tommy în maşină, vreau să spun.

— Nu intrase încă atunci când am ieşit dimineaţă din casă, spuse Meehan, şi dacă şi-a lăsat maşina în garaj, asta vrea să însemne că s-a dus într-unul din cluburile din centru. Probabil că e încă în pat cu o târfuliţă, prostuţul. Bonati, du-te deci să cauţi câinele la Pine Trees. Adu-l acasă şi dă-i să mănânce.

— De acord, domnule Meehan, spuse Bonati şi ieși. Meehan mai înghiţi un gât de bere.

— Specie de porc fără creier. Îi voi trage un picior în fund când îl voi vedea.

— E tânăr, domnule Meehan. Va învăţa, spuse Harry. Ridică două căldări cu apă de la vase, trecu prin faţa tejghelei, deschise uşa şi ieşi în curte. Când golea căldările pe caldarâm, apăru părintele Da Costa. El era îmbrăcat în sutană şi se adăpostea sub o umbrelă.

Harry îl privi cu o oarecare uimire şi părintele îl întrebă politicos:

— Îl caut pe domnul Meehan. Domnul Jack Meehan. Mi s-a spus la el la birou că l-aş putea găsi aici.

— E înăuntru, răspunse Harry.

El intră în sala din spate şi părintele Da Costa îl urmă, oprindu-se un moment în prag ca să-şi închidă umbrela.

Rupert îl zări primul, în oglinda din spatele barului.

— Ah, în numele lui Dumnezeu! exclamă el.

Se aşternu o tăcere lungă. Meehan se întoarse foarte lent pe taburetul lui.

— Şi ce dracu căutaţi aici, dumneavoastră? Vă scuturaţi copacul pentru Crăciun sau ce? Poate vreo liră ne va scuti de prezenţa dumneavoastră?

El îşi deschise în mod făţiş portofelul şi Da Costa răspunse calm:

— Speram că voi purta o mică discuţie cu dumneavoastră, în particular.

Rămase acolo în picioare, cu umbrela în mână, cu poala sutanei udată de buruienile din cimitirul mănăstirii, cu pantofii plini de noroi, cu barba cenuşie încâlcită, aşteptând o reacţie.

Meehan izbucni în râs.

— Dumnezeule, dacă v-aţi putea vedea! Ce alură caraghioasă! Bărbaţi în jupoane. Asta nu va avea niciodată succes.

— Nici nu intenţionez acest lucru, spuse preotul răbdător. Am putea să stăm de vorbă?

Meehan îi arătă pe Donner şi Rupert cu o miâă moale.

— Nu e nimic de spus fără ca cei doi de aici să nu poată auzi.

— Foarte bine. E destul de simplu. Nu vreau să mai puneţi piciorul în împrejurimile bisercii Sain-Nom şi nu vreau să se mai întâmple ce s-a petrecut ieri seară la prezbiteriu.

Meehan îşi încruntă sprâncenele.

— Ce tot spuneţi, Dumnezeule?

— Bun, domnule Meehan, spuse părintele Da Costa oftând. Ieri seară, cineva a intrat în prezbiteriu Şi a atacat-o pe nepoata mea. Dacă Fallon nu ar fi apărut la momentul potrivit şi nu l-ar fi izgonit pe acest bărbat, i s-ar fi putut întâmpla orice. Dar presupun că-mi veţi spune că nu sunteţi deloc la curent cu cele întâmplate.

— Desigur! Nu ştiam nimic! strigă Meehan.

Părintele Da Costa lupta ca să-şi stăpânească furia.

— Minţiţi, spuse el simplu.

Sângele îi urcă la cap lui Meehan, faţa i se congestionă, ochii îi ieşiră din orbite.

— Drept cine vă credeţi? bombăni el.

— Acesta e ultimul meu avertisment. Când ne-am văzut ultima dată, v-am spus că Dumnezeul meu era la fel de bine un Dumnezeu al mâniei precum un Dumnezeu al dragostei. Aţi face bine să nu uitaţi acest lucru.

Vânăt de furie, Meehan se întoarse către barman:

— Aruncă-l pe ăsta afară!

Harry ridică chepengul şi ieşi din bar.

— De acord. Hai, pe aici e ieşirea, bunicule.

Cu mâna dreaptă, îl trase pe preot de guler, cu cea stângă îl apucă de curea şi ieşiră repede afară în hohotele de râs ale lui Donner şi Rupert, care se îngrămădiră repede în pragul uşii ca să nu piardă spectacolul. Meehan li se alătură.

Părintele Da Costa era în mâini şi în genunchi în ploaie, într-o băltoacă mare.

— Ce se întâmplă, răţuşca mea? îi strigă Rupert. Ai făcut pe tine sau ce?

Era o reflecţie stupidă, copilăresc de vulgară şi asta fu într-un fel ultima picătură, care făcu să debordeze furia părintelui, aşa încât atunci când Harry îl ridică de jos, cu un braţ în jurul gâtului, el reacţionă cum fusese învăţat cu treizeci de ani în urmă, la acea şcoală dură şi brutală a gherilei şi a acţiunii de noapte.

Harry zâmbi larg.

— Nu ne place ca travestiţi ca tine să vină să ne plictisească clienţii.

El nu mai avu ocazia să zică altceva. Cotul drept al părintelui Da Costa se înfipse în coastele lui şi el se răsuci pe un picior atunci când Harry, cu respiraţia tăiată, se ducea pe spate,

— N-ar trebui niciodată să lăsaţi pe cineva să se apropie atit de mult. V-aţi antrenat prost.

Harry se îndreptă şi se năpusti înainte, cu pumnul drept pregătit pentru o lovitură puternică. Părintele Da Costa se feri, îl apucă de încheietura mâini cu ambele mâini, îl răsuci ridicându-i braţul la spate şi-l împinse pe Harry cu capul mai întâi în grămada de lăzi.

Când se întoarse, Donner îi veni în ajutor şi primi o lovitură de picior în genunchiul drept, admirabil lansată, care-l făcu să se îndoaie de durere. Părintele Da Costa îi trimise apoi un genunchi în plină faţă care-l înălţă pe Donner şi-l trimise în perete.

Rupert scoase un strigăt disperat de ajutor, şi în graba lui de a se întoarce în siguranţa sălii din spate, el alunecă în prag şi-l făcu pe Meehan să cadă cu el cu tot. Când Meehan încercă să se ridice, Da Costa îi trase o lovitură de pumn în faţă, o directă puternică de dreapta plină de toată furia lui, de toată ura lui. Un os îi plesni, nasul lui Meehan se turti sub articulaţiile dure ale preotului şi el căzu în sala din spate gemând, sângele izbucnindu-i din nări.

Rupert se năpusti în patru labe ca să se ascundă în spatele tejghelei în timp ce părintele Da Costa îl contempla pe Meehan, cu o furie ucigătoare încă în el, cu pumnii încleştaţi. Îşi coborî ochii la mâinile lui şi când văzu sânge pe degete, o expresie de groază îi apăru pe faţă.

Se retrase încet în curte. Harry stătea pe burtă printre lăzi. Donner voma lângă perete. Părintele Da Costa privi din nou cu oroare sângele de pe mâini, se întoarse şi plecă.

Când el intră în birou Anna împletea, aşezată lângă foc. Ea întoarse capul spre el.

— Aţi sosit foarte târziu. Începusem să mă neliniştesc.

El era încă foarte agitat şi trebui să se forţeze ca să vorbească calm.

— Scuză-mă. Am întârziat.

Ea îşi lăsă împletitura şi se ridică.

— După plecarea dumneavoastră, când m-am dus la biserică ca să pregătesc totul pentru corală, Fallon cânta la orgă.

Faţa preotului se întunecă.

— A spus ceva? I-ai vorbit?

— Mi-a dat un mesaj pentru dumneavoastră. M-a rugat să vă spun că totul a fost din vina lui şi că regretă acest lucru.

— Asta e tot?

— Nu, a spus că nu trebuie să ne mai temem de nimic de acum înainte. Că el va termina ceea ce a început. Şi mi-a mai spus că nu-l vom mai revedea. Ce voia să spună? Credeţi că are intenţia să se predea poliţiei?

— Numai Dumnezeu ştie! murmură părintele Da Costa ţinând o mână liniştitoare pe umărul Annei. Mă duc în biserică. Am ceva de făcut. Însă nu pentru mult timp.

El o lăsă şi aproape că alergă în cimitir ca să intre în biserică prin sacristie. Căzu în genunchi în faţa altarului, îşi împreună mâinile şi-şi ridică ochii spre Crucifix.

— Iartă-mă, imploră el. Tată ceresc, iartă-mă!

Îşi lăsă capul în jos şi plânse, căci în inima lui ştia că nu există nici cea mai mică remuşcare pentru ceea ce-i făcuse lui Jack Meehan. Cu atât mai rău cu cât există întotdeauna acea mică voce perfidă care-i repeta că suprimându-l pe Meehan de pe faţa pământului, el ar face un mare serviciu umanităţii.

Meehan ieşi în chimono de mătase din sala de baie, ţinând o pungă cu gheaţă pe faţă. Medicul venise şi plecase, hemoragia nazală se oprise, însă nasul lui era o masă urâtă de carne umflată, vânătă, care nu va mai fi niciodată ceea ce a fost. Donner, Bonati şi Rupert aşteptau cuminţi lângă uşă. Gura lui Donner fusese lovită cu

răutate şi buza inferioară îi era de două ori mai groasă decât cea normală.

Meehan aruncă punga cu gheaţă prin cameră.

— Asta nu ajută la nimic, idioţenia asta! Daţi-mi de băut, careva!

Rupert se îndreptă grăbit spre masa rulantă pe care se aflau sticlele şi servi un coniac mare. I-l duse lui Meehan, care stătea la fereastră şi admira piaţa cu un aer meditativ.

Se întoarse, şi redeveni, brusc şi misterios, el însuşi, şi-l întrebă pe Donner:

— Frank, cum se numea bătrânul ăla, care ştia să se descurce atât de bine cu explozivele?

— Ellerman, domnule Meehan. La el vă gândiţi?

— La el. Nu e la închisoare, ia spune?

— Nu, după câte ştiu eu.

— Perfect, vreau să vină aici înainte de ora unu. Du-te să-l cauţi şi poţi să-i spui că-i voi da două sute de lire.

Înghiţi puţin coniac şi se întoarse către Rupert:

— Şi tu, comoară, am pentru tine exact treaba care-ţi trebuie. Te duci s-o vezi pe Jenny din partea mea. Vom avea nevoie şi de ea, pentru ceea ce vom face.

— Crezi că va merge? Ea e o adevărată târâtură încăpăţânată, când îşi pune în cap.

—Nu, de data aceasta, răspunse Meehan râzând. Îţi voi spune o propunere pe care să i-o faci încât nu va putea refuza.

Râse încă o dată ca şi cum acest lucru era o glumă excelentă de-a lui şi Rupert îl privi pe Donner puţin neliniştit. Donner îndrăzni:

— Ce vrea să însemne, asta, domnule Meehan?

— Sunt sătul! Iată ce vrea să însemne asta. Destul! Preotul, Fallon, tot bazarul. Mă duc să lichidez afacerea odată pentru totdeauna. Îi voi curăţa pe amândoi chiar în seara asta, şi iată cum vom acţiona.

Harvey Ellerman avea cincizeci de ani şi părea să aibă cu zece mai mult, pentru singurul motiv că petrecuse douzeci şi doi de ani în spatele gratiilor şi dacă am adăuga şi toate condamnările pe care le suferise.

Acesta era un individ mic şi şters –, de obicei el purta o şapcă din tweed şi un impermeabil mare –, ce părea împovărat de existenţă; şi totuşi acest om micuţ, cu o faţă îngrijorată avea reputaţia unui bun cunoscător în domeniul exploziilor mai mult decât oricine din tot nordul Angliei. În cele din urmă, geniul i-a cauzat distrugerea, căci el îşi aborda lucrările într-o manieră atât de originală încât era ca şi cum îşi semna numele pe toate exploziile pe care le săvârşea; de mulţi ani, poliţia îl aresta cu o regularitate monotonă chiar din momentul când făcea un pas greşit.

El ieşi din lift în apartamentul de la mansardă, urmat de Donner, şi purtând o valiză ieftină plină cu talaş şi închisă cu o curea. Meehan îi ieşi în întâmpinare, cu mâna întinsă, şi Ellerman aşeză valiza jos.

— Sunt încântat să te revăr, Harvey, spuse Meehan. Sper că vei putea să ne ajuţi. Ţi-a explicat Franck ce vreau?

— Da, domnule Meehan, în fine. E un mod de a spune, răspunse Ellerman după o ezitare. Dumneavoastră nu mă vreţi personal pentru această afacere spuneţi, domnule Meehan? Nu e vorba de asta?

— Bineînţeles că nu!

Ellerman păru uşurat.

— Pentru că m-am retras din orice participare activă domnule Meehan. Ştiţi despre ce e vorba.

— Ah, da, ştiu, ştiu! Tu erai prea bun pentru ei, iată! spuse Meehan şi luă valiza lui Ellerman ca să o aşeze pe masă. Ia să vedem un pic ce ai aici.

Ellerman desfăcu cureaua şi deschise valiza. Aceasta conţinea un sortiment variat de explozivi, ambalaţi cu grijă în cutii din fier, o alegere de fitile şi detonatori, de bobine, de fire şi o trusă cu instrumente.

— Frank mi-a spus că aţi vrea ceva asemănător în genul trucurilor de care IRA se foloseşte în Irlanda.

— Nu doar asemănător, Harvey. Vreau să fie exact acelaşi lucru. Când tehnicienii de la poliţie vor examina ceea ce va rămâne din bombă, vreau să nu existe nici cea mai mică îndoială în mintea lor asupra provenienţei acesteia.

— Foarte bine, domnule Meehan, spuse Ellerman cu vocea lui fără timbru. Cum doriţi. Ne vom folosi deci de asta, explică el luând o cutie. O cutie de biscuiţi Waverley.

Fabricată în Belfast şi umplută cu plastic. Să spunem că ar costa douăzeci de lire. Asta ar trebui să facă operaţia.

— Şi fitilul?

Ellerman arătă spre o porţiune roză, lungă şi subţire, de culoare închisă.

— Ei se folosesc mult de acest lucru, în aceste timpuri. Este un fitil chimic de fabricaţie rusească care rezistă la absolut tot. O dată capsula ruptă, nu mai ai decât douăzeci de minute.

— E exact ce ne trebuie, aprobă Meehan frecându-şi mâinile. Aşa că vei face bine să începi.

El se întoarse şi se duse să privească pe fereastră fluierând uşor.

Capitolul XIV

GRIMSDYKE

Fallon deschise ochii şi observă că Jenny îl scutura de umăr.

— Treziţi-vă! repeta ea cu insistenţă. Treziţi-vă!

El avu o uşoară palpitaţie în spatele ochiului drept dar, altfel se simţea deosebit de sprinten. Se aşeză, îşi legănă picioarele şi-şi frecă bărbia aspră.

— Ce oră e?

— Este ora patru. Prietenul dumneavoastră, părintele Da Costa, a telefonat. Vrea să vă vadă.

Fallon se îndreptă încet şi o privi, cu un aer uşor perplex,

— Când a sunat?

— Acum zece minute. Am vrut să urc să vă chem dar el a spus că nu are timp.

— Şi unde vrea să mă vadă? La Saint-Nom?

Ea scutură din cap.

— Nu. A spus că-şi va lua nepoata la ţară. Crede că va fi mai în siguranţă acolo. E un sătuc numit Grimsdyke. El se

află la vreo treizeci de kilometri de aici, în mlaştini. Vrea să mergeţi să vă întâlniţi acolo, cel mai devreme posibil.

— Ah, bine, spuse Fallon. Ştiţi unde se află acest loc?

— Da, mergeam acolo, înainte, la picnic, când eram mică. Nu am fost niciodată la moara aceea unde merge el – Mill House – dar el mi-a explicat drumul.

Fallon clătină încet din cap.

— Şi vreţi să mă conduceţi acolo?

— Dacă asta vă convine, vom lua maşina mea. Nu ne trebuie decât o jumătate de oră.

El o privi cu ochii foarte întunecoşi şi foarte inexpresivi. Ea se întoarse cu nervozitate, incapabilă să-i susţină privirea, şi înroşindu-se în mod evident.

— Ascultaţi, mie nu-mi pasă. Vreţi să mergeţi acolo sau nu?

El ştia că ea minte şi cu toate acestea nu avea nici cea mai mică importanţă căci, din motive neclare, el ştia fără urmă de îndoială, că ea îl conducea în direcţia cea bună,

— De acord, spuse el. Perfect, Daţi-mi două minute ca să mă pregătesc şi vă însoţesc acolo.

Imediat ce ea plecă, el îşi scoase Ceska din buzunarul hainei, scoase încărcătorul, îl reîncărcă cu opt gloanţe şi-l aşeză în buzunarul drept al trenciului.

Se duse la fereastră, se aplecă, ridică covorul şi recuperă automatul Browning pe care-l folosise cu ocazia primei sale întrevederi cu Kristov la Londra. Dedesubt era un plic mare din ambalaj gros ce conţinea aproape două mii de lire în bancnote de zece, marea majoritate a banilor pe

care-i primise de la Meehan. Îşi strecură plicul în buzunarul interior şi verifică rapid Browningul.

În dulapul cu medicamente de sub chiuvetă, el găsi un rulou de plasture; tăie două bucăţi lungi cu briciul împrumutat de Jenny şi-şi fixă automatul la piciorul stâng, chiar deasupra, gleznei, acoperită de ciorapi.

Coborî încheindu-şi trenciul. Jenny îl aştepta la intrare, îmbrăcată într-un impermeabil din plastic roşu. Ea îi zâmbi puţin forţat, punându-şi mănuşile.

— Gata de plecare, deci?

El deschise uşa însă o trase pe Jenny de umăr când ea vru să iasă.

— Nu e nimic altceva, nu-i aşa? Nimic care să fi uitat să-mi spuneţi?

Ea se înroşi şi în vocea ei se distingea din nou mânia atunci când răspunse:

— Aş face eu aşa ceva?

— Atunci totul e în regulă, spuse el calm. Să mergem.

El închise uşa şi o urmă spre Mini-Cooperul parcat mai în josul străzii.

Mlaştinile din Grimsdyke, de la estuarul fluviului, erau o câmpie întinsă, pustie, de bazine cu apă sălcie, pline cu mâl şi cu garduri mari de stuf spălăcit, mai înalte decât un om. De la începutul istoriei, oamenii au venit aici pentru un motiv sau altul, romani, saxoni, danezi, normanzi, dar acum acesta era un tărâm al fantomelor. O lume ciudată, crudă, locuită de păsări, de fluierari, de gâşte sălbatice ce veneau din Siberia ca să petreacă iarna în mlaştini.

Ei trecură prin sat, un târguşor destul de plăcut, cu treizeci sau patruzeci de case, un garaj şi o cârciumă. Ploua foarte tare şi vântul târa valuri mari de ploaie spre mare, pe deasupra mlaştinilor.

— Locul se află la opt sute de metri la capătul satului, la dreapta, spuse Jenny, aruncând o privire spre Fallon. Aşa a spus tipul.

— S-ar spune că acolo e, da.

Ea părăsi drumul şi porni cu maşina pe o potecă neclară nu mai lată decât o trăsură, nu mai mult decât o şosea ierboasă. De o parte şi de cealaltă a drumului se întindeau de-a lungul a mai multor kilometri trestii, stuf, ierburi uscate îndoite de ploaie şi vânt; o ceaţă uşoară se lăsa dinspre mare.

Fallon lăsă în jos geamul din partea lui şi inhală profund aerul marin.

— E un peisaj sfânt!

— Îmi plăcea mult să vin aici când eram mică, spuse ea. Era ca nicăieri în altă parte pe pământ. O lume complet diferită, dincolo de oraş.

Cu cât se apropiau mai mult de estuar, cu atât ceaţa îi împresura mai mult, dar în cele din urmă ei urcară pe o coastă şi observară ceea ce nu putea fi decât moara, trecând de un pâlc de copaci, la câteva sute de metri mai la sud. Fallon aşeză o mână pe braţul lui Jenny şi ea frână.

— Ce mai este?

— De aici, vom merge pe jos, spuse el.

— E neapărat?

— Dacă viaţa m-a învăţat ceva, e să nu am niciodată încredere în aparenţe.

Ea ridică din umeri şi coborî din maşină fără să discute iar Fallon, părăsind drumul, o urmă de-a lungul unei plantaţii de brazi spre moara, uşor vizibilă, dintre arbori.

El se ghemui în spatele unui tufiş trăgând-o pe Jenny lingă el şi examină atent împrejurimile. Era acolo un turn din piatră, înalt cât trei etaje, cu acoperişul deschis spre cer. Casa era prelungită la un capăt printr-o construcţie din lemn care semăna cu un hambar şi care nu era într-o stare mai bună decât restul. Un firicel subţire de fum urca dintr-un horn din fier.

De cealaltă parte, era o roată imensă de moară ce se rotea scârţâind îngrozitor sub presiunea apelor învolburate ale fluviului în creştere.

— Nicio urmă de furgoneta lui Mini, murmură Fallon.

— Trebuie să o fi pus la adăpost în hambar, nu? răspunse Jenny şi adăugă cu nerăbdare: Dumnezeule, hotărâţi-vă odată. Mergem acolo, sau la naiba? Sunt udă toată.

Ea părea mânioasă şi mâna stângă îi tremura uşor.

— Hai, duceţi-vă înainte, spuse el. Chemaţi-mă dacă totul e bine.

Ea îl privi cu oarecare uimire, apoi ridică din umeri, se sculă şi avansă fără apărare. El o urmări din ochi până la hambar. Ea se întoarse o dată spre el, apoi deschise unul dintre canaturile de la marea uşă şi intră.

Câteva minute mai târziu ea reapăru ca să-i strige:

— Totul e bine. Aşadar, veniţi!

Fallon ezită încă puţin, apoi oftă şi ieşi la rândul lui de sub copaci, cu un zâmbet mic şi neschimbat pe buze. Când era la patru sau cinci metri de uşă, Jenny îi spuse:

— Ei, sunt aici.

Şi ea intră. El o urmă fără ezitare. Hambarul mirosea a fân vechi şi şoareci. Într-un colţ se afla o brişcă veche; un pod mare făcea ocolul celor trei laturi şi ferestrele rotunde, fără sticlă, lăsau să intre lumina zilei. Un foc ardea într-o sobă din fontă veche.

Nu exista nici urmă de părintele Da Costa şi nici de Anna, dar Fallon nu fu de altfel surprins. Jenny stătea lângă un pat mic din fier, lângă peretele din spate, unde dormea sub o pătură o fetiţă blondă.

— Îmi pare rău, Martin, spuse Jenny cu o suferinţă sinceră. Nu aveam de ales.

— Aici sus, Fallon! strigă cineva.

Fallon îşi ridică privirea şi-l văzu pe Donner pe marginea podului, înarmat cu o puşcă Armlite. Rupert, în picioare, lângă el, strângea în mână o ţeavă despicată şi Harry, barbianul de la Bull şi Bell, apăru la intrarea în pod, de pe partea opusă, cu un revolver în mâna dreaptă.

Donner ridică puţin puşca Armlite.

— S-ar părea că un glonte din armele astea pătrunde prin faţă şi iese prin spate smulgând o bucată bună dintr-un bărbat, aşa că te sfătuiesc să nu te mişti deloc.

— Nu mă mişc, îl asigură Fallon fără ironie şi-şi ridică mâinile.

Harry coborî primul pe scară. Avea o înfăţişare îngrozitoare, cu ochiul stâng complet închis şi cu o parte din faţă oribil de învineţită. Se opri la un metru sau doi şi-l acoperi pe Fallon cu revolverul lui în timp ce Rupert îl urma pe scară. Când amândoi fură în poziţie, Donner lăsă puşca Armlite în jos şi li se alătură.

— Niciodată nu trebuie să ai încredere într-o fată, răţuşca mea, şopti Rupert cu un zâmbet ironic. Credeam că ştii acest lucru, de mult timp. Nişte târâturi şi nişte mincinoase, asta sunt. Urmărite de lună. În timp ce eu, de exemplu...

Donner îi dădu o lovitură de picior în gambă.

— Tacă-ţi fleanca şi percheziţionează-l. Trebuie să aibă arma în buzunarul drept.

Rupert găsi imediat Ceska şi apoi plicul ce conţinea banii. Donner îl deschise şi fluieră încet.

— Cât ai aici? întrebă el.

— Două mii, răspunse Fallon.

Donner zâmbi larg.

— Asta trebuie să fie ceea ce vroia el să spună, vorbind de prima neaşteptată.

El aşeză plicul în buzunarul lui interior şi Rupert îşi trecu mâinile de-a lungul corpului lui Fallon.

— Încântător, murmură el. Aş putea într-adevăr să am chef de tine, răţuşca mea.

Îl mângâie pe obraz însă Fallon îl trimise clătinându-se pe spate cu o lovitură a braţului drept.

— Mai pune tu mâna pe mine şi-ţi sucesc gâtul!

Ochii lui Rupert fulgerară; îşi luă ţeava despicată şi lăsă cocoşul în jos.

— Ei bine, ei bine, s-ar spune că suntem o adevărată lele! Dar voi aranja acest lucru!

Donner îi dădu o nouă lovitură de picior în partea din spate.

— Specie de nebun mizerabil, imbecil prăpădit! Ce cauţi? Să arunci totul în aer? Hai, şterge-o, du-te să faci un ceai. Nu eşti bun decât la asta!

Rupert merse spre sobă bombănind, fără să-şi lase puşca, şi Donner îşi scoase dintr-unul din buzunare o pereche de cătuşe reglementare de poliţie. Le închise peste încheietura mâinilor lui Fallon şi aşeză cheia în buzunarul de la piept.

— Poţi să alegi, greu sau uşor, spuse el. Mie puţin îmi pasă. Ai înţeles?

— Încerc întotdeauna, spuse Fallon.

— Bine, aşază-te lângă şoricel, ca să pot să vă supraveghez pe amândoi.

Fallon se apropie de pătuţ şi se aşeză pe o parte, cu spatele lipit de perete. El privi copilul. Ea avea ochii închişi, şi o respiraţie regulată.

— Este fetiţa de care mi-aţi vorbit? o întrebă el pe Jenny. E bine?

— I-au dat un calmant, asta e tot, răspunse ea, cu ochii strălucind de lacrimi. Îmi pare rău, Martin, nu am avut de ales. M-am dus să o caut, ca în toate sâmbetele, şi am

adus-o în parc, la terenul de jocuri. Acolo Rupert şi această brută de Harry, ne-au săltat.

— Şi v-au ameninţat?

— Au spus că o vor reţine pe Sally. Şi că voi putea să o iau înapoi dacă reuşeam să vă aduc aici. Ce puteam să fac? Eram înspăimântată! Nu-l cunoaşteţi pe Jack Meehan cum îl cunosc eu. El e capabil de orice, ca şi Billy.

— Billy nu vă va mai necăji, spuse Fallon. L-am ucis ieri seară.

Ea îl privi mărindu-şi ochii:

— Ce?

— Aşa cum intenţionez să-l ucid pe Dandy Jack, răspunse calm Fallon. În buzunarul stâng se află un pachet de ţigări. Aprindeţi-mi una, vreţi? Sunteţi drăguţă?

Ea era năucită de absurditatea a ceea ce el tocmai îi spusese, dar ea făcu ceea ce el îi ceru. Ea îi strecură o ţigară între buze şi aprinse un chibrit. Donner li se alătură, aducând un sac scoţian. Se chirci în faţa lui Fallon şi deschise sacul. Scoase de acolo, una câte una, trei sticle de whisky irlandez pe care le aşează pe jos.

— Jameson, spuse Fallon. Whiskyul pe care-l prefer. Cum aţi ghicit acest lucru?

— Şi toate astea doar pentru tine, declară Donner. Toate cele trei sticle.

— Trebuie să mărturisesc că ideea îmi pare interesantă. Ba mai mult.

— De ce nu? La drept vorbind ea este foarte bună. Cred că-ţi va plăcea. Înţelegi, avem trei probleme, Fallon.

Preotul şi nepoata lui, pentru că ştiu mai mult decât trebuie.

— Şi eu?

— Adevărat, spuse Donner, luând una din ţigările lui Fallon. În fine, pe scurt, domnul Meehan a avut această idee destul de frumoasă. Ea este minunat de simplă. Ne debarasăm de Da Costa şi de nepoata lui şi te facem să tragi ponoasele.

— Văd. Şi cum contaţi să faceţi asta? întrebă Fallon.

— Tu erai un priceput al bombei, acolo în Ulster, nu-i aşa? Aşa că ar fi logic ca tu să foloseşti aceeaşi metodă, dacă vrei să omori pe cineva pe aici.

— Dumnezeule!, murmură Jenny.

Donner nu-i dădu atenţie ei. El se amuza vizibil.

— Slujba de seară la Saint-Nom este la ora şase, reluă el. Când se va termina, domnul Meehan şi Bonati vor pune mâna pe preot şi pe nepoata lui şi-i vor duce sus în turn, în acelaşi timp cu vreo douăzeci de livre de plastic (exploziv) şi un fitil chimic, într-o cutie de biscuiţi Waverley. Când acest pacheţel va sări în aer, vor sări şi ei cu el şi biserica se va dărâma.

— Înţeleg, spuse Fallon. Şi eu, atunci?

— E simplu. Bonati soseşte aici în furgoneta Mini a lui Da Costa. Îţi turnăm trei sticle de whisky irlandez pe gât, te urcăm la volan şi te trimitem să faci un tur. La patru, cinci kilometri de aici se află o colină care se numeşte Cullen’s Bend. E un colţ teribil pentru accidente.

— Şi voi vă imaginaţi că asta va rezolva totul?

— Bomba va fi ambalată şi cântărită, la fel de drăguţ, ca un cadou de Crăciun. Când poliţiştii vor examina ceea ce va rămâne din această hodoroagă, ei vor găsi materialul de fabricare a bombei şi câteva cartuşe conţinând acelaşi exploziv cu cel de la biserică, fără să mai vorbim de arma care a servit la uciderea lui Krasko. Tehnicienii de la poliţie vor trage profitul lor gras din aceasta, şi să fim sinceri, tipii din secţia specială şi de la Serviciul de Inteligenţă te urmăresc de mulţi ani. Ei vor fi încântaţi.

— Miller nu va crede acest lucru nicio secundă, ripostă Fallon. El ştie că Meehan este răspunzător de uciderea lui Krasko.

— Posibil, dar el nu poate să facă nimic.

Jenny protestă dintr-o suflare:

— Este vorba de crimă. De o crimă comisă cu sânge rece. Nu puteţi face acest lucru!

— Tacă-ţi fleanca, îi spuse Donner.

Ea se retrase cu frică şi observă atunci un lucru extraordinar. Ochii lui Fallon păreau să-şi fi schimbat uşor culoarea, ei erau ca nişte reflexe luminoase în întuneric, şi când el o privi ea simţi în el o putere aproape fizică, o forţă nouă. Era ca şi cum el ar fi adormit şi se trezea brusc. El aruncă o privire celorlalţi doi. Harry se uită la vechea hodoroagă întorcându-le spatele şi Rupert stătea aproape de sobă cu puşca pregătită.

— Deci, aşa, totul s-a terminat? spuse el încet.

Donner clătină din cap cu un aer mâhnit în mod fals.

— Ai fi făcut mai bine să fi rămas la tine acasă, în lumea ta, Fallon. Aici nu mai este sectorul tău.

— Cum s-ar spune...

Donner se aplecă ca să mai ia o altă ţigară. Fallon îşi lăsă încet mâinile în jos pe patul puştii Bromning pe care o lipise atât de atent de gamba stângă deasupra gleznei, o smulse de acolo şi trase un glonte în inima lui Donner nimerind în plin.

Violenţa coliziunii îl ridică pe Donner şi-l aruncă pe jos şi, în acelaşi moment Fallon trase un glonte şi în spatele lui Harry, înainte ca el să aibă timp să se întoarcă, şi îi sfărâmă coloana vertebrală şi-l proiectă cu capul direct în hodoroagă.

Jenny urla, Fallon o îndepărtă cu brutalitate şi el se sculase deja în picioare, cu Browningul îndreptat spre Rupert care se întoarse cu teamă, prea târziu, ţinând încă ţeava despicată cu ambele mâini.

El deschise gura într-un strigăt înăbuşit imediat ce al treilea glonte din pistolul lui Fallon îl lovi drept în frunte. Sânge şi rămăşiţe din creier stropiră pietrele cenuşii atunci când craniul se sparse şi Rupert fu lipit de perete; degetul de pe trăgaciul armei se încleştă convulsiv şi el trase, deşi mort, din ambele ţevi.

Jenny se aruncă peste fetiţa care dormea încă un somn artificial. Se aşternu o tăcere adâncă. Ea se întoarse cu frică şi-l văzu pe Fallon în picioare, cu picioarele desfăcute, într-un echilibru perfect, ţinând Browningul în faţa lui cu ambele mâini. El avea o faţă foarte palidă, lipsită de orice

expresie, cu ochii întunecaţi. Mâneca dreaptă îi era ruptă şi din ea curgea sânge.

Ea se ridică tremurând.

— Sunteţi rănit.

El nu păru să o audă dar se duse la hodoroagă, unde Harry era culcat pe burtă şi-l împinse puţin cu piciorul. Apoi merse la Rupert. Jenny se apropie de el.

— E mort? şopti ea dar văzu apoi partea posterioară a craniului şi se răsuci, cu stomacul întors pe dos, sprijinindu-se cu o mână de perete.

Când ea îşi reveni, Fallon stătea în genunchi lângă Donner şi scotocea în buzunarul pieptului celui mort. El găsi cheia pe care o căuta şi se ridică.

— Scuteşte-mă de astea.

Ea simţea un miros de abator ce se infiltra în creierul ei, şi îndreptându-se spre el speriată şi cu inima bolnavă, se poticni şi fu cât pe ce să cadă. El o apucă de braţ şi o reţinu.

— Fii energică, fata mea. Nu daţi greş acum. Am nevoie de dumneavoastră.

— E în regulă, bâigui ea. Sunt bine, cu siguranţă.

Ea deschise cătuşele şi Fallon le aruncă pe jos, apoi se chirci din nou şi-şi luă singur plicul din buzunarul interior al lui Donner.

— Ar trebui să mă lăsaţi să mă uit puţin la braţul dumneavoastră, spuse Jenny cu o voce obosită când el se ridică.

— Dacă vreţi.

Îşi scoase haina şi se aşeză pe marginea patului, fumând o ţigară, în timp ce ea făcea ce putea pentru el.

Braţul era într-o stare jalnică. Trei sau patru răni periculoase provocate de alice. Ea îl pansă cât putut mai bine, cu batista lui Donner. Fallon ridică de jos una din sticlele Jameson, îi smulse dopul cu dinţii şi bău o lungă înghiţitură.

Când Jenny termină, ea se aşeză pe pat lângă el şi privi în jur.

— Cât timp a durat asta? Două, poate trei secunde? murmură ea tremurând. Ce fel de om sunteţi dumeavoastră, Martin?

Fallon îşi îmbrăcă haina cu stângăcie.

— L-aţi auzit pe Donner. Sunt un mic irlande-z ieşit din divizia lui, care ar fi trebuit să stea la el acasă în gloata lui.

— El se înşela, nu-i aşa?

—Acolo de unde vin eu, afacerea nu ar fi ţinut o zi, spuse Fallon cu indiferenţă. Ce oră e?

Ea aruncă o privire la ceas.

— Cinci şi jumătate.

El se ridică şi-şi luă trenciul.

— Perfect. Slujba de seară de la Saint-Nom începe la ora şase şi se termină pe la ora şapte. Mă veţi conduce acolo. Imediat.

Ea îl ajută să-şi îmbrace trenciul.

— Vasul acesta, spuse ea. E cel cu care trebuie să plecaţi din Huli? I-am auzit numele. Donner şi Rupert vorbeau de el. Puteţi încă să mai plecaţi.

— Fără paşaport?

El încercă sătşi strângă cordonul, cu stângăcie din cauza braţului rănit, şi atunci ea îl ajută.

— E vorba de bani, spuse ea. Şi dumneavoastră aveţi destui în acest plic.

Ea era lângă el, cu mâinile în jurul taliei, cu ochii ridicaţi spre el. El spuse calm:

— Şi aţi vrea să veniţi cu mine, presupun?

Ea clătină din cap.

— Nu puteţi să vă înşelaţi mai mult. E prea târziu ca să mă mai schimb, acum. Era deja prea târziu din ziua când am început. La dumneavoastră mă gândesc. Sunteţi singurul bărbat pe care l-am cunoscut vreodată şi care mi-a oferit altceva decât o trecere rapidă şi o palmă.

Timp de câteva momente, Fallon o contemplă întunecat, apoi murmură:

— Luaţi fetiţa.

El se duse la uşă. Jenny îşi ridică fetiţa, o înveli în cuvertură şi îl urmă. Când ea ieşi el stătea nemişcat, cu mâinile în buzunare, cu ochii ridicaţi, în ploaie, către cerul pe care trecea un stol de gâşte sălbatice în formă de triunghi.

— Ele sunt libere şi eu nu le urmez, Jenny. Sunteţi capabilă să înţelegeţi acest lucru?

Când îşi scoase mâna dreaptă din buzunar, îi curgea sânge din degete.

— Aveţi nevoie de un medic, spuse ea.

— Am nevoie de Dandy Jack Meehan şi de nimeni altcineva. Şi acum, să o ştergem de aici.

El se întoarse şi o porni de-a lungul potecii către maşină.

Capitolul XV

MÂNIA LUI DUMNEZEU

Meehan era mulţumit de el, în ciuda nasului spart, atunci când Bonati şi cu el treceau prin faţa primăriei. Pălăria lui cu boruri întoarse era înclinată, în mod trufaş, pe o parte, gulerul pardesiului ridicat împotriva vântului, şi el ţinea în mâna dreaptă o sacoşă de pânză ce conţinea bomba.

— Vrei să-ţi spun ceva?, îi mărturisi el lui Bonati în timp ce traversau strada. Tare mi-ar plăcea să ştiu unde se află Billy al nostru în acest moment. Îl voi scalpa pentru asta când îl voi vedea.

— Ştiţi ce înseamnă pentru aceşti ştrengari, când sunt cu o târfuliţă, domnule Meehan, spuse Bonati cu o voce liniştitoare. Se va întoarce.

— Târfele naibii, bombăni Meehan cu dezgust. Acest copil n-are nimic altceva în cap decât sexul.

El se întoarse în Rockingham Street şi avu un prim şoc când auzi orga din biserica Saint-Nom şi voci ce cântau un

imn religios. Se refugie într-un ungher al porţii la adăpost de ploaie şi-i spuse lui Bonati:

— Ce se întâmplă aici? Slujba de seară este la ora şase. Şi mai sunt zece minute.

— Nu ştiu nimic, domnule Meehan.

Ei traversară, cu capetele plecate, sub o rafală de ploaie, şi se opriră în faţa panoului de afişaj. Bonati citi sus, bâlbâindu-se:

— Slujba de seară, la orele şase. La ora cinci şi jumătate sâmbătă.

Meehan înjură încet.

— Un lucru al naibii de bun pe care-l ştim dinainte. Hai, vino, să intrăm.

Era frig şi umed în biserică şi mirosul de lumânări era puternic. De-abia dacă erau acolo vreo doisprezece credincioşi. Părintele Da Costa se ruga în faţa altarului şi Meehan zări capul Annei, de cealaltă parte a perdelei verzi, care cânta la orgă.

Bonati şi cu el se aşezară pe o bancă, departe, în parte ascunşi de un stâlp; el îşi aşeză sacul de pânză între picioare. Era într-adevăr foarte plăcut să stai acolo în penumbră, gândi Meehan, cu micile flăcări tremurătoare ale lumânărilor şi cu muzica de la orgă. Cei patru copii din cor îmbrăcaţi în anteriu roşu şi stihar alb îi provocară nostalgia copilăriei. Cel mai ciudat, se miră el, era că el îşi amintea rugăciunile.

— Îi mărturisesc lui Dumnezeu atotputernicul şi vouă fraţii mei, spunea părintele Da Costa, că am păcătuit din greşeala mea...

Se bătu în piept, şi Meehan îl imită cu entuziasm, cerându-i prea fericitei Maria de-a pururea fecioară, îngerilor şi tuturor sfinţilor şi celorlalţi credincioşi să se roage pentru el bunul nostru Dumnezeu.

Atunci când toată lumea se ridică pentru imnul următor, el îşi dădu seama dintr-o dată, nu fără uimire, că era bucuros că se afla acolo.

Când Cooperul trecu pe un pod în spatele unui măgar, Fallon, al cărui cap îi cădea înapoi în piept, se îndreptă tresărind brusc.

— Vă simţiţi bine? întrebă cu teamă Jenny.

— Foarte bine, răspunse el cu o voce calmă şi perfect stăpânită.

Îşi pipăi braţul drept cu prudenţă. Efectul şocului trecuse şi lui începea să-i fie foarte rău. Gemu şi Jenny se nelinişti imediat.

— Cred că ar trebui să vă duc la spital.

El nu răspunse şi se întoarse ca să privească copilul lungit pe scaunul din spate, tot adormit, învelit în cuvertura pe care Jenny o luase de la moară.

— E un copilaş drăguţ, spuse el.

Drumul devenea periculos, prin ploaia puternică, atunci când se întunecă, şi Jenny avea nevoie de toată atenţia, dar ceva, în vocea lui Fallon, o făcu să se întoarcă un moment spre el.

El îşi aprinse o ţigară cu o mână şi se aşeză comod pe spătar.

— Aş vrea să ştiţi un lucru, spuse el. Ceea ce a spus Donner, acolo: că îmi plăcea să plasez bombe peste tot, nu-i adevărat. Cu acei copii din autocarul şcolar, a fost un accident. Ei au căzut într-o capcană pe care noi am pregătit-o pentru un Saracen blindat. A fost o greşeală.

Cuprins de un fel de frenezie, se bătu peste genunchi cu pumnul.

— Ştiu, spuse Jenny. Înţeleg.

— Cu atât mai bine, este minunat, bravo. Pentru că eu, eu nu am înţeles niciodată.

Suferinţa teribilă din vocea lui fu şi mai mare încât ea nu putea suporta şi îşi concentră atenţia la drum, cu lacrimi în ochi.

Atunci când credincioşii ieşeau din biserică, Anna continua să cânte şi părintele Da Costa se duse în sacristie cu copiii din cor. Îşi scoase patrafirul şi copiii se schimbară de haine. El îi făcu să iasă prin uşa laterală şi le ură noapte bună la plecare.

Anna cânta încă – acum puţin mai tare – ceea ce însemna că ultimul credincios plecase. Ea simţea întotdeauna acei moment. Ea cânta din nou Bach. Era partitura pe care Fallon o cântase. Ea se întrerupse brusc. Preotul se opri atunci când îşi scotea îmbrăcămintea religioasă şi aşteptă, dar ea nu mai cântă. El îşi încruntă sprâncenele, deschise uşa de la sacristie şi avansă în altar.

Anna stătea în picioare lângă balustrada altarului şi Jack Meehan o ţinea puternic de braţ. Părintele Da Costa făcu un pas, cu furia în inimă, dar Bonati apăru din spatele unui stâlp, cu un Luger în mâna stângă. Preotul se opri dintr-o dată şi Meehan zâmbi.

— Iată că este mai bine. Noi vom face toţi o mică ascensiune cu liftul până la pasarelă. Nu este loc decât pentru doi, aşa că va trebui să ne separăm. Eu rămân cu fata, dumneavoastră urcaţi cu Bonati, părinte, şi amintiţi-vă bine un lucru. Tot ceea ce veţi încerca şi care nu-mi va plăcea, cel mai mic pas greşit, se va rasfrânge asupra tratamentului rezervat fetei, aşa că păstraţi-vă mâinile pentru dumneavoastră şi nu vă jucaţi de-a soldatul.

— De acord, domnule Meehan, răspunse preotul. Ce vreţi de la mine?

— Fiecare lucru la timpul lui!

Meehan o împinse pe Anna spre ascensor, deschise liftul şi o urmă în interior. Atunci când începeau să urce, el îl privi pe părintele Da Costa.

— Nu uitaţi ce v-am spus. Aşa că fără întâmplări neplăcute.

Da Costa aşteptă, din nou pradă unei furii distrugătoare cumplite, şi se luptă ca să o tempereze. Ce naiba vroia omul ăsta? se întrebă el. Ce însemnau toate astea? Când ascensorul reveni la bază, el intră în lift cu nelinişte. Bonati intră cu el şi apăsă pe buton.

Liftul se opri, Da Costa deschise imediat grilajul şi ieşi. Meehan făcuse lumină şi scândurile de pe pasarelă, şiroind de ploaie, străluceau în noapte.

Anna era în picioare, cu o mână pe balustradă, cu un aer complet dezorientat. El făcu un pas spre ea, dar Meehan îşi scoase un Browning din buzunar şi ordonă:

— Rămâneţi unde sunteţi! Bonati! Leagă-i mâinile.

Părintele Da Costa nu putea să facă mare lucru, decât să se supună. El îşi aşeză mâinile la spate. Bonati îi strânse pumnii unul lângă celălalt cu o sfoară destul de subţire.

— Acum gata, spuse Meehan.

Anna nu rosti un cuvânt când Bonati repetă operaţia. Când el termină, unchiul se apropie de ea şi o întrebă cu o voce joasă:

— Te simţi bine?

— Cred... Ce ni se va întâmpla?

— Vai, trebuie să-i pui această întrebare domnului Meehan în persoană. Căci eu nu ştiu nimic.

Meehan trase de fermoarul glisant al sacoşei, băgă o mână în el, rupse capsula detonatorului şi închise sacul la loc pe care-l puse cu nepăsare într-un colţ al pasarelei, în umbră.

— Ei bine, părinte, vă voi spune ce voi face cu dumneavoastră. Vă voi lăsa aici împreună cu nepoata dumneavoastră, singuri, timp de un sfert de oră ca să vă gândiţi. Când voi reveni, sper că vă voi găsi într-o dispoziţie mai bună. Dacă nu, ei bine...

— Dar nu înţeleg! îl întrerupse preotul. Ce naiba aveţi de gând sa faceţi?

În acel moment, orga din biserică începu să cânte primele măsuri din Preludiu şi fugă în re major de Bach.

Uimirea lui Meehan fu un spectacol care nu trebuia pierdut.

— Fallon, şopti el.

— Nu poate să fie el! protestă Bonati.

— Atunci pe cine naiba aud? O fantomă care compune muzică? strigă Meehan a cărui furie deborda ca lava topită. Du-te să-l cauţi! Adu-l pe acest ticălos aici! Spune-i că dacă nu vine, fata va muri!

Bonati se grăbi să intre în lift, închise grilajul şi începu să coboare. El era la jumătatea drumului când orga tăcu. Liftul ajunse jos cu o zdruncinătură. Totul era dintr-o dată foarte liniştit. El deschise grilajul cu o lovitură de picior şi ieşi, cu Lugerul în mână.

Când Cooperul intră în Rockingham-Street şi se opri în faţa bisericii Saint-Nom, Fallon stătea cu capul sprijinit de geam, cu ochii închişi. Jenny crezu mai întâi că-şi pierduse cunoştinţa sau cel puţin că dormea, dar când ea îl atinse încet, el deschise imediat ochii şi-i zâmbi.

— Unde ne aflăm?

— La Saint-Nom.

El inspiră profund şi se îndreptă.

— Micuţa.

El îşi strecură o mână sub palton şi scoase de acolo plicul cel mare pe care i-l întinse.

— Sunt aproape două mii de lire înăuntru. Sunt banii pe care i-am primit de la Jack Meehan în avans, şi pe care i-am câştigat cu asprime. Nu voi mai avea nevoie de ei, acolo unde merg eu. Plecaţi, nu contează unde; undeva unde nu s-a auzit niciodată vorbindu-se de dumneavoastră. Luaţi şi fetiţa şi porniţi de la zero.

Plicul era alunecos şi plin de sânge; ea îl privi la licărirea de la tabloul de bord.

— Oh, Dumnezeule! exclamă ea şi aprinse plafoniera întorcându-se ca să-l privească pe Fallon. Ah, Martin? Sunteţi plin de sânge!

— Nu are nicio importanţă, spuse el şi deschise portiera.

Ea coborî pe partea ei.

— Vă va ucide! gemu ea. Nu-l cunoaşteţi aşa cum îl cunosc eu. Nu aveţi nicio şansă. Lăsaţi-mă să chem poliţia. Lăsaţi-l pe domnul Miller să se ocupe de el!

—Dumnezeu să ne păzească dar eu nu am cerut niciodată în viaţa mea ajutor unui poliţist, răspunse el cu un mic zâmbet ironic şi imperceptibil. Şi este prea târziu ca să încerc s-o fac acum. Sunteţi o fată drăguţă, Jenny. O fată adorabilă. Acest lucru nu v-a impresionat. Să credeţi tot timpul acest lucru. Aşa că acum plecaţi din viaţa asta şi Dumnezeu să vă binecuvânteze.

El se întoarse şi traversă drumul. Jenny urcă înapoi în Cooper şi puse motorul în funcţiune. El mergea la moarte, ea era convinsă de acest lucru, şi nevoia imperioasă de a-l salva era o excitare pe care nu putea să o stăpânească.

Decisă brusc, ea merse până la colţul străzii, se opri la prima cabină telefonică pe care o găsi şi formă 999. Când aparatul de la sediul poliţiei răspunse, ea îl ceru pe inspectorul şef Miller.

Mai era lumină la fereastră dar absenţa muzicii îl derută pe Fallon, într-atât încât el ridică privirea spre panou şi făcu aceeaşi descoperire ca şi Jack Meehan, asupra orarului slujbelor de sâmbătă.

El fu cuprins de panică. Dumnezeule, gândi el, sosesc prea târziu!

Uşa se izbi de perete într-un zgomot asurzitor care se răsfrânse în liniştea sanctuarului, însă biserica era goală. Nu era decât veşnica licărire roşie a lămpii de la tabernacol, a lumânărilor tremurătoare, cu Fecioara Maria şi zâmbetul ei trist, şi cu Iisus Christos pe cruce, acolo sus deasupra altarului.

El merse în traveea centrală şi sosi la lift. Ascensorul nu era jos. Ei erau încă acolo sus şi el resimţi o bucurie sălbatică. Apăsă pe buton ca să facă să coboare liftul, dar nu se petrecu nimic. El apăsă încă o dată dar degeaba. Ceea ce însemna că sus grilajul era deschis.

Cuprins de desperare, el lovi cu pumnul în perete. Trebuia să existe un mijloc care să-l facă pe Meehan să coboare! Trebuia să fie unul!

Şi exista unul, fireşte, atât de minunat de simplu încât râse tare; vocea lui provoca ecouri în naos aşa că el urcă în strana corului.

Se instală la orgă, trase de diverse registre cu o mână nervoasă. Pe clape era sânge dar asta nu avea importanţă şi el cântă primele măsuri din Preludiu în re major de Bach. Muzica încântătoare se amplifica între pereţi, atunci când el punea tot sufletul fără să-i pese de durerea de la mână şi de la braţul drept.

— Hai! Coboară, gunoiule! strigă el tare. Arată-te!

El se întrerupse şi sesiză imediat scârţâitul uşor al liftului care cobora. Se ridică şi se duse în strană scoţându-şi în acelaşi timp Ceska din buzunar ca să înşurubeze fără dificultate amortizorul; el sosi la locul dorit chiar în momentul în care liftul ajungea la parter.

Fallon se lipi de perete şi aşteptă, cu Ceska pregătită. Grilajul se deschise sub o lovitură de picior şi Bonati apăru, cu Lugerul în mână. Fallon îi trase un glonte în mână şi Bonati dădu drumul armei scoţând un strigăt ascuţit.

— Meehan, spuse Fallon, este acolo sus?

Bonati tremura ca o frunză în furtună, complet înnebunit de spaimă. El încercă să vorbească dar nu putu decât să clatine cu putere din cap.

— Perfect!

Fallon zâmbi şi Bonati revăzu acea faţă, în stare să-l înspăimânte şi pe diavol.

— Du-te la tine acasă şi schimbă-ţi comportamentul.

Bonati nu avu nevoie să-l audă spunând de două ori acest lucru. El plecă alergând prin naos şi sprijinindu-şi mâna. Uşa se închise după el, flăcările lumânărilor

dansară şi liniştea se aşternu din nou. Fallon intră în lift şi apăsă pe butonul de urcare.

Pe pasarelă, Meehan, Anna şi părintele Da Costa aşteptau, ploaia cădea sub forma unor fire argintii în lumina galbenă. Liftul ajunse sus şi grilajul se deschise. Era foarte întuneric în interiorul lui. Meehan ridică încet Browningul.

— Bonati?

Fallon apăru din întuneric ca o nălucă palidă.

— Bună-seara, gunoiule! spuse el.

Meehan începu să ţintească dar părintele Da Costa în ciuda mâinilor legate, se aplecă şi-l împinse cu umărul către balustradă, punându-i în acelaşi timp o piedică.

Meehan căzu cu greutate. Browningul zbură pe pasarelă şi Fallon îl trimise în gol cu o lovitură de picior.

El se agăţă de balustradă, dintr-o dată foarte obosit, cu braţul într-adevăr foarte dureros, şi făcu un gest cu Ceska.

— E bine. Dezleagă-l.

Meehan se supuse cu o gingăşie grosolană şi din momentul în care fu liber preotul o dezlegă pe Anna. El se întoarse spre Fallon, cu o voce neliniştită:

— Sunteţi bine?

Fallon îşi păstra întreaga atenţia fixată asupra lui Meehan.

— Bomba? Tu ai potrivit detonatorul?

— Du-te să te-înfofoleşti, bombăni Meehan.

— O bombă? se miră Da Costa.

— Da. Avea o sacoşă cu el?

— Acolo jos!

Da Costa arătă colţul unde sacoşa de pânză era aşezată în umbră.

— Bine, spuse Fallon. Duceţi-o repede pe Anna de aici şi cât mai departe posibil. Dacă chestia asta explodează, toată biserica se va prăbuşi ca un castel din cărţi.

Preotul nu ezită nicio secundă. El o apucă pe Anna de braţ şi o dirijă către lift dar ea se eliberă şi se întoarse spre Fallon.

— Martin! strigă ea apucându-l de trenci. Noi nu putem pleca fără dumneavoastră!

— Liftul nu poate lua decât două persoane. Fiţi cuminte.

Ea avea sânge pe mână. Ce provenea de pe mâneca trenciului şi se apropie de faţa lui ca şi cum încerca să-l vadă.

— Oh, Dumnezeule, şopti ea.

Unchiul ei îşi aşeză un braţ în jurul umerilor lui şi-i spuse lui Fallon:

— Sunteţi rănit.

— Pierdeţi un timp preţios.

Da Costa o împinse pe Anna în lift şi o urmă. Atunci când apăsă pe buton, el strigă peste bare:

— Voi reveni, Martin! Aşteptaţi-mă.

Vocea lui se pierdu în întuneric şi Fallon îi zâmbi lui Meehan.

— Tu şi cu mine, la sfârşitul sfârşiturilor. Nu-i aşa că e ceva? Noi vom putea merge în infern la braţ.

— Tu eşti nebun. Nu vreau să aştept să mor aici! Merg să mă descotorosesc de chestia aia!

El vru să se ducă spre sacoşă şi Fallon ridică Ceska, cu un aer ameninţător.

— Am experienţă, aminteşte-ţi. În această etapă, bomba poate exploda la cea mai mică mişcare. Îţi voi spune ce vom face, spuse el râzând. Vom lăsa totul la voia Domnului. Dacă liftul urcă la timp, noi vom pleca. Dacă nu...

— Specie de ţicnit bolnav! urlă Meehan.

— În fond, spuse Fallon foarte calm, tocmai mi-am amintit că am ceva pentru tine.

El scoase din buzunar un cartonaş alb şifonat, încadrat cu negru şi i-l întinse.

— Ce e tâmpenia asta?

— Un cartonaş „Odihnească-se în pace“, aşa se numesc la dumneavoastră, nu? Este pentru Billy. Pătratul cinci sute optzeci şl doi în Pine Trees.

Meehan semăna cu un om mort.

— Minţi.

Fallon clătină din cap.

— L-am ucis ieri seară pentru că încerca să o violeze pe Anna Da Costa. L-am transportat la crematoriu şi l-am făcut să treacă prin toate operaţiile, exact cum mi-ai arătat atât de bine. Ultima oară când l-am văzut pe fratele tău, era cinci kilograme de cenuşă gri, împrăştiată pe iarba umedă.

Meehan păru că se năruie în mii de bucăţi.

— Billy! urlă el şi se năpusti la Fallon, cu capul plecat.

Fallon apăsă pe trăgaciul Ceskăi. Avu loc un declic surd şi apoi Meehan căzu peste el, strivindu-l de balustradă. Lemnul se crăpă, cedă şi Fallon se răsturnă în gol. El căzu pe prelata întinsă sub gaura din acoperiş şi trecu deschis prin ea.

Meehan se întoarse şi alergă spre sacoşă. Atunci când o ridică de jos ca s-o arunce în noapte, bomba explodă.

În momentul în care părintele Da Costa şi Anna ieşeau din biserică, două maşini de poliţie sosiră în mare viteză. Miller sări din prima şi se îndreptă grăbit înspre ei. În momentul în care punea piciorul pe prima treaptă a pragului, explozia răsună. Efectul fu extraordinar căci toată biserica începu să se năruie încet: mai întâi clopotniţa, schelele din oţel stricându-se în jur, apoi acoperişul.

Miller o apucă pe Anna de celălalt braţ, şi preotul şi cu el o târâră alergând pe stradă. De-abia ajunseră ei la maşină că o grindă de la schelă se lovi de peretele antrepozitului, pe deasupra capetelor, şi toată lumea se feri.

Da Costa fu primul care se ridică şi se întoarse, cu pumnii încleştaţi, ca să privească biserica. În timp ce praful cădea pe jos, el văzu că majoritatea pereţilor, şi pridvorul lateral erau încă în picioare.

Un agent tânăr sosi cu una din maşinile poliţiei, cu un proiector portabil. Părintele Da Costa îl luă de mână cu simplitate şi-i spuse lui Miller:

— Mă întorc înăuntru.

Miller îl reţinu înainte ca el să facă trei paşi.

— Sunteţi nebun!

— Fallon era acolo, răspunse Da Costa. El ne-a salvat, nu înţelegeţi? Poate că e încă în viaţă. Trebuie să o ştiu.

— Fallon? exclamă Miller, năucit. Dumnezeule, era Fallon!

Da Costa se grăbi pe treptele pridvorului şi împinse uşa. Înăuntru, priveliştea era de necrezut. Saint-Nom nu mai exista; era sfârşitul sfârşiturilor, dar turnul, sau ceea ce mai rămăsese din el, suferise stricăciunile cele mai mari.

Preotul urcă din nou în travea centrală ţinând proiectorul în faţa lui. Strana, din faţa altarului, unde clopotniţa şi acoperişul căzuseră împreună, era un maldăr de cărămizi şi de mortar.

Proiectorul lumina ceva, înăuntrul dărâmăturilor – poate un chip, nu era prea sigur. Părea că acolo era un fel de tunel. El se aşeză în patru labe şi se târî prin el în mâini şi în genunchi, ţinând proiectorul în faţa lui.

Îl găsi pe Fallon la capătul acestui tunel, doar capul şi umerii fiindu-i libere. Figura lui Christos răstignit, marele crucifix care era situat deasupra altarului, căzuse peste el ca să-l protejeze, cel puţin pentru moment.

Părintele Da Costa se chirci lângă el şi crucea imensă se îndoi puţin sub greutatea pe care o suporta; puţin praf căzu pe capul părintelui.

— Martin? spuse el. Mă auziţi?

El sesiză un zgomot în spatele lui şi Miller sosi.

— În numele cerului, domnule preot, trebuie să ieşiţi de aici! Totul riscă să se prăbuşească dintr-o clipă într-alta.

Da Costa nu-l asculta.

— Martin?

Fallon deschise ochii.

— Aţi reuşit s-o scoateţi pe Anna?

— Da, da.

— Totul e bine, deci. Îmi pare rău. Regret totul.

Crucea se îndoi încă puţin şi pietre şi moloz căzură în cascadă pe spatele preotului; el se aplecă peste Fallon ca să-l protejeze.

— Martin, mă auziţi?

Fallon deschise ochii.

— Vreau ca dumneavoastră să vă aduceţi aportul. Repetaţi după mine: Dumnezeul meu, tu care eşti extrem de bun...

— Dumnezeul meu..., murmură Fallon şi muri.

Se aşternu o tăcere lungă. Chiar şi această grămadă de dărâmături părea că a încetat să se mai mişte. Dintr-un motiv neclar, Miller simţi dintr-o dată că locul lui nu era acolo, că nu avea dreptul să fie acolo. Se întoarse, de bine, de rău şi ieşi din tunel târându-se.

În spatele lui, părintele Michael Da Costa rămase îngenunchiat, cu capul plecat sub acest acoperiş şubred şi începu să se roage pentru sufletul bărbatului care îşi spunea Martin Fallon.

Aceasta nu este o carte

BESTSELLER

ci o poveste adevărată